Çitlembik 7

Her Gün Yeniden Doğmak

E. Abdurrahman

Çitlembik 7

Her Gün Yeniden Doğmak

E. Abdurrahman

Çitlembik 7

Her Gün Yeniden Doğmak

E. Abdurrahman

ÇİTLEMBİK-7

Editör
Ömer ÇETİNKAYA

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Necmi TOPAL

ISBN
978-975-278-255-6

Yayın Numarası
483

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7
Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Mart 2008

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 00 Faks: (0212) 444 85 96

Işık Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.isikyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Afrika'ya Kendini Aramaya Giderken

Douglas Williams Afrika asıllı bir Amerikalı. Küçük yaşta öksüz kalıyor. İki yaşından on beş yaşına kadar kendisine Protestan bir papaz ve hanımı bakıyor. Onlar vefat edince yetimhanede iki sene kalıyor. Dört yıl da dindar olmayan bir İranlı ailenin yanında kalıyor. İçinde Afrika'ya gitmek için bir arzu doğuyor. Oraya kendisini aramaya gidecektir ama tek yol çeşitli kurslara katılıp bir misyoner diploması almaktır. Mali ve Senegal'de iki yıl kalıp geri dönüyor. Az da olsa orada İslamiyet'i tanıma fırsatı buluyor. Afrikalı Müslümanların çok güzel özelliklerini keşfediyor ve etkileniyor. "Bir kere Müslümanlar misafirperver ve iyi insanlar." diyor. Önceki dönemden bazı şeyler de kafasını karıştırmış: "Mesela pazar günleri tişört giymenin dinen doğru olmadığını söylüyorlardı. Ben de İncil'i açıp 'Hani nerede tişört giyemezsiniz diye yazıyor?' demiştim." Tarih düşkünü Williams, okurken Türklerle karşılaşır. Selçukluları, Kanunî Sultan Süleyman'ın askeri başarı ve stratejilerini okur. Güzel hat ve çini sanatlarımızı görür. Bu durum

onu İslam'a götürmektedir. Bu yüzden hanımı ile anlaşamayıp ayrılırlar.

Müslümanlardan oluşan bir arkadaş grubu ile tanışır. Malcom X'in hayatını okur, tesirinde kalır.

"Önceleri uyuşturucu ve kadın satan bir adamın, İslam'ı seçince hangi noktalara geldiğini görüp etkileniyordum. İslamiyet'i gereğince yaşayan birisiyle tanışmıştım. Ramazana hazırlanıyordu. Oruçtan anladığım, İslam'ın disiplin gerektirdiği idi. Kendimi oruçla disipline ederek yeme-içme ihtiyacına karşı direnebiliyordum. Kelime-i şehadet getirdim. İslam'ın ırklar veya etnik kimlikler konusunda hiç ayrımcılık yapmaması zaten benim bu dine ilgimi daha da artırmıştı. Cuma günü mescidde, Afrikalı, Amerikalı veya Asyalı, farklı dilden ve renkten insanlar aynı saftaydı. O mescidde sanki bir dünya vardı. Hepsi de Allah'a kulluk ediyorlardı. Bu cezbeden bir imajdı. Daha Müslüman olmadan önce de mescide gitmiştim. Tam namaza durdukları sırada arka safta bulunan ve bir halterci kadar güçlü görünen Müslüman bir kardeş arkasını döndü ve bana 'Gel namaza katıl!' dedi. Ben 'Ama ben Müslüman değilim.' dedim. O, 'Olsun olsun. Sen gel katıl!' dedi. İşte içimdeki kor o anda aleve dönüştü. Ben mescidde samimiyeti görmüştüm. Beni namaza davet eden sesteki nezaketi ve içtenliği, bütün hücrelerimle hissetmiştim. O ses bana Müslüman olmadığımı bildiği halde 'Gel! Her şeye rağmen gel, katıl!' diyordu."

Williams'a tesir eden bir husus da, sorduğu sorulara, akla takılan hususlara mantıklı cevapların verilmesiydi.

"Ayrıca İslam çocuklara da diyor ki, 'Siz doğuştan temiz ve iyisiniz. Kirli bir şekilde doğmadınız.' Bu bile benim için çok önemli. Bize yıllarca günahkâr olarak doğduğumuz öğretilmişti. Yani ben ne yaptığımı hiç bilmeden kötü olarak doğmuşum. Bir de bana Veda Hutbesi'nde Hz. Muhammed'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) sık sık 'Görevimi yaptım mı?' diye sorması çok tesir etti. Bunları okurken ağlamaya başladım. Onun bir fotoğrafı yok ama işte böyle muhteşem bir portresi var!" diyen Williams kurtuluş gemisine binmiş oluyor.

Ne mutlu ona ve onun gibilere...

Allah'ın Sevgili Kullarını Ziyaret

Afyon'un meşhurlarından Dr. Râsim Hancıoğlu amcam, Üstad Bediüzzaman ile ilgili hatıralarını anlatırken diyor ki:

"Biz toplantı ve sohbetlerimizde Mevlânâ Hazretlerinin Mesnevî'sini okurduk. Mesnevî'nin bir yerinde der ki: 'Bir yere gittiğinizde, bir vilayet gezdiğinizde veya bir beldeyi ziyaret ettiğinizde, oranın câmiini, mektebini, dağını, ovasını, ormanını gezmekle ve oralardan geçmekle, o beldeyi görmüş olmazsınız. O beldede yaşayan Allah'ın sevgili kullarından birisi vardır. Eğer onu ziyaret etmişseniz, mutlaka o beldeyi ziyaret etmiş olursunuz.' Bu bahis geçti. Bunun üzerine biz düşünmeye başladık. 'Bizim memleketimizde böyle bir zât dolaşıyor. Fakat ne yazık ki, biz bu büyüğü ziyaret etme imkânından mahrum yaşıyoruz. Yarın rûz-i mahşerde (mahşer gününde) bize bir sual tevcih olur da 'Bir büyük zât etrafınızda dolaştı, durdu da siz gidip ziyaretinde bulunmadınız, bunun cezasını çekersiniz' derlerse biz bundan nasıl kurtulacağız?' diye arkadaşlarla bu meseleleri konuşup düşündük. (...) (Bediüzzaman

Hazretlerini ziyaret etmek için) Ankara Oteli'nin önüne geldik. Baktık kimsecikler yok, 'Eyvah gitmiş!' dedik. Altı numaralı odada kaldığını biliyorduk. 'Oraya kadar çıkalım, hiç olmazsa odayı ziyaret edelim, o da ziyaret yerine geçer. Hiç olmazsa 'Biz geldik, sizi bulamadık.' diye, kendimizi kurtarmak için bir mazeretimiz olur.' diyerek yukarıya çıkıp altı numaralı odayı açtık. Bir de ne görelim. Hz. Üstad yalnız başına yatağın üzerine uzanmış duruyordu. Hemen kalktı, şöyle bize bir baktı. Selam verdik, 'Ve aleyküm selâm!' diye selamımızı aldı. Huzuruna yaklaştık. Arkadaşım beni takdim etti 'Efendim, işte Dr. Râsim Hancıoğlu bu zattır.' dedi. Ellerini öptük, bizi kucakladı ve dualar etti. 'Hoş gelmişsiniz kardeşim.' dedi. Musafaha yaptıktan sonra, bana 'Sen Hastalar Risâlesini okudun mu?' diye sordu. 'Küçük eserlerinizi okudum, ama Hastalar Risalesini okuyamadım.' dedim. 'Öyleyse onu sana temin etsinler. Onu da oku. Madem ki, doktorsunuz, size faydası olur.' dedi. Bize hastalık ve doktorlukla alâkalı nasihatlar edip dersler verdikten sonra, 'Sizi kardeşliğe kabul ettim.' dedi. Eserleri okuma ile alâkalı olarak konuştuktan sonra, müsaade isteyip ayrıldık. O sırada, Üstad'ın yanına Zübeyir Gündüzalp gelmiş, hizmet ediyordu. Bizi hayretle karşıladı. Bize 'Siz nasıl girdiniz? Kimse giremiyor.' dedi. Biz de, 'Bizi çağıran çağırdı, biz de bu davete icabet ettik.' dedik."

Şimdi bazıları diyeceklerdir ki: "Bu kendini bilmez Abdurrahman, sanki mühim şahsiyetmiş gibi

insanları kendi ziyaretine davet etmek için, böyle şeyler anlatıyor!..” Hayır ve asla öyle bir niyetim yok. Zaten ben kendimin nasıl birisi olduğunu, aklı havada, dereden tepeden konuşan birisi olduğumu biliyorum. Bazı ağabeylerin benim hakkımda öyle düşünmelerine hiç gerek yok. Sırf bir gerçeği anlatmak için yazdım.

Apaçi Cevat Amcam

Cevat amcamı 1993'te Amerika'da tanımıştım. Karaciğerinden rahatsızlığı vardı. Apaçi Kızılderililerden birisinin karaciğeri takıldığı için kendisi dahil herkes ona Apaçi Cevat diyorlardı. Hiç İngilizce bilmemesine rağmen birden hastanenin maskotu gibi olmuştu. Dünya çapında isim yapmış olan Prof. Dr. Şükrü Emre Bey, karaciğer uzmanı olarak ameliyatını yapmıştı. Onunla çok iyi görüşüyorlardı.

Apaçi Türkiye'den getirttiği mavi boncukları bütün hemşerilere dağıtmış, mutlaka takmalarını istemişti. Onlar bunun sebebini sorunca "Bizim memleketimiz olan Türkiye'de güzel insanlara nazar değmemesi için bu gök boncuklar takılır." demiş ve herkesin sevdiği bir hasta olmuştu. Çok rahatlıkla herkesle tanışır ve tarzanca bile olsa anlaşırdı. Onun her hastalıkla ilgili, mutlaka otlardan ve çiçeklerden bildiği bir ilacı vardı. İtalyan asıllı yeni Müslüman olmuş Yusuf amcam bir gün dedi ki: "Benim de vücudumda bir tutukluk var ama Apaçi Cevad'ın yanında söyleyemiyorum. Söylesem biliyorum hemen 'Yusuf sırtına biraz kekik ve

nane saralım, bir İngiliz atı bulup seni onun üzerine bindirelim. Terleyinceye kadar, koşturursan bu tutukluktan kurtulursun!' diyecektir." dedi.

Bir gün Apaçi amcam, öğrenci ağabeylerin evine yeni hapisten çıkmış bir zenci getirmişti. Bütün Uzak Doğu sporlarını bilen bu Müslüman zenci, zamanında E. Şah Muhammed'e korumalık yapmış iri yarı birisiydi. Ama kalbi çok yumuşak, gözleri de yağmur gibiydi. Biz kendisine İngilizce alt yazılı "Minyeli Abdullah" filmini seyrettirdik. Seyrederken yer yer hep gözyaşı döktü. Ama bazı öğrenci abiler, onun varlığından çekinip başka arkadaşlarının evlerine gittiler. Halbuki çekinilecek hiçbir tarafı yoktu. Bunlar liderleri vefat edince bu sefer zenci mahallelerinde uyuşturucu satan çetelerle mücadeleye girişmiş ve onları temizlemeye çalışmışlardı. İşte bu çatışma sırasında meydana gelen olaylardan dolayı hapse düşmüş, ceza müddetini tamamlayıp çıkmıştı. Her nasılsa bizim Apaçi ile karşılaşmış, o da eve getirmişti.

Bunun üzerine babamla Apaçi amcam bu tip hapisten çıkan zenci Müslümanlara nasıl yardım edebiliriz diye çok düşündüler. Apaçi amcam "Eğer tedaviden sonra bir yolunu bulup Amerika'da kalabilirsem, ben bunlar için önce bir deneme evi tutayım. Hapisten çıkanları oraya yerleştirelim. Sonra da bunlara uygun ucuz işler ayarlayalım. Amerika'da yok; ama tezgah üzerinde ne alırsan bir dolara gibi şeyler düşünelim. Ufaktan başlayıp az para ile ticaret yapmasını öğrensinler.

Vergilerini de verirlerse, Amerikan idaresi bunlara iyi gözle bakar ve korur. Böyle yeni yeni evler açıp, hapisten çıkanları hayata ve ticarete alıştırmış oluruz." dedi. Babam da "Apaçi, Allah'ın izniyle sen bunu başarabilirsin ve çok sevap kazanırsın." dedi. Ama Apaçi amcam, Amerika'da kalma imkânı bulamayıp Ankara'ya dönünce bu proje de yattı...

Babam Amerika'da kaldığı müddetçe Apaçi'nin bu projesini düşündü ama onu hayata geçirecek birisini bulamadı.

Geçen gün Apaçi amcam bizim evi aramış ve babama "Karaciğeri kurtardık, ama vücuda uyum sağlasın diye kullandığım ilaçlar böbreklerimi çürütmüş... Allah kerim... Zencilere bir faydamız dokunmadı fakat şu Abdurrahman'ı biraz yanıma yolla ona ticaretin inceliklerini öğreteyim." demiş. Sağ olsun ve Allah acil şifa versin...

Apayların Dinen Ezan Hasreti

Sağ olsun Ramazan Kerpeten amcam bizi yazısız bırakmıyor. Sizlere e-mail ile gönderdiği bir yazısını takdim etmek istiyorum:

Ezanla doğmuş ezanla büyümüş kimseler, ezanın olmadığı diyarlarda derin bir ezan hasreti çekerler… Ezanın gerçek kıymetini de bu insanlar bilirler! Hicret düşüncesiyle dünyanın dört bir yanına, "ezansız nice semtlere" giden civanmertler, bu hasreti iliklerine kadar yaşamakta olsalar da, eğitim meşalelerini daha da ötelere taşıma azminden geri kalmazlar.

Evet, yaşanan onca güçlüklerin yanında, bu hüznü de sineye çekiyorlar… Bu özlemi o kadar sinelerine bastırıyorlardı ki, bu bilinçaltı yüklenmesine daha fazla dayanamayıp dışa taşıranlar vardı; Orta Asya'daki uzak okullardan birisindeki Mustafa isimli genç bir öğretmen, bir gece uykusunda en gür sesiyle, bağıra bağıra ezan okumaya başlamıştı. O kadar ki, kaldığı evin ahalisinin tamamı uyanmıştı. Belki de çevredeki komşular bile uyanmıştı, ama bir Mustafa uyanmamıştı! Ezan okuması

bittiğinde ancak onu uyandırabilmişlerdi. Sabah namazına durduğunda, durulmuş ve maneviyatla yunup yıkanmış bir hâli vardı.

Bu ezan-ı Muhammedî âşığı yiğitler, ezan sesinden ırak diyarlara varınca, ezansız büyüyenlerin de aynı özlemleri taşıdıklarına şahit olmuşlardı. Yıllarca özünden uzak yaşamış/ yaşatılmış bu halkların, kar altında kışın soğuğunda kendini muhafaza ederek, baharla birlikte bir anda yeşermeye yüz tuttuklarına şahit olmuşlardı. Belli ki, içlerinde hep o ulvî hazların açlığını, ihtiyacını hissediyorlardı... Yer yer de bu ihtiyaçlarını hal ve tavırlarıyla dile getiriyorlardı.

Ezana, Kur'ân'a hasret kalışın göstergesi birçok hadise ve eşhas vardır. Bir veli ziyaretinde yaşananlar da bunu gayet güzel ortaya koymaktadır:

Hafize apay (teyze), Orta Asya'daki okullardan birisinin velilerinden… Torununa velilik yapan Hafize nine, hâl ve tavırlarıyla tam bir Osmanlı hanımefendisini andırıyordu. Torunu Ayrat'ın bu okullarda okumasını çok istemiş, öncesinde de ona namaz ve duaları öğretmişti.

Ayrat bir gün öğretmenlerine; ninesinin onları köylerine -yeni doğan torununa adak vesilesiyle- davet ettiğini söylemişti. Kış henüz bitmemişti. Yollar kötü olduğundan biraz tereddüt etseler de, davete icabet etmek gerektiği mülahazasıyla yola koyulmuşlardı. Uzun ve buzlu yolu, bazı tehlikeler atlatarak da olsa aşmışlar, Hafize apayın köyüne varmış ve nihayetinde de evini bulmuşlardı. (Da-

ha sonra Hafize Hanım bu öğretmenleri çok sevmiş, şehirdeki bir evini onlara vermişti.)

Bahçe çitlerine kadar yükselmiş karların arkasında büyükçe bir ahşap ev... Ortaya konan masaların çevresinde oturmuş olan ve çoğunluğu hanımlardan oluşan misafirler, programa başlamışlardı. O öğretmenler de boş buldukları yerlere oturmuşlardı. Misafirler, yapılan konuşmayı dikkatle ve sessizce dinliyorlardı. Daha sonra içlerinden birisi güzel bir kıraatle Kur'ân okumaya başlamış; ardından dualar… ve sonra tatlı bir sohbet....

Yemekler de gelmeye başlamıştı. Sıcacık "Tokmaç Çorbası" içilirken, apaylar bu öğretmenleri soru yağmuruna tutmuşlardı. Onları daha yakından tanımak istiyorlardı; ailelerinden, ülkelerinden, okullarından soruyorlardı… Yemekten sonra gelen demli çaylarla birlikte bu koyu sohbet devam etmişti.

Bardaklarındaki son yudumları da aldıktan sonra, öğretmenler, ev sahibi apayın yanına giderek, sessizce 'Namaz kılmak için uygun bir yer göstermesini' rica etmişti. O mübarek teyzenin gözleri ışıldamıştı, adeta bunu bekliyor gibiydi. "Birlikte kılalım, bizlere de kıldırırsınız" deyiverdi. Oradaki teyzelerden birisi: "Oğlum bir ezan oku da namaz kılalım." deyince de öğretmenler şaşırıvermişlerdi.

Teyzeler çok samimane ısrar etmeye başlamışlardı:

"Haydi oğlum, biz erkek bir kişiden ezan sesi duymak istiyoruz. Duymayalı ne çok oldu!.."

Bir başkası da:

"Önce ezan okuyun, sonra da hep beraber namazımızı kılalım." demişti.

Teyzelerin bu isteğini geri çevirmenin, sessizce namaz kılıp gitmenin ihtimali kalmamıştı. Öğretmenlerden birisi kalkmış, yüreğinden kopup gelen bir ses, soluk ile ezan okumaya başlamıştı. Hepsinin yüz rengi değişivermişti. On kişilik bir cemaatle namaza durmuşlardı… Teyzeler, bu kadarla yetinmek istemiyorlardı. Bir de öğretmenlerin Kur'ân okumasını istiyorlardı. Kur'ân okunurken başları yerde, huşu içinde dinliyorlardı.

Kur'ân faslı da bitince, öğretmenler okullarına dönmek için izin istemişlerdi. Göz yaşlarını tutamayan ev sahibi apay bir açıklama ihtiyacı hissetmişti:

"Oğlum, ısrarlarımız için kusura kalmayın, bu köyde mescit yok. Bizler ezan sesine hasret kaldık. Hazır buraya kadar gelmişsiniz, ezan okumadan gönderir miyiz hiç? Sizi bize Allah gönderdi, Allah sizlere sağlık, afiyet versin."

Bu apayın sözleri ve gözyaşlarıyla, kendilerini uğurlayan diğer apayların içe dokunan halleri yol boyunca hiç gözlerinin önünden gitmemişti.

Okullarına yaklaşırken: "Ne de çok susamışlar nam-ı celil-i Muhammedî'ye." dedi bir öğretmen. Aklına başka bir hatırası gelmişti; Azat isimli öğrencilerinin ninesinin vefatından dolayı, aileye taziye ziyaretine gitmişlerdi. Dualar ve yemekten sonra yine sessizce öğlen namazı için müsait bir

yer istemişlerdi ev sahibinden… Gösterilen yerde namaza durduklarında, öğrencilerin babası da telaşla saflarına katılmıştı. Her halinden, ilk defa namaz kıldığı belli oluyordu. Ama yüzünde tarifsiz bir huzur ve vecd ifadesi vardı.

Namazdan sonra çocuğun annesi, çenesi titreyerek şunları söylemişti:

"Bizler yıllarca demir kapılar arkasında dünyadan bîhaber yaşadık, dinimizi, diyanetimizi unuttuk, şöyle ezanın ortalığı çınlatırcasına okunmasına şahit olamadık, bari oğlumuz buna şahitlik etsin istiyoruz. Ne olur oğlumu bir götürün o ezanlar diyarı memleketinize!"

Elleri öpülesi o apayın, hislerinin dorukta olduğu o esnada söylemiş olduğu bu sözleri dua yerine geçmişti. Bir vesile ile oğlu Türkiye'ye gitmiş, öğretmenler onu gezdirmişlerdi köşe bucak, kulaklarında "şehadetleri dinin temeli" olan ezan çınlamaları ve yankılarıyla.

Asimilasyondan Korkan Kim?

Hans bir gün Temel'e "Asimilasyon hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormuş. Temel "Benim için asimilasyon diye bir problem yok" demiş. "Nasıl yani?" diye sorunca da "Dazlaklara evleri, insanları yaktırmayın, kanunlarla baskı yapmayın... İnsanların, yani bizimkilerin insan haklarında belirtilen haklarına riayet edin, yani daha doğrusu sizlerle eşit olalım yeter. Ondan sonra asimile etmek için elinizden ne geliyorsa yapınız. Bakalım kim kimi asimile edecek?" diye cevap vermiş...

Hans yüksek sesle gülmeye başlamış. "Sen ne diyorsun be!. 85 milyona karşı siz ne yapabilirsiniz ki? Siz, bizi ne ile asimile edeceksiniz bakalım?" demiş.

Temel de "Söyle bakalım siz neyle bizi asimile edeceksiniz? Yemek kültürünüz mü üstün? Müzik kültürünüz mü yüksek? Semavî kitapların emrettiği komşuluk, cömertlik, başkasını düşünmek gibi fedakârlık ve vefa kültürünüz mü bizden daha ileride? Biz sizin neyinize meftun olup asimile olalım ki?" demiş.

Hans “Tamam da siz kaç, biz kaç?” diye sormuş.

Temel de “Biz hiç kimseye baskı yaptık mı? Yapsaydık, bugün Balkanlarda başka dinden insan kalır mıydı? Osmanlıdan daha güçlü bir devlet var mıydı? Kim karşı çıkabilirdi?” demiş.

Hans, başını sallamış. Sonra da: “Ne demek istiyorsun, açık söyle.” demiş.

Temel: “Yani diyorum ki, biz Anadolu’ya geldiğimiz zaman sayımız kaçtı. Var git hesabını yap.” demiş.

Bu sefer Hans düşünmeye başlamış. Temel, “Ne düşünüyorsun? Bunda bir zarar, bir kötülük yok ki? Biz bütün semâvî dinlerin insanî evrensel değerlerini kendi özümüz, kökümüz olan kültürümüz hâline getirdik. Bu herkese faydalı bir şey. Bundan sizin ülkeniz faydalanacak. Dejenere olmuş insanlardan size ne fayda gelir? Sizin ırkınızdan da olsa alkolik ve uyuşturucuya bulaşmış, bir işte çalışmayan, devlet yardımı ile geçinen insanın kime faydası olur? Sizin içinizdeki ülkenize faydalı olanlar evrensel değerlere bağlı olarak yaşayanlar değil mi? İşte benim kasdettiğim de bu. Yoksa Türk olsa bile bu değerlere sahip olmayanı ben adam saymam.. Devlet sırtından geçinenin kime ne hayrı olur?” demiş.

Hans, bütün bunları tasdik etmiş “Anlaştık.” demiş.

Şimdi bazıları, “Ya Abdurrahman sen bunları nereden biliyorsun? Hiç Temel böyle ciddi konuşur mu?” diyecektir. Ama bunlar doğru. Çünkü Temel Çebi amcam bunları anlatınca da ben “Ciddi ola-

mazsın." diye takılmıştım. O da "Evet doğru... Bunları ben söyledim. Gerçi benden böyle ciddi şeyler beklenmez ama meselenin ciddiyeti beni fıkra anlatıp güldürmekten alıkoydu. Yoksa ben neler anlatacağımı çok iyi biliyordum." dedi.

Tabiî bunları Temel Çebi amcamdan dinledikten sonra ben de ciddi ciddi düşünmeye başladım. Yani şimdi bu Temel amcam bana ne demek istedi? Benim ne yapmam gerekiyor? Bu kıssadan bir hisse çıkarmazsam çok iyi biliyorum ki, yandığım resmidir...

Ayrılık Acısı Duymamak İsteyen Ne Yapmalı?

Emirdağ Lâhikasını açmış 141. Mektubun "Sâlisen" diye başlayan paragrafı üzerinde düşünüyordu. Sonra kalktı: Şualar ile Mektubat Risalelerini de masasının üzerine koyup sayfalarını karıştırmaya başladı. Anladım ki, yine bir şey yakalamış, onun üzerinde kafa yoruyor ve parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

Önce On üçüncü Şua'dan şu parçayı okumaya başladı:

"Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, bu acip zamanda ve garip yerde, ilim talebelerinin kıymetli şerefini ve ehemmiyetli hizmetlerini kazanmayı sizler vasıtasıyla bizlere de müyesser eyledi. Ehl-i keşfe'l- kuburun (kabirleri keşfeden velilerin) müşâhedesiyle müteaddit vâkıalarla ilim tahsili anında vefat eden bazı müştak ve ciddi bir ilim talebesi, şehitler gibi kendini hayatta ve kendi dersiyle meşgul görüyor. Hatta meşhur bir ehl-i keşfe'l-kubur, vefat eden ve sarf ve nahiv ilmi okuyan

bir talebenin kabrinde Münker ve Nekir'e nasıl cevap verecek diye murakabe etmiş ve müşâhede edip işitmiş ki, sual meleği, ondan sordu: "Men Rabbüke?" Yani "Senin Rabbin kimdir?" dediği zaman, o nahiv dersiyle meşgul olurken vefat eden talebe, o meleğin cevabında demiş "Men, mübtedadır. Rabbüke onun haberidir." Nahiv ilmine göre cevap vermiş, kendini medresede zannetmiş. İşte bu vâkıaya muvâfık olarak ben merhum Hâfız Ali'yi aynen hayattaki gibi Risale-i Nur'la meşgul olarak en yüksek bir ilimde çalışan bir ilim talebesi vaziyetinde ve tam şehitler mertebesinde ve hayat tarzlarında biliyorum ve o kanaat ile ona ve onun gibi Mehmed Zühdü'ye ve Hâfız Mehmed'e bazı dualarımda derim: Yâ Rabbi! Bunları kıyamete kadar Risale-i Nur kisvesinde iman hakikatları ve Kur'ân sırları ile kemâl-i ferah ve sevinçle meşgul eyle. Âmin!"

Sonra Mektubat Risalesinden Birinci Mektub'un, şehidlerin hayatı ile ilgili Dördüncü Tabaka-i Hayatı okumaya başladı:

"Şühedanın (şehidlerin) hayatıdır. Kur'ân'ın âyetiyle, şehidlerin, kabirdekilerin üstünde bir hayat tabakaları vardır. Evet şehidler, dünya hayatlarını hak yolunda fedâ ettikleri için, Cenab-ı Hak, kemâl-i kereminden onlara dünya hayatına benzer, fakat kedersiz, zahmetsiz bir hayatı, berzah (kabir) âleminde ihsan eder. Onlar kendilerini ölmüş bilmiyorlar. Yalnız kendilerinin daha iyi bir âleme gittiklerini biliyorlar. Kemâl-i saâdetle lezzet

alıyorlar. Ölümdeki ayrılık acılığını hissetmiyorlar. Ehl-i kuburun (kabirdeki diğer normal ölmüş olanların) gerçi ruhları bâkidir, fakat kendilerini ölmüş biliyorlar. Berzahta aldıkları lezzet, şehidlerin lezzetine yetişmez."

Okumasını bitirdikten sonra "Baba, şimdi bu ikisinden ortaya ne çıkıyor?" diye sordum. Dedi ki: "Medresede okuyan ilim talebesi şehid hükmünde olduğu için öldüğünü bilmiyor. Onun için Münker ve Nekir meleklerinin sorularını kabirde değil de medresede sorulmuş bir soru gibi görüyor ve ona göre cevap veriyor. Madem Risale-i Nur talebeleri de gerçek ilim talebeleri sayılıyorlar. Onlar da hangi yaşta vefat ederlerse etsinler Risale okurken, iman ve Kur'ân hizmeti yaparken vefat edince onlar da şehid hükmünde olurlar. Onun için hem ölümdeki ayrılık acısını hissetmezler hem de iman hakikatlerinin ve Kur'ân sırlarının vermiş olduğu ferah ve sevinçle kıyamete kadar zevk alırlar. Demek ki Abdurrahman, ayrılık acısı duymak istemeyenlerin Risale-i Nur'a sarılması lâzım. Bak benim sana her zaman, 'Şu kırmızı kitapları oku!.' diye ısrarla söylememin bir sebebi işte bu idi. Anladın mı şimdi?"

Evet babacığım anladım... Hem de çok iyi anladım.

Bedduadan Uzak Duralım

İnanç amcam anlatmıştı:

Şeytan insanı tavaf esnasında bile rahat bırakmaz... Tavaf eden bir hacı, önünde tavaf eden hanımın fiziki yapısına takılır Kâbe'nin önünde... "İşte ben böyle bir kadınla evlenmek istiyorum." der. O anda elini uzatarak konuşmaktadır. Gerçekte aralarında epey mesafe vardır. Fakat tam o sırada bir sıkışma olur ve eli kadına dokunur. Buna çok kızan kadın "Utanmıyor musun? Allah senin elini kırsın, iki gözünü de kör etsin." diye beddua eder. Hacdan dönen adam bir kaza geçirir ve eli kırılıp iki gözü de kör olur... İşleri de tamamen bozulunca hiçbir şeysiz ortada kalıverir. Neticede dilencilikle hayatını sürdürmek zorunda kalır. Kapı kapı dolaşıp dilenmeye başlar. Ve bir gün bir kapıyı çalar. Çıkan kadından "Allah rızası için" diyerek bir şeyler ister. Kadın "Biraz bekle... Hemen geliyorum." der. Bu ses kulağına yabancı değildir. Kadın biraz para alıp yanına gelince der ki: "Senin sesin yabancı değil... Hacda Kâbe'de tavaf ederken duyduğum ses bu... Bana beddua eden

kadının sesi!.” Bunun üzerine kadın: “Doğru bildin... Ben o zaman kızgınlıkla beddua ettim, biraz sonra pişman oldum... ‘Hiç insan tavaf sırasında, Kâbe karşısında böyle der mi?’ dedim, ama iş işten geçti. Hacdan döndüm; kocam öldü, dul kaldım.” der. Sonra evlenirler. Böylece Kâbe karşısında tavaf esnasında adamın “Ben böyle bir kadınla evlenmek istiyorum.” şeklindeki isteği de kabul olmuş olur.

Demek ki, nerede ne istediğimizi bilmemiz lâzım. Hatta Kâbe dışında normal halimizde konuşurken bile sözlerimize dikkat etmemiz icap eder. Çünkü bazı sözler dua veya beddua yerine geçebilir. Devamlı konuşurken, ağzımızdan çıkanları ölçüp biçmemiz gerekir. Hatta birisinin ettiği bedduayı aynı sözlerle tekrarlamamak gerekir. Hatta taklitler yapılırken, kişileri incitecek tavır ve sözler sergilenmemelidir. Yapıp ettikleriniz, ağzınızdan çıkanlar dönüp boynunuza veya ayağınıza dolanabilir. Mesele çok hassastır. Böyle bir durum her nasılsa meydana gelmişse, tevbe istiğfar edip kişilerden helallık dilemek icap eder... Meseleyi büyük bir dikkatle ele almak gerekir. Eğer “Büyük Buluşma” ve “Sırlar Dünyası”nı seyrediyorsanız, dediklerime hak verirsiniz. Oralarda anlatılanlar, gerçek hayattan alınmış örneklerdir.

Aman dikkat!..

Ben Size Mesir Macunundan mı Bahsediyorum?

Babam yine keyifli keyifli bir telefon konuşması yapıyordu. Komşuda pişer bize de düşer diye dikkat kesildim. Sonra sordum. Keyifli zamanı olduğu için meseleyi açtı. Yoksa "Seni ne ilgilendiriyor hey bücür!" diye ters ters bakardı. "Sinan Bey bir rüya görmüş onu anlatıyordu. Bence müjdeli bir rüyaya benziyor." deyip anlattı.

Sizi de merakta bırakmayayım... Rüyasında Koca Dedem, Sinan amcamı yanına alıp, "Gel, Meclis-i Mebusana gidiyoruz!" demiş. Ankara'daki eski Meclis binasına doğru götürmüş. Yanından geçerken bakmışlar ki, masalar, sandalyeler çok eskimiş. Eski meşhurların oturduğu masaların üzeri kabarmış, artık kullanılamaz hale gelmiş. Oradan Yeni Meclis'e gitmişler. Orada her şey yepyeni ve çok güzelmiş.

Şimdi bazı amcaların, "Koca Deden Saîd-i Meşhur ile Sinan amcanın bu Meclis ziyaretini ne diye müjdeli haber diye abartıyorsun? İşte sıradan bir rüya! Ne yapalım yani, her sıradan şeyi böyle allayıp

pullayıp yazı diye bizlere satmaya çalışıyorsun be Abdurrahman!" dediklerini duyar gibi oluyorum.

Yahu siz hiç kafanızı kaldırıp, meclise gözünü dikmiş ve kim cumhurbaşkanı olmalı diye, kendi dayatmalarını millete yutturmak için uğraşanları görmüyorsunuz galiba... Bu rüyanın günümüz gündemleriyle çok büyük alâkası var.

Hem de koskocaman anayasa profesörü Servet amcam buna "Sinan inşaallah, yeni hayırlı bir cumhurbaşkanının seçileceğinin bir müjdesidir!." diyerek güzel bir yorum getirmiş.

Gerçi rüya ile amel câiz değildir. Ama âhir zamanda görülen bazı rüyaların mübeşşirat yani müjde dolu rüyalar olacağına dair Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) hadisleri vardır.

En azından ümit fakirin yemeğidir. Ne diye bu fakir Abdurrahman'ın sevincini kursağında bırakmak istiyorsunuz?

İnşaallah bu milletin hepsine (Cumhura) başkan olacak, hepsinin hissiyatına tercüman olacak birisini meclisimizin içinden, milletimizin baş temsilcisi olarak Cenab-ı Hakk nasip eder. Milletimizin gönüllerinin mutabakatı ile seçilmiş olan o kimseler de hayırlı hizmetlere vesile olur. Biz de bütün büyüklerimiz gibi onun yedi ceddine rahmet okuruz. Yeniden dizlerimize derman, gözlerimize fer gelir.

Bu içimden gelen yazıyı anlamayan bazılarını da biliyorum. "Abdurrahman cozuttu!.. Şimdi de galiba Manisa mesir macunundan bahsediyor!" diyecekler...

Bir Buz Parçacığı Havuza Atılırsa

Bazı amcaların sohbetlerinde dinlediklerimi kısa kısa anlatmaya çalışacağım.

Muhammed Veli amcam söylemişti: “Tayvan’da duvar büyüklüğünde ‘Lâ ilâhe illallah’ yazısını görmüştüm. Zamanında orada Müslümanlar varmış. Çin’den kaçanları kucaklamışlar, onlara iyilik yapmışlar. Fakat Müslümanların başında bir rehber olmadığı için, zamanla çoğalan Çinliler bunları bir katliamdan geçirmiş ve oralara hakim olmuşlar. Bu duvardaki tevhid yazıları o zavallı Müslümanlardan kalma birer hatıra imiş. Müslümanlar aslında Çin’e çok erken gitmişler. Çünkü ben Çin’de 1300 sene önce yapılmış bir câmi görmüştüm. Hâla ayakta durmakta...”

Burhaneddin amcam da şunu anlattı: “Türkiye’den “Kimse Yok mu?” derneği Filistin’e yardm getirmiş. İsrail sokmamış. Çünkü Filistin’e geçit yok. Ancak Hayfa’dan gidilebiliyor. Sonra da yardımların geçebilmesi için 80 bin dolar istemişler... Lübnan’da Ramazan çadırımız var. İnsanlar

gelip yemek yiyiyorlar. Bir akşam zavallı bir kadının herkesten sonra yemek artıklarını utana sıkıla topladığını gördük. İsrail'in bombalamalarından sonra kocası ölmüş, üç çocukla aç kalmışlar. İçimiz parçalandı. İsrail en son silahlarını Lübnan'da denemiş... Yollar, köprüler bile harap... Evler perişan... Ama Lübnan'ın Hıristiyan bölgesine bir şey yapmamış... Tahrip edilen yerler Müslümanlara ait..."

Nâil amcam anlattı:

"Üç-dört senedir ilgilendiğim birisi vardı. Eğitim hizmetlerini kendisine anlatıyordum. Bir türlü bir katkıda bulunamıyordu. Çok büyük malî imkânlara da sahipti. Hep erteliyordu. En son kendisini umreye gitmeye ikna etmiştim. Mukaddes topraklarda meseleleri daha teferruatlı anlatmayı düşünüyordum. Ama bu güzel insan âni bir kalp krizi ile vefat etti. Allah rahmet eylesin, çok üzüldüm. En ufak bir hayır ve hasenat yapamadan gitti. Keşke vesile olabilseydim!.."

Benim kırmızı kitaplardan okuduğuma göre, nasıl dünyevî ve maddi işlerde ortaklıklar kuruluyor ve çok büyük kârlar elde ediliyor. Hatta dünya devi büyük şirketler bile kendi aralarında evlilik yapıyor yani birbirleriyle yeni şirket ortaklıkları kuruyorlar ve çok daha büyük kazançlar elde ediyorlar. Aynen öyle de manevi ortaklıklar da kuruluyor. Yani gelişen bir hayır faaliyetine yardım etmekle sizler de o şirket-i mâneviyeye ortak olmuş oluyorsunuz. Bunun sevabının büyüklüğünü de anlatmak

mümkün değil. Yani nasıl bir buz parçası bir havuza atılınca, birden bir havuzu kazanmış oluyor. İnsanlar da yapılan hizmetlerin bütün sevaplarından hisse alıyorlar.

Bir İsviçreli Gözüyle

Prof. Dr. Şerif Ali Tekalan amcam, İsviçreli Prof. Dr. Pierre Montandon'u Antalya'ya konferansa davet etmiş. Konferanstan sonraki sabah kahvaltısında Montandon şöyle bir tespitte bulunmuş:

"Bana göre, bu gelen insanların çoğu okulun ve eğitimin ne işe yaradığını bilemeyebilir, ama senelerden beri tanıdıkları Fethullah Gülen Hocaefendi'nin hiçbir zaman kendisi için bir şey istemediğini, daima insanların iyiliği için bir şeyler yapılmasını arzu ettiğini ve yine şimdiye kadar ondan hiç zarar görmediklerini bildiklerinden ona her yönüyle tam inanmışlar ve 'Okul yapın.' dediği için bunları yapmışlar. Başka bir şey yapmalarını söylese onu da yaparlardı. Çünkü tam bir güven tesis edilmiş, kendisi de çok karizmatik bir lider olduğundan ve günümüzde bu tip insanlar çok nadir bulunduğundan, insanlar bu güvenlerini hayranlıkla pekiştirmişlerdir. Ne zaman ondan bahsetsem, insanların gözleri gülüyordu ve bana alkışla cevap veriyorlardı."

Montandon, Abdülhamid Bilici ile yapılan röportaj sırasında şunları anlattı: "Amerika'ya gidip de onu ilk olarak ziyaret ettiğimde kendimi Mars'a gitmiş gibi hissettim. Orası bambaşka bir dünyaydı." Şerif Ali Bey'e de, Fethullah Gülen Hocaefendiyle karşılaşınca yine kendisini Mars'a gitmiş gibi hissettiğini söyledi.

Montandon, Kazakistan'da Türk işadamlarına yaptığı konuşmada da şunları söyledi: "Tıp alanında ciddi bir tecrübem var. İnsanları gördüğüm zaman kafalarından geçenleri okuma gibi bir kabiliyete sahibim. Bu odaya girince, burada bulunan iş adamlarını gördüm. Onlara karşı öyle bir dostluk hissettim ki, kanım kaynadı. Hepsinin bu tutkuyu paylaştıklarını görüyorum. İyi niyet, insanlara yardım ve cömertlik konusunda, aynı duyguları paylaşıyorlar. Birkaç yıl önce, önemli bir tecrübe yaşadım. Şerif Ali Tekalan Bey ile Moğolistan'a gitme şansını yakaladım. Bu gezi, buralardaki insanların, neyi, niçin yaptıklarını görme açısından çok eğitici, öğretici bir tecrübe idi. Şu anda her şey benim için şu şekilde özetlenebilir. Fethullah Gülen Bey ile karşılaştığım zaman, kendisine çok büyük hayranlık duyduğum bu şahsın gözlerinde parlayan ışık, şu anda burada bulunan insanların hepsinin gözünde var."

Sadettin Başer, Montandon ile Moğolistan'da geçen on günlük beraberliği şöyle değerlendiriyor:

"Avrupalı bir aydın olarak, Moğolistan'ın içinde bulunduğu sıkıntılı günlerin zorluklarına ve imkânlarının sınırlı olmasına rağmen o, 'Bizim

buradan almamız ve öğrenmemiz gereken çok şey var. Bu insanlar imkânsızlıklara ve çektikleri zorluklara rağmen bazı konularda başarı elde edebiliyorlar, bizler ise teknolojik imkânların hazırladığı şartlara rağmen hâlâ bazı konuları aşamadık.' diyerek duyduğu memnuniyeti her vesileyle dile getiriyordu. Bu da onun hakikaten ne kadar alçak gönüllü ve kadirşinas olduğunu en güzel şekilde ortaya koyuyordu."

Bunları niçin mi aktarıyorum? Hâlâ bazılarının anlamakta zorluk çektiği Yurt Dışındaki Türk Okulları ve onların sponsorları hakkında biraz bilgi vermek için...

Bir Rüya ile İhtar Edilenler

Ulu Ahmet amcam babama e-mail ile bir mektup göndermiş. Benim çok dikkatimi çekti. Belki sizlere de faydası olur diye aktarmaya çalışacağım:

"Ben Hollanda'da doğup büyüdüm. Bir gün işten çıktıktan sonra evime gittim. Hanım yemek hazırlamış, az yedikten sonra "Yarım saat uzanayım." dedim. Fakat on beş dakika sonra bir titreme tuttu ve üşümeye başladım. Ateşim de 40'ları geçmiş durumdaydı. Böyle titremeye devam ederken birden kendimi (yakaza âleminde) Sırat Köprüsü'nde gördüm. Yürüyordum, aniden düştüm. İçerisi nefes alamayacak kadar dumanlıydı. (Sigara içenlerin yanında bulunduğumdan dolayı.) Birkaç adım sonra tekrar düştüm ve hınzır pisliğinin içinde buldum kendimi. (Bilmeyerek de olsa yediğimiz yemeklerde domuz eti bulunuyormuş.) Birkaç adım sonra tekrar düştüm, birden taşlanmaya başladım. Taşlayanlar da arkadaşlarım (meğerse sohbet sırasında gıybet edermişiz.)

Birden merdiven çıktı karşıma bembeyaz. Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) ko-

lumdan tutuyordu. Ben de basamak basamak yükseliyordum. Birden beyazlar içinde buldum kendimi ve yüzüm parlıyordu. Yükselirken yere doğru bakıyordum. Beni yükselten gönderdiğim kurbanlar, okuttuğum talebelerdi ve arkamdan dualar ediyorlardı."

"Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) birden gitti ve merdivenin sonunda bir kapı gördüm; azıcık açtım. İçinden bembeyaz ışıklar geliyordu. Girmek üzereyken aşağı baktım ve her ırktan beyazlar içinde talebeler gördüm ve aralarında beyazlar içinde Büyüğümüz duruyordu ve bana gülümsüyordu. Orada kalıverdim. Birkaç saniye düşündükten sonra onun yanına gitmeye karar verdim. Ama aşağı inmeye kalkarken ayağım yanmaya başladı; ayağımı geri çektim, yangın gitti; tekrar denedim ve tekrar yanmaya başladı. Birden atlayıverdim ve her tarafım alev almaya başladı. Fakat büyüğümüz beni yakaladı ve yere koydu. Ardından "Hizmete devam." dedi ve bana gülümsedi.

Arkama baktım aniden Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Hamza göründü. Birden kendime gelmişim ve ayılmışım ama yine büyüğümüzü baş ucumda dua ederken gördüm. O dua ediyordu, ben ağlıyordum... Sonra hastalığım düzeldi. Tamamen kendime geldiğimde ateşim 39 civarındaydı. Saygılar ve sevgiler."

Bu amcamın anlattıklarını tabire, yoruma ve izaha ihtiyaç var mı? Bence her şey açıkca ortada. Biz ibret dersimizi alıp neler yapmamız gerektiğine bakalım.

Bir Çikolata İçin

Kağan Bilge isimli bir okuyucumuzun gönderdiği bir mektubu sizlere nakletmeye çalışacağım.

"Siz hiç çikolata yememiş bir çocuğa çikolatayı anlattınız mı? Eminim birçoğunuzun cevabı hayır olacaktır. Çünkü sizin yaşadığınız yerde herhalde bütün çocuklar onu tatmıştır. Ayrıca çok zor bir şey olsa gerek, insanlara görmediği ve tatmadığı bir nesneyi hayal ettirerek anlatmak. Üstüne üstlük bir de bu çocuksa."

"Size bir olay anlatmak istiyorum, siz hiç memleket memleket dolaşıp misyonerlik adına insanların içine düştüğü fakr-u zarûret halini istismar edenleri duydunuz mu? Aslında bunların yaptıkları fazla bir şey yok. Amaçları insanların hislerini, akıllarını ve duygularını kontrol altına almak. Bu işe ciddi olarak yaklaşık 200 yıl (daha öncesi de var) önce Afrika'da başlamışlar ve büyük başarıya ulaşmışlar. Aslında hedefleri sadece buralar değil tüm dünya. Ama her şey istedikleri gibi gitmiyor. Afrika'daki başarı buraya önce gelmenin avantajı

ve buradaki insanları çok iyi tahlil etme, yani muhatabı iyi tanıma. Zaten Afrika'nın ismi de dünyada bundan sonra duyulmaya başlıyor."

"Bir gün bu insanların bazıları Müslüman yoğunluğu olan bir bölgeye giderler. Ve daha köye girmeden bir çocukla karşılaşırlar. Çok sevinirler; çünkü onlar için tek insanın bile çok önemi vardır. İşin uzmanları olduklarından dolayı çocuğa nasıl davranacaklarını çok iyi bilmektedirler. Herhalde çocukla 50 yaşındaki insan gibi ilgilenecek halleri yoktur. İsmini sorarlar; çocuk hemen cevaplar: "İsmim Halid." Bayanın yüzü buruşur; çünkü muhatabı Müslümandır. Ama belli etmemeye çalışır. Bu arada çocuk çok şaşırmıştır. Hayatında ilk defa beyaz insanlar görmüştür. İşin ilginç yanı kendisiyle aynı dili (yerli dil) konuşmaktadırlar. Ailesinin anlattığı beyaz insan tarifiyle hiç alâkaları yoktur. Çocuk o an aklından geçirir, bunlar farklı beyazlar. Ve hemen işe koyulurlar. Bir ihtiyar bayan çantasından mavi kaplı bir şey çıkarır ve çocuğa sorar: "Sen hayatında hiç çikolata yedin mi?" Bu kelime çocuğa yabancı gelmez; çünkü iki aydır bunu düşünmektedir. Bir arkadaşı iki ay önce kasabaya indiğinde hayatında ilk defa çikolata yemiştir ve köye geldiğinde ilk iş olarak bunu arkadaşlarına anlatmıştır. O zamandan sonra çocuk çikolatanın tadını merak etmektedir; hatta bu, onda bir saplantı olmuştur. Ve bayan sorar; "Çikolata yemek ister misin?' "Çocuk hemen cevap verir, "Çok isterim." "Ama bizim bir şartımız var." der-

ler. Bu insanlar amaçlarına ulaşmak için her yolu mübah sayarlar ve amaçları da bellidir. "Biz sana bu çikolatayı veririz ama senden bir isteğimiz var." Çocuk hemen cevap verir: "Onu yemek için her şeyi yaparım." Sorarlar "Peki dinini değiştirir misin?" Çocuk şok olur, çünkü böyle bir soru beklememektedir. Biliyordur ki ailesi için en önemli şey dindir ama öbür tarafta da hayatının fırsatını yakalar, yani iki aydan beri hayalini kurduğu çikolata. Cevabı sessiz bir şekilde "Evet" olur ve o insanlar çok sevinirler, çocuğa çikolatayı uzatırlar. Hikaye burada bitmemiştir, bitmemelidir, bitmez de."

"Bu müsabakada ikinci raund da olacaktır. Bu mağdurlar ülkesine koşarak gelen "Hem bu dünyada hem öbür dünyada çifte hasaret sizlere fazla!" diyen fedakâr Müslüman insanlar da vardır. Bu idealist insanların amaçları ise diğerleri gibi lafazanlık yapıp insanları kandırmaya çalışmak değildir. Yeni bir Afrika inşa etmek, buradaki çarpıklıkları düzeltmektir. Onlar sizden dua bekliyor."

"Ben bu hikayeyi bir geziden sonra, yaklaşık bir ay önce Avusturya'dan gelen misafirlerle gittiğimiz kurban organizesi sonrasında yazdım. 21 ocak günü Garissa'dan (Müslüman oranının yaklaşık %96 olduğu, genellikle Somalililerin yaşadığı bir yer) gelirken gördüğüm manzaralardan sonra yazdım. Çünkü 20'ye yakın yerden geçtik ve ana yolun kenarındaki en güzel yerler kiliselere aitti. Afrika'daki imkânları göz önüne alırsak kiliseler oraların en güzel binaları. Daha sonra da bu yazıyı

yazdım. Müslümanlar şu kabil tekliflerle binlerce defa karşılaşmıştır: Okumak istiyorsan sana burs imkânı sağlarız ama dinini değiştirirsen ya da dinini değiştirirsen ayda sana şu kadar para veririz."

"Üç gün önce yaşadığım bir olay var. Yaklaşık iki ay önce aldığım bilgisayar parçasındaki arıza sebebiyle bilgisayar firmasına gittim. İş yerinin sahibi bir Hintliydi (Budist). Bilgisayar parçasını arkadaki tamir bölümüne beraber götürdük ve ordaki işçiye seslendi; önce İlyas sonra Elyas daha sonra Elijah dedi. Belli ki işçisinin ismini tam bilmiyor ama o arada ben söze girmiştim bile. "İlyas sen Müslüman mısın?" dedim. Oda biraz gururlu şekilde "Hayır" dedi. Yani biraz Müslüman olmadığına memnun şekilde hayır dedi. "Ama benim atalarım yani annemin babası ve annesi Müslüman." dedi. Ama yüzünde şu ifadeyi sezdim. "İyi ki ben Müslüman değilim." Buradaki Müslüman oranın 50 yıl önceye oranla bir düşüş yaşadığı kesin, tabii ki misyonerlik faaliyetleri sonucu."

Takkeyi önümüze koyup bir düşünmemiz gerekmiyor mu?

Biz Önce Ektiğimize Dikkat Edelim

Ey amcalar, ablalar! Ben Milliyet gazetesinin bir haberiyle irkildim kaldım. Başlık şöyle idi: "Komünist Parti Lideri, Mehmet Akif'in Torunu" gözlerime inanamadım. Haber aynen şöyle idi:

"Türkiye Komünist Parti (TKP) Genel Başkanı Aydemir Güler'in, İstiklal Marşı'nın yazarı Mehmet Akif Ersoy'un çocuğunun torunu olduğu ortaya çıktı. Güler 'İnsanın ailesini seçme hakkı olmuyor. Ersoy'un, İstiklal Marşı'nı yazması bana hiçbir şey hissettirmiyor.' dedi. Güler, 15 yaşında komünistliği seçtiğini söyledi. Güler, İslami söyleme sahip bir dedenin torunu olarak, taban tabana zıt bir görüşü savunmanın nasıl bir duygu olduğunun sorulması üzerine şu cevabı verdi:

'Mehmet Akif'in ailesinin İslam'la çok ilgili olduğu söylenemez. Ben komünistliği seçtim, çünkü yaşadığımız düzenden memnun değildim. Ailem için ilk zamanlar biraz problem oldu. Ancak şimdi bizim ailede TKP'nin oyu oldukça fazla. Ersoy'un İstiklal Marşı'nı yazması da bana bir

şey hissettirmiyor. Ne gurur duymak, ne de duymamak.' Ayrıca Güler, annesinin dedesi olan Mehmet Akif Ersoy'a "dede" demekten kaçınıyor. Ersoy'un ismini kullanarak iyi yerlere gelmeyi düşünmediğini dile getiren Güler, 'Bu, benim savunduğum ilkelere de ters düşüyor.' dedi."

Bir zamanlar Sızıntı dergisinde bir kenara atılmış, kurumuş bir ağaç resminin altına şöyle bir değerlendirme yazılmıştı. "Bakılmadığından böyle oldu..." Lisan-ı hâl ile o perişan ağaç "Ben de yeşil bir ağaçtım ama bakıma muhtaç olduğum halde, ihmal edildiğim için işte bu hale geldim." diyordu.

Şimdi bu mesele üzerinde derin derin düşünmemiz gerekiyor. Üzülüyoruz ama ne verdik, ne bekliyoruz? Bu iş, eğer Türkiye'nin göbeğinde böyle bir şeyi netice vermişse, acaba Türkiye dışındaki ülkelerde bulunan gençlerimizin hâli ne olacak? Sadece Almanya'da hapishanelerde 25 bin Türk genci varsa, gerisini çok iyi hesaplamamız gerekiyor. Bizim, eğitim gönüllülerimizle beraber genç nesillerimizin ellerinden tutmamız icap ediyor. Gerçi elden tutmanın yaşı ve zamanı yoktur. Ama bilhassa gençlerin önceliği var... Onları, özümüze ve kökümüze bağlı olarak yetiştirmek için elden gelen her şey yapılmalı...

Bizim Kayserililerimiz

Ortopedi uzmanı bir amcamla seyahat ediyorduk... Babam ara sıra Kayserililere göndermeler yaparak yola devam ederken baktım; doktor amcamda bir hareketlilik var. Belli ki bir şeyler söyleyecek. Bir dokundurmadan sonra bizimki dayanamadı ve benim yüzüme mânâlı şekilde bir bakış attıktan sonra dedi ki: "Hatırlatırım ki, ben de âcizâne, övünmek gibi olmasın ama Kayseriliyim... Kayserili birisinin çocuğu gelip babasından yüz lira istemiş. Baba 'Sen benden elli lira istiyorsun, senin elli lira neyine lâzım. Ben sana işte yirmi beş lira veriyorum.' diyerek sadece on lira vermiş... Yani yüz liralık isteği böylece on lira ile realiteye çevirmiş. Çevirmiş ama tabi, oğlu da bir Kayserili. Babasına önce teşekkür etmiş, sonra da 'Baba zaten bana da beş lira lâzımdı, sağol iki katı, on lira verdin. Tekrar çok çok teşekkür ederim!' demiş... Yani babayı aşmış ve ona taş çıkartacak kadar Kayserililikte ileri gitmiş bir evlat olduğunu göstermiş."

Şimdi babası kızsın mı, sevinsin mi? Bilindiği üzere babalar sadece evlatlarının kendilerinden daha ileri olmasını isterler. Bu bakımdan sevindiği muhakkaktır ama yine de zâhiren "Vay hâin vay!.. Yine beni kandırdın!.. Ben senin kafanı kırmaz mıyım!.." cinsinden sözler söylemiş olsa da bunların hepsi aslında takdir makamındadır. Çünkü biliyorum, babam da sevdiklerine öyle yapar... Tabii doktor ağabeyimin anlattıkları hem babama hem bana, işârî ve mecâzi mânada bir mesajdı. Övünmek gibi olmasın ama "Çitlembik" yazılarının bazı büyüklerin köşesinden daha da çok okunduğunun gizli bir işaret ve beşâretiydi...

Artık kızmak veya sevinmek veya yerinmek babamın işi. Ben karışmam orasına.

Not: Bu Kayserili baba- oğul hikâyesi, Kayserili Ali Tunga amcama anlatılınca gülerek şunları ilave etmiş: "Hikaye öyle bitmiyor. Oğul bir sıfır galipken birden baba 'Vay hain vay! Demek bana öyle oyun oynadın ama bu yaşlı kurt yutmaz bunları... Ben de her ihtimale karşı sana sahte para vermiştim' der ve birden bir adım öne çıkar."

Küçük not: Kayserili amcalarım ve oğulları aslında bunları hak etmiyorlar. Bildiğim kadarı ile onlar hep dürüst insanlardır... Fakat bu fıkraları Karadenizli amcalarımın Temel fıkralarını uydurup anlattıkları gibi onlar da bizlere anlatıyorlar... Biz her bölgemizin insanlarını çok seviyoruz. Ara sıra tebessüm etme ihtiyacımız olunca bu yerli imâlatlardan ihtiyacımızı gidermeye çalışıyoruz.

Bombay'da Bir Eğitim Gönüllüsü

M. Ali Bey, bir eğitim gönüllüsü olarak Delhi'ye gider. Altı ay kalıp İngilizcesini iyice geliştirdikten sonra Bombay'a okul açmaya gidecektir. Ama buna gerek görülmez ve hemen gidip açılacak okul için araştırma yapması istenir. İçine bir endişe düşer ve "Ben bunu nasıl becerebilirim ki?" diye sıkıtıya girer. O günlerde Türkiye'den Bombay'a fuara gelen bir insanımız orada, Doğu Türkistan'dan gelip yerleşmiş, Uygur bir ailenin genç oğlu Mustafa ile tanışır. Aldığı adres ve telefonları M. Ali'ye verir. "Benim selamımla tanışırsın." der.

M. Ali trenle yola çıkar. 20 saatlik bir yolu vardır. Mustafa'yı telefonla arar ve yola çıktığını bildirir. Trende hiçbir Türk yoktur. Kendisini çok garip ve yabancı hisseder. Bir ara uykuya dalar ve rüyasında Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) görür. Namaz kıldıracaktır. Arkasındaki safta bir boşluk vardır. M. Ali'yi çağırır ve o boşluğu doldurmasını ister. Sahabelerle beraber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) arkasında cemaatle namaza durur. Uyanınca hiçbir sıkıntısı kalmaz.

Tren Bombay'a varır. Bir ana baba günüdür. Herkes çekilip ayrılınca ortada Mustafa ile M. Ali kalır. Beraber Mustafa'nın evine giderler. Mustafa "Ben bu gece rüyamda gördüm. Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) namaz kıldırıyordu, arkasındaki safta bir boşluk vardı, seni oraya yerleştirdi." der. Dikkat edilince aynı saatte ikisinin de aynı rüyayı gördüğü anlaşılır.

Mustafa, evlerini satıp Türkiye'ye yerleşen ailesinin peşinden gitmek istemektedir. Birkaç ay beraber kalırlar. Mehmet Ali bir türlü "Ben buraya okul açmaya geldim." diye meselesini Mustafa'ya açamamıştır. Cesaret de edemez. "Ya yanlış anlar, beni terk ederse? Ben yapayalnız kalırsam..." diye düşünür. Bir ara ümitsizliğe kapılır. Delhi'ye telefon edeyim, "Ben bu işi yapamayacağım." deyip gideyim buradan diye düşünür. Ama o gece rüyasında kendisini ulu bir huzurda görür. İmam-ı Rabbani Hazretleri de atıyla gelip "M. Ali kalk, Allah'ı anlat." diye ikaz etmektedir... Uyanır, telefon etmekten vazgeçer.

Artık "Mustafa'ya meseleyi anlatayım." derken, kahvaltı sırasında bu sefer M. Ali'ye Mustafa: "Bir rüya gördüm, beraber yürüyen merdivenle dik bir yeri aştık ve okul yeri aradık!" der. M. Ali de "İşte ne zamandır ben sana bunu anlatmak istiyordum." der. Beraber bir okul yeri bulurlar. Bir ayda okul hazır olur ve zamanında açılır. Mustafa Türkiye'ye gitmekten vazgeçer. Ailesi mukaddes topraklarda oturan bir ailenin kızıyla evlenir. Dünürlüğünü M. Ali yapar. Beraber eğitim hizmetleri için çalışırlar.

Aslında M. Ali, geniş imkânlara sahip Gaziantepli bir ailenin evladıdır. Ama adanmışlık ruhuna sahip olduğu için, zor ve sıkıntılı şartlar altında eğitim gönüllüsü olarak hizmetlerine devam etmektedir.

Bu eğitim gönüllüsü amcaların hikâyelerini dinlerken ve yazarken ben de çok heyecanlanıyorum ve “Acaba bana da nasip olur mu?” diye düşünüyorum. Yâ nasip! İnşaallah bir gün öyle bir şeye liyakat kazanırız da biz de oralara gideriz. Küçümsemeyin bu garip Abdurrahmanı!..

Brezilya'dan Bir Ses

Brezilya'da eğitim gönüllüsü abla ve amcalarımla tanışan Janei Silva ablamın yazdığı bir mektubu sizlere arzetmek istiyorum...

"Sevgili arkadaşlarım ve Müslüman kardeşlerim,

Yaklaşık 4 yıl önce, üniversite tezimi internette araştırırken, Suudi Arabistan'da yaşayan Fadwa'yi tanıdım. O, harika bir arkadaş ve kardeş. Sohbetlerimiz esnasında gerçek manada Müslüman olmak ve İslam hakkında çok konuşuyorduk. Fadwa bana daha çok öğrenmem için bazı kitaplar gönderdi ve siteler önerdi. Farkettim ki Müslüman olmadan çok önce zaten 'Müslüman bir kalbim' varmış. Fakat her şeye rağmen, birbirimizden çok uzaktaydık ve konuşabilmek için ne benim ne de onun olan başka bir dili kullanmak zorundaydık. Bu yüzden, dini yaşamak için gerekli bazı özel açıklamaları ve yönlendirmeleri konuşmak zor oluyordu.

Ben de, burada bahsetmeden geçemeyeceğim. Türkiye'den Emrah ve Mesut gibi arkadaşları tanıyarak çevremi genişlettim. Emrah bana

Müslümanlığın ne kadar harika bir şey olduğunu gösterebilmek için saatlerini harcıyordu. Saatlerce internetten Kur'ân-ı Kerim dinliyorduk. İtiraf ediyorum ki hissettiğim huzur ve neşe burada izah edemeyecek kadar büyüktü.

Fakat, bu muhteşem insanlarla karşılaşmış olsam da, ben hâlâ, Müslüman olamamıştım.

Burada benim şehrimde, sanırım bütün Batı'da olduğu gibi, Müslümanlar hep kapalı insanlar olarak görülüyorlar. Camiler de her zaman kapalı. İtiraf ediyorum ki maksat yabancı insanların onlara yaklaşmasını, onlarla beraber olmalarını istememeleri. Kendimi çok mutsuz hissediyordum, çünkü arkadaşlarımla öğrendiğim her şey, Brezilya'da olduğum ve bir Brezilyalı olduğum için, benim şahsımda ulaşılmaz bir şey olarak görünüyordu.

Fakat, Allah, kendi büyüklüğü ile, beni yalnız bırakmadı ve beni Mustafa'yla tanıştırdı. O gerçekten iyi bir arkadaş ve muhteşem bir kardeş. Bana sinesini açtı ve Müslüman olabileceğimi ve eğer istersem her şeyi öğrenebileceğimi göstermek için her gayreti gösterdi.

İşte bu şekilde, Erika ile beraber Türkçe ve İslâm derslerine başladım. Ve 27 Ocak 2006'da ben Janei, yeniden doğdum, Müslüman oldum. Sonrasında Melek, Fatih ve şimdi Zeliha abla ve onun güzel kızları tarafından nasıl hoşça karşılandığımı nasıl anlatacağımı bilemiyorum.

Ben sadece Müslüman olmadım, aynı zamanda harika bir ailem oldu, öyle kişiler ki gayretleri-

ne, adanmışlıklarına, yakınlarına sevgilerine, hayranım. Ülkelerini, ailelerini, çocuklarını bir kenara bırakıp bize, İslam'ı tanımak isteyenlere Kur'ân'ın öğretilerini getirmek için büyük bir fedakârlık yaptıklarını görüyorum.

Allah gerçekten bana hediye verdi, bana büyük bir nimet verdi, hayatımın kalan kısmını O'na ibadet ederek ve benim yoluma, aileme onları koyduğu için O'na teşekkür ederek geçirmem için. Her teşekkürün az olacağını düşünüyorum. Şimdi, her gün, Allah'ın bu mükemmel örneği takip edebilmek için bana imkan lütfetmesini diliyorum.

Teşekkürler Allah'ım.. Teşekkürler Mustafa, Melek, Fatih, Zeliha Abla, var olduğunuz için ve bana Allah'ın nasıl büyük ve Tek olduğunu gösterdiğiniz için. Sizleri seviyorum, ve diliyorum ki Allah sizlerin ve bu harika işin bir parçası olan herkesin hayatlarını daha çok nurlandırsın ve sizlerden razı olsun."

Mogi das Cruzes, Sao Paulo-SP,
Brezilya, Şubat 2006

Janei Silva ablama yeni hayatında hayırlar ve bereketler diliyorum.

Bu Diplomaları Yırtalım Bari

Dr. Şerif Ali amcam anlatıyor: “Ankara’da çok mühim bir kişiyi alıp gezdiriyoruz. Afyon’a geldik. Samimi bir hava oldu. Oradan Turgutlu’nun bir köyüne uğradık. Necati Ağabeyi evinde bulamadık. Yenge onun tarlada traktörle iş yaptığını söyledi. Tarlada bulduk. Yolda gelirken ‘İctimaî Adalet’ konferansını dinlemiştik. O zat Necati Ağabeye bu konferansı dinleyip dinlemediğini sordu. O da “O konferans verilirken ben de oradaydım. Ben size bir şey söyleyeyim. Konferanstan sonra Hatay’daki evde (Çeşme Mahallesi) İlhan Bey’e Hocaefendi ‘Ben İzmir’i düşünmüyorum. Türkiye’yi de düşünmüyorum. Benim hedefimde dünya var!.’ dedi. Ben o gün bunun ne mânâya geldiğini anlamadım, anlayamazdım da... Ama şimdi, dünyanın her tarafındaki eğitim hizmetlerini görünce meseleyi anlamaya başladım.’ dedi. Bunları söyledikten sonra o zat, ‘Ben de işi anlamaya başladım. Az daha sizinle dolaşsam tam sizin gibi olacağım,’ dedi.”

“AK Parti iktidar olduktan sonra Prof. Dr. Doğu Ergil bir TV kanalında konuşma yapıp ‘Artık halkın seçmesiyle iktidara geldiler. Hazmetmemiz, lazım. Demokrasinin gereği budur.’ dedi. Bir gün sonra uçakta yanyana geldik. Hizmetleri anlattım. Daha sonra görüştük. O bir gün bana Filedelfiya’ya konferansa gideceğini, Hocaefendi ile görüşmek istediğini söyledi. Prof. Ahmet İnam, DSP’den Prof. Cengiz Bey üçümüz Pensilvanya’ya gidip üç gün Hocaefendi ile sohbet ettik. Hepsi hayret etti. Prof. Cengiz “Ben Aleviyim ve Alevilik üzerine çok çalıştım. Hocaefendi bilmediğim çok şey söyledi. Ufkum açıldı.” dedi. Öbürleri de. Sonunda Ahmet İnam “Arkadaşlar biz bu diplomaları yırtıp bu ünvanlardan vazgeçelim. Bizim uzmanlık dalımızda bile bizden çok farklı bilgilere sahip.” dedi.

“Emekli bir Kurmay Binbaşı dedi ki: ‘NATO’da çalıştım. Amerikalılar bizi önce tartarlar. Kasden randevu verip bekletirler; eğer beklerseniz, size ona göre yukarıdan bir bakışla muamele ederler. Yoksa birkaç dakika sonra protesto edip gidenlere değer verir, ona göre davranırlar. Ben şahit oldum. Cevdet Sunay, İncirlik’e girmek istemiş. Amerikalılar sokmamışlar. Onlara geliyorum, isterseniz sokmayın, o zaman görürsünüz.” dedikten sonra Hava Kuvvetleri’ne: “Hazır olun. Eğer İncirlik’e beni sokmazlarsa, hemen bombalayın.’ diye emrediyor. Çok güzel karşılıyorlar. DURUŞ diye kitap yazıyor.”

Bu amcamın hatıralarında bence ders ve ibret alınacak noktalar var...

Bu İhlas Risalesi Bir Vird midir?

Bediüzzaman dedemin eski talebelerinden Vanlı Molla Hamit Ekinci, Üstadını aramaya çıkmış. Birçok dayak ve işkenceden sonra onu nihayet Emirdağ'da bulmuş. Bediüzzaman dedem de onu: "Benim bir Molla Hamid'im vardı, onun kokusunu hissediyorum." diye karşılamıştı.

Yirmi sene önce Van'da talebelerine hadis, tefsir, kelam gibi medrese ilimlerini öğreten Bediüzzaman, şimdi Risale-i Nurları yazıyor ve onların yazılıp okunmasını ve neşredilmesini istiyordu. İhlas Risalesinin başına da "Bu risale en azından her on beş günde bir okunmalıdır." diye yazmıştı.

Molla Hamid kendi kendine "Bu Risale, evrad u ezkâr cinsinden bir şey midir ki, devamlı okunup dursun?" diye düşündüğü için itiraz kabilinden Üstadına "Seyda! Sen bir kitap yazmışsın, üzerine de 'En azından her on beş günde bir okunmalıdır.' demişsin. Bu vird midir?" demişti.

Bediüzzaman dedem de "Kardeşim o Risale cidden çok ehemmiyetlidir. Elinden gelirse, her on günde bir okuyun." diye cevap vermişti.

Bu risale, Lemalar'ın sonundaki fihristesini de okuduktan sonra anladım ki, gerçekten çok mühim... Müminler, insaniyet icabı birbirlerinin ufak-tefek dikenlerine tahammül etmedikleri zaman bakıyorsunuz ki, düşmanlarının çizmeleri altında zelil ve hakir bir şekilde eziliyorlar. İşte Balkanlar, işte Ortadoğu...

Bizim en büyük gücümüz ihlâs... Bu da müthiş bir sabır gerektiriyor.

İhlâstan sonra en büyük dayanağımız, tesanüt... Birbirimize güvenip dayanmak. Dayanışarak müthiş olaylara karşı ayakta durmak. Tesanüdü sağlayamayanlar yalnız, cılız ve zayıf kalırlar. Onları da kurtlar kapar...

Bir de şunu arz etmek isterim. Biz İhlâs Risalesini ezberlesek bile iş bitmez. Onun ve ondaki ihlas prensiplerinin, mutlaka en az 15 günde bir müzâkere edilmesi gerekir. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) "Tezâkerû..." yani "Karşılıklı müzakere ediniz..." diyerek âyetler ve hadisler üzerine olayları gözden geçirmeyi emrettiğine göre bu ihlas prensipleri de âyet ve hadislerden süzülmüştür. Onun için karşılıklı müzâkere süresinde cümle cümle üzerinde durmak gerekir.

Bu Kurban, Dünya Bayram Etti

Avukat Ramazan amcam, bu kurbanla ilgili düşüncelerini yazıp bana göndermiş. Sizlere arz ediyorum!

Kurbanla; İslam âlemiyle birlikte, bir bakıma bütün dünya da bayram etmiş oldu, hayırlarla, hoşluklarla... Malûmunuz, yüzyılın büyük felaketlerinden bir deprem ile Pakistanlı kardeşlerimiz tarifsiz acılar yaşadılar ve halen de yaşamaktalar!.. Yüz binin üzerinde kayıp ve bir o kadar da insan evsiz barksız, aç-bîilaç kaldı.

Dünyanın bir köşesindeki inanan kardeşleri melul mahsun kalmışken, diğer yerlerdeki bilinçli müslümanların serazat bir bayram geçirmeleri beklenemezdi. Bu şuurla hareket eden Müslümanlar ve özellikle de gönüllüler hareketindekiler bu bayramlarını ayrı bir mânâlandırdılar. Kurbanların aç ve muhtaç vaziyetteki Pakistanlı kardeşlerine gönderilmesi için seferberlik başlattılar. Zaten, öncesinden ellerinden geldiğince aynî ve nakdî yardımlarda bulunmuşlardı. Bayram mutluluklarını, Pakistandaki

kardeşlerini sevindirmeye adamış bu karasevdalılarda görülmeye değer tatlı bir telaş vardı. Adanmışçasına koştururlarken birbirinden ilginç ve hoş hadiseler yaşamışlardı, bunlardan bazılarını arkadaşımız Ö. Şamil Kafkas aktarıyor:

O dönemde, bu kurban bulma işini hayatının en büyük hayrı kabul etmiş olan İsveç/Göteborg'daki Abdulkadir isimli genç bir arkadaşımız, bir tanıdığının uzaktan bir akrabasına şöyle demişti: "Bir hayırlı iş için size uğramayı düşünüyoruz, bilginiz olsun..." İyi bir eğitim almış, hayırlı-güzel işlerde koşturan bu pırıl pırıl arkadaşımızdan böyle bir söz duyunca o zat da ister istemez telaşlanmış; haliyle bu sözü halk arasındaki meşhur manasıyla anlamış! O vatandaşımızın yetişkin, bekâr bir de kızı vardı... Daha fazla dayanamayıp o arkadaşımızın bulunduğu eğitim merkezini aramıştı: "Sahi, sizin bu hayırlı işiniz ne ola ki, biraz açar mısınız?" Saf kalpli ve adeta hayır hizmet delisi arkadaşımızın cevabı ise şöyleydi: "E abi bizim hayırlı işimiz ne olacak ki; Pakistan'daki kardeşlerimiz muhtaç vaziyette beklerken... Bu bayram da kurbanlarınızı oraya bekliyoruz, onu gelip konuşmak istiyordum sizlerle..."

Bu söz karşısında duygulanan o şahıs da şöyle demişti: "Sizin hayırlı işleriniz hep böyleyse, benden söz, size 17 kurban vereceğim inşallah!" Evet, bunu böylesine hayatının "hayırlı bir işi!" edinmekle inanılmaz miktarda kurbanlar bulunmuştu. Hatta, niyeti böyle halis kılınca; kurbanlar gelip

kendilerini bile bulmuştu. Bunu misallendirecek olursak, Stockholm'deki Murat isimli eğitim gönüllüsü arkadaşımız anlattığına göre; bir otobüs durağında beklerken yaşlı bir bayan yanına gelip kendisine: "Sizler Pakistan'a kurban topluyormuşsunuz, öyle mi?" diye sorduğunda, arkadaşımız şaşkınlıkla: "E, evet..." diyebilmiş sadece. Bunun üzerine o bayan cebinden bir kurban parası çıkararak o arkadaşımıza vermiş, ismini de söyleyerek: "Bunu da benim için ulaştırırsınız." demiş ve oradan ayrılmış... O kurban parasını teslime gelen Murat isimli arkadaşımız şöyle diyordu: "Elimde o parayla öyle kala kaldım. Bu kadıncağız bizlerin bu maksatlarla kurban topladığımızı nereden biliyordu ki? Zira benim bu bayanı daha önce ne görmüşlüğüm, ne de tanımışlığım vardı!"

Evet, niyeti halis kılınca –Rabbin inayetiyle- ortaya büyük bir çekim gücü çıkıyordu... Bir başkası da, bir eğitim merkezimizin kapısını çalmış ve açan arkadaşımıza şunu sormuştu: "Sizler, şu eğitim gönüllüleri hareketinden misiniz?" Arkadaşımız da bütün içtenliği ile: "Evet, buyur abi?" deyince, o meçhul şahıs sözlerine şöyle devam ediyordu: "Yahu, ne kadar zamandır sizleri arıyordum. Önce internette, Google arama motorunda, sizlerin bulunduğu hareketin ismini yazıp yanına bir de "Stockholm" kelimesini ekleyerek search (arama) yapıp durdum, ama sanal âlemlerde bir türlü denk getiremediydim. Sonra tanıdığım bütün Türklere sizleri sormuştum, sonunda sizleri bilen

birisine rast geldim, o tarif etti burayı da şükür geldim! Eşimle birlikte 3-4 yıl önce gelmiştik buralara. Büyük manevi boşluklar ve sıkıntılar yaşadık. Sizlerin çalışmalarınızı önceden sanal âlemde filan takip ediyordum; sizden başkasının da sıkıntılarımıza ilaç olamayacağına inandım ve geldim."
Bu uzun aramalardan sonra bulduğu yerden hem manen istifade etmek hem de kurban vb. hayırlara iştirak için büyük bir iştiyak içindeydi o şahıs...

Buryat Cumhurbaşkanı Niye Güldü?

Sadettin Başer ve Dr. Şerif Ali amcalarım bir grupla Buryat'ta açılan kolejleri ziyarete giderler. Ş. Ali amcam diyor ki: "Cumhurbaşkanından da randevu alınmış. Bizi kabulünde çok sert bir çehreyle karşılaştık. Bu asık yüze bir şey anlatmak çok zordu. Sadettin Bey bütün gayretini toplayıp bir şey söylemeye çalışıyor ama o hâlâ bir duvar gibi karşımızda duruyordu. Sadettin Bey bir ara 'İnşaallah bu öğrencilerde öyle bir ilim öğrenme aşkı meydana gelecek ki, damarlarında kan yerine sanki mürekkep dolaşacak!' dedi. Ben hemen müdahale edip 'Ben doktorum, asla öyle bir şey olamaz. Vücut zehirlenir!' dedim. Bu sözüme canı sıkılan Sadettin Bey 'Evet bu eğitim anlayışı ile dünyada silahlar susacak!' dedi. Ben yine 'Yani silahlara susturucu mu takılacak?' diye sordum. Sadettin Bey, bunun üzerine konuşmasını kesip 'Artık ben konuşmayacağım!' dedi. Ama cumhurbaşkanı gülmeye başladı. Sonra da 'Ben dışa kapalı bir adamım; ama sizin haliniz hoşuma gitti." diyerek suskunluğunu bozup bizimle uzun süre sohbet etti."

Aslında her yerde insan insandır. Mühim olan, onunla ortak bir nokta bulmaktır. Yine o doktor amcamdan bir fıkra: “Adamın birisi işsiz kalınca bir sirke gitmiş. Sirk sahibi ‘Sen ne yaparsın? Burası sirk, burada hüner göstermek gerekir.’ demiş. Adam ‘Benim hünerim falan yok’ diye sızlanınca sirk sahibi acımış ve onu işe almış. Sonra demiş ki: ‘Bizim dört tane aslanımız vardı. Birisi öldü, seyirciler bilmiyor. Yerine bir aslan bulamadık. Seni aslan postuna koyalım, aslanların gösterisinden önce ağaca çık. Onlar gelir, programlarını bitirir, sonra da sen iner gelirsin.’ demiş. Adam çok korkmuş ama kabul etmek zorunda kalmış. Biraz sonra gösteriden önce, posta bürünüp ağaca çıkmış. Aslanlar kükreyerek gelmişler ve sanatlarını icra etmeye başlamışlar. Ağaçtaki adam korkudan titremeye başlamış, sonra da aslanların ortasına düşmüş. Tam ‘Ben insanım, beni bu aslanlardan kurtarın!’ diye bağırırken, bir aslan pençesiyle adamı kendine doğru çekmiş ve kulağına sessizce ‘Kes sesini, burada zaten hepimiz insanız!’ demiş...

Anlatılan bu fıkrada her ne kadar başka mânâlar varsa bile, ifade etmek istediğimiz husus şu: Bu dünyada dilimiz, dinimiz, kültürümüz, psikolojik yapımız, coğrafyamız farklı da olsa, hepimiz insanız... Evrensel insânî değerler dünyanın her tarafında bütün insanlık tarafından kabul edilmiştir. Çözülmesi gereken ve herkesi ilgilendiren problemler hepimizin meselesi. Öyleyse el ele vermek mecburiyetindeyiz.

Camide Cep Telefonu

Ailecek Uluçınar amcanın davetine icabet ederek ziyarete gidiyorduk. Vedat amcadan babama bir telefon geldi. Babam durmadan gülüyordu. Meseleyi sonra öğrendik. Meğer Necati Koç amcama Horozköylü Harun amcam gelip "Ne olur çok mühim bir sempozyum olacak. Abdi İpekçi Spor Salonunu uygun bir tarihte tutmamız gerekiyor, bize yardımcı ol." diye istirham ediyor. O da, bu işle sorumlu olan Mehmet Atalay Beye ulaşmak için sekretere söylüyor. Sekreter Mehmet Atalay deyince Necati Koç Bey'in arkadaşı Mehmet Atalay'ı arıyor. Zar zor ona ulaşılıyor. Necati Bey hemen telefonu ele alıp başlıyor temenna ve istirhama... Bunları hayretle dinleyen arkadaşı Mehmet Bey, spor salonunu duyunca meseleyi anlayıp ayılıyor ve "Arkadaşım... sınıf arkadaşım, meslektaşım, beni duyuyor musun? Benim spor salonları ile ne alâkam var!.." deyince, Necati işi fark ediyor. Tabii gülmeye başlıyorlar. En çok gülen de başının etini yiyen Horozköylü...

Vedat amcam Mehmet Atalay amcamın yanında olduğu için bu orijinal olayı anında babama aktarmış. Tabii o da kimin babası... Hemen Necati amcamı cep telefonundan arayıp "Efendim ben Mehmet Atalay, beni arıyormuşsunuz!.." dedi. Tabii o artık bunları yutmadı. Epeyce bir gülüştüler.

Şimdi bunu niye anlatıyorum? Bazıları Abdurrahman ismini kullanıp benim kredimden istifade etmek istiyormuş... Sakın, taklitlere kanmayınız. Her neyse yolumuza devam ettik.

Uluçınar amcamın yanına varınca, ne var ne yok derken o da bir olay anlattı: "Geçenlerde bir müessesede işletmeci olan bir Alman karı-koca ile İstanbul'a geldik. Tarihî yerleri gezdik. Sonra cuma günü Sultan Ahmet Camii civarına geldik. Onlara cumanın önemini anlattıktan sonra "Siz şurada çay-kahve içedurun, ben de bayramımız olan cumanın namazını bir kılıp geleyim." dedim. Onlar "Biz de gelmek istiyoruz." dediler. "Peki" deyip abdesti tarif ettim... Sonra hanımefendiye, üst kata kadınların olduğu sermahfile çıkmasını, namazdan sonra merdiven altında bekleyeceğimizi söyledim. Cuma cemaatinin haşmeti karşısında beyefendinin gözleri parladı, belki gizlice ağladı. Namazı kılıp beklemeye başladık. Erken iner diye de acele etmiştim. Fakat Hanımefendi herkesle duayı bitirdikten sonra indi. Çok büyük bir tesir altında kalmıştı. "Bu nasıl bir ibadet şeklidir!.." diyordu. Sonra "Baktım, erkekler huşu içinde, bu ihtişamlı ibadeti yerine getiriyorlar. Fakat kadınlar arada te-

lefonla konuşuyorlar. Bu nasıl iştir? Ben de kızıp birkaç tanesini kolumla ittirdim. 'Bırakın, kapatın, bu güzel havayı bozmayın.' demek istedim."

Uluçınar amcamı dinledik. Bilhassa ablalar aman dikkat edelim. Camilerde, mescitlerde dikkatli olalım. Şarkılı-türkülü telefonlar çalmaya başlayınca câmide hudû ve huşû bırakmazlar.

Canlı Vücutlardaki İlmî Formüller

Babamın öğrencilik yıllarından bir hatırasını kendi ağzından nakledeyim:

"1970'li yıllarda Ege Üniversitesinde Fizik Dersine girmiştik. Profesör, boruları anlatıyordu. Bir kağıt aldı, dik olarak tuttu: "Bunun üzerine birşey koyamazsınız." dedikten sonra onu yuvarlayıp boru haline getirdi. Masanın üzerine koydu. Bir de üzerine kitap koydu. Boruların dayanıklı bir güce sahip olduklarını ispat etmek istiyordu. Sonra "Binlerce araştırma, deneme ve testler sonunda en az madde ile en güçlü boruların, R=11 r=8 formülüne uygun olanlar olduğu tespit edildi. İşin garibi, uçan kuşların hepsinin kanat kemiklerinin yapısı bu formüle uygundur." dedi. Yani eğer canlılar kendi kendine var olmuşsa canlı vücutlarda iş yapan her bir atom zerresinin, kuşların kanat kemiğinde geçerli olan bu kanunu ve daha bunun gibi binlerce fizikî, kimyevî ve biyolojik kanunların hepsini de bilmek mecburiyeti vardır. Yoksa bilmeden kendi kendine bu hârika vücudlar, organlar ve cihazlar nasıl meydana gelecek?.."

"Başka bir derste profesör, bunu tabiatın yaptığını söyleyince o zaman tıp öğrencisi olan Dr. Hüseyin Rençber "Dilini eşek arısı soksun... Allah diyemiyor musun? Bunu tabiat nasıl yapabilir? Senin öğreteceğin dersin ne hayrı olur?" diye sınıfı terk ediyor. Profesör de şaşkınlık içinde kâğıtlarını, kitaplarını toplayıp sınıfı terk ediyor."

Evet, bir şeyin kendi kendine meydana geldiğini iddia ederseniz o takdirde, o varlığı meydana getiren her bir atom zerresinin, bütün teferruatı ile o vücudu işleyiş şekliyle bilmesi gerekmektedir. Bunu da kabul etmemiz gerekmektedir. Yoksa nerede, nasıl yerleşeceğini bilmeyen zerreler o vücud organizmasını nasıl meydana getirecektir? Diyelim ki, arılar çiçeklerden bal özünü alabilmesi için çiçeklerde bal özüne giden arıların tanıdığı bir renkte yol vardır. Arının görme duyusunun ona göre ayarlanması, zerrelerinde hücrelerinde yerleşirken ona göre hareket etmesi gerektiği gibi, çiçeklerde çalışan zerrelerin de arının görebilmesi için o renkte o yolu meydana getirecek şekilde hareket etmesi gerekmektedir. Mesela insan midesinin, sindirim işlemini yapabilmesi için hazım cihazını meydana getiren zerrelerin de ona göre vaziyet alması lazımdır. Aynı şekilde sadece etle beslenen veya sadece otla beslenen canlıların midesinde çalışan zerrelerin de ona göre bilerek o cihazı meydana getirecek şekilde yerleşmesi icap eder. Yirmi sene önce ilmî dergiler karaciğerin dört yüz elliden fazla vazifesinin olduğunu söylüyorlardı. Şimdi ise

yeni araştırmalar, karaciğerin beş bin çeşit vazife yaptığını tespit etmiştir. Yani asırlardır insanların bilemediği karaciğerin özelliklerini, onu meydana getiren akılsız, şuursuz zerreler biliyor gibi onu meydana getiriyorlar sanki... "Sanki" diyorum. Çünkü onun yapısını atom zerreleri bilemez. Elbette her şeyi bilen ve bildiği gibi yaratan sonsuz ilim, hikmet ve kudret sahibi olmadan bu işler asla olamaz.

Cennetin Sekiz Kapısı ve Sekiz Güzel Huy

Cenab-ı Hak, Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyuruyor: "Doğrusu insan sabırsız ve hırslı yaratılmıştır. Kendisine kötülük dokundu mu sızlanır. Kendisine hayır dokundu mu cimrilik eder. Ancak namaz kılanlar bunun dışındadırlar. Onlar ki, namazlarını sürekli kılarlar. Onların mallarında, isteyen için ve istemekten utanan yoksul için belli bir hak vardır. Onlar ki, ceza (karşılık) gününü tasdik ederler Rablerinin azabından korkarlar. Çünkü Rablerinin azabından emîn olunmaz. Onlar ki, ırzlarını korurlar. Ancak eşleri ve cariyelerine karşı müstesna. Bunlarla olan münasebetlerinden dolayı kınanmazlar. Bundan ötesini isteyenler, işte onlar haddi aşanlardır. Onlar emanetlerini ve ahitlerini gözetirler. Şâhitliklerinde dürüsttürler. Namazlarını da korurlar. İşte Cennetlerde ikram olunup ağırlanacak olan müminler bunlardır." (Meâric Sûresi, 70/19-35)

Burada namaz kılanların tam sekiz özellikleri anlatılmıştır. Anlatılan bu sekiz huy, cennetin sekiz kapısı yerindedir.

Birincisi, namazın bir farz olduğunu kabul edip Allah'ın rızasına uygun şekilde namazı kılmak.

İkincisi, muhtaç insanlara, ister istesin ister utanıp isteyemesin seve seve, iyi niyetle bizzat veya vekiller vasıtasıyla zekât, sadaka ve hayır vermek.

Üçüncüsü, hakkı hukuku tanıyıp âhirette verilecek sevaba iman edecek bedenle ve malla ilgili ibadetleri yapmak.

Dördüncüsü, Rablarının azabından korku üzere bulunmak.

Bunlar, kendilerine acıyarak azaptan korku ve sakınma üzere bulunurlar. Çünkü Rablerinin azabından emin olunmaz. Kimseye eman verilmiş değildir. Kimsenin garantisi yoktur. Zira insan için bu dünyada her şeyi çözümlemiş, bütün görevlerini yerine getirmiş ve sakınılması gereken her şeyden sakınmış bulunduğunu iddia etmek mümkün olmadığı gibi, kaderin sırrı da bilinmemektedir. İnsanın faraza bugüne kadar hiç kusur işlememiş olduğu varsayılsa bile yarın nasıl bir durum kazanacağını Allah'tan başka kimse bilemez.

Beşincisi, ırzlarını namuslarını korumak. Irz ve namus sınırını aşanlar her türlü kınamaya layıktırlar. Ahirette cehennem azabı çekenler en çok zinakârların pis ve kötü kokularından şikâyet edeceklerdir. Düşünelim ki, cehennem komşuları bile bunlardan böyle rahatsız olacağına göre kendileri ne durumda olur. Allah muhafaza etsin.

Altıncısı, emanetlere ve verilen sözlere uymak. Zaten emanete hıyanet, yalan söylemek, sözünde durmamak ve iftirada bulunmak münafıklık alâmetidir. Hadis-i şerife göre, emaneti olmayanın imanı; ahdi olmayanın da dini yoktur.

Yedincisi, şahitliği hiçbir şey gizlemeden, eğip bükmeden dosdoğru yapmak.

Sekizincisi, namaza ve namazdan sonraki işlere özen göstererek namazı korumak...

İşte bu sekiz güzel amel, sekiz cennetin kapısını açar...

Çuvallar İsimli Kitap

Erdoğan amcam anlatmıştı. Herhâlde 1963 yılında, o zaman henüz 13 yaşında bir ortaokul talebesi olan Muzaffer amcam birkaç komşu çocuğuna Kur'ân dersi veriyormuş. Şikâyet üzerine evleri basılmış. Mahkemede çocuklara soruyorlar:

- Bu Muzaffer'i tanıyor musunuz?

- Tanıyoruz.

- Nereden tanıyorsunuz?

- Komşumuz.

- Siz toplanıp devletin temel nizamlarını dinî esaslara uydurmak için çalışıyormuşsunuz, doğru mu?

- (Ağlayarak) Valla billâ biz öyle bir şey yapmadık.

- Bu Muzaffer öyle bir şey yapıyor muydu?

- (Ağlayarak) Valla billâ yaparken görmedik.

Bu komikliğe karşı, dinleyiciler gülüşüyorlar.

***

Bir mahkeme daha oluyor. Bu sefer, sanık sandalyesinde Hüsrev Altınbaşak ve bir istiklâl gazisi var.

Savcı, devletin temel nizamlarını yıkmaktan ve şeriat düzeni kurmaktan bahsetmektedir. Kulakları iyi duymayan istiklâl gazisi, "Ne diyo bunlar?" diye Hüsrev Altınbaşak'a sorar. O da iddia edilen şeyleri söyleyince ayağa kalkar, vücudundaki yaraları gösterip ve istiklâl madalyasını eline alıp savcıya "Sen bu iftirayı nereden çıkardın? Biz bu devleti ayakta tutacağız diye ölümüne savaştık ve bu madalyayı almaya hak kazandık, şimdi bu senin dediklerin ne mânâya geliyor bana bir izah et!." diyerek bağırmaya başlar. Feraset sahibi hâkim, taharri memuruna "Bu ne rezalettir böyle? Bu yaşlı muhteremleri ne diye rahatsız ediyor, olur olmaz şeylerden mahkemelerde süründürüyorsunuz?" der.

***

Bir grup amcamın başına gelenler de bir âlemdir. Savcı "Siz Sait Kürsî'nin çuvallar ('Şualar' kitabını kasdediyor.) isimli kitabını okuyarak devleti yıkmaya çalışıyor musunuz?" der. Onlar da gülsünler mi ağlasınlar mı?

***

Ben şu küçük aklımla bu yanlışları görüyorum da bu koca koca amcalar ve dedeler niçin fark edemiyorlar? Veya acaba bunları dolduruşa getiren ve çuvallatan sinsi kurnazlar kimdir acaba? Hem de bu saçmalıkların sonu ne zaman sona erer dersiniz?

Dağlar Başında Kalanlar

Erdoğan Tüzün amcam, Turgut Özal ile son Balkanlar gezisini anlatırken dedi ki: "Zagrep Cami'sinde kız çocukları toplanmıştı. Hiç Türkçe bilmedikleri halde Türkçe ilahi ve kasideler okuyorlardı. 'Göçtü kervan, kaldık dağlar başında' derlerken Özal da onlara eşlik ediyordu. Gayet hüzünlü bir şekilde ağlayarak bana döndü: 'Erdoğan Bey, göçen Osmanlı idi...' dedi. Osmanlı göçmüş, Osmanlı'nın yetimleri de işte böyle, yalnız ve hâmisiz şekilde dağlar başında kalmışlardı."

Müslümanların lideri Sabri Koçi bilgiler verdi.

Fikri Küpeli Paşa'yı tekkeye çağıran Özal ona, tekke, derviş, sarık ve tarikat hakkında bilgi verdi.

Bir yerde halk toplanmıştı; fakat protokolcüler oraya götürmek istemiyorlardı. Fakat Cengiz Çandar ve arkadaşı duruma vâkıf olunca Özal'a oraya gitmesi için ısrar ettiler ve götürdüler. Halk çoşmuştu. Özal da çok memnun oldu ve heyecanlandı.

Sabri Koçi "V. Sultan Mehmet'ten sonra buraya gelen Müslümanların lideri sensin ey Özal!.."

meâlinde sözler söylemişti. Ayrıca Özal halka zafer işareti yapmıştı. Onun için dışişleri yetkilileri Erdoğan Bey'e çıkışmış ve "Siz başımıza iş çıkaracaksınız. Bu durum, dünya devletleri tarafından nasıl değerlendirilir biliyor musunuz?" demişlerdi.

Erdoğan Bey de: "Sizin gibi cebin (korkak) kuşlar yüzünden, devletimiz olması gereken yerde olamıyor." meâlinde sözler söylemişti.

Özal 1993 şubatında Amerika'ya yaptığı son seyahat sırasında Washington'da Bosna ile ilgili bir toplantıda yaptığı konuşmada, Osmanlı'nın Balkanlardaki mazlum ve mağdur milletleri nasıl koruduğunu anlattı. Salondan bazıları itiraz edince Özal "Ben bu konuları doğru kaynaklardan yeni inceledim. Dediklerim doğrudur. Boşnaklar gibi bazı toplumlar o zaman kendi dindaşlarının zulmüne uğrayınca, Osmanlı onları himaye etti. Onlar da daha sonra kendi arzuları ile Müslüman oldular. Osmanlı kimsenin dinine ve diline karışmamış ve hiç kimseye baskı yapmamıştır." dedi.

Allah rahmet etsin ve ondan Allah razı olsun.

Damdan Düştü Bir İrtica!..

Biliyorum; bazı amcalar yazının başlığına bakıp bıyık altı, küçümseme gülücükleri yağdıracaklardır. Olsun... Bir kere Kur'ân'da bile difda' ve defâdi' yani kurbağa kelimesi hatta çoğul halde kurbağalar şeklinde geçmektedir. Allah, onları Hz. Musa Aleyhisselamı dinlemeyen Firavun ve mensuplarının başına musallat etmiştir.

Ayrıca koskoca Profesör Dr. İrfan amcam anlı şanlı bir kurbağacıdır. Daha sayayım mı?

Her neyse Ahmet amcamla sabah koşuları yaparken bir gün ağaçların tepesinden cırcır böceğinin zikrine benzer sesler gelmeye başladı. Ben de kurbağacı amcamdan duyduklarıma dayanarak "Bunlar ağaç kurbağalarının zikirleri!.." deyiverdim. Ama aslı Uşaklı, soyadı Tokat olan amcam biraz hayretle bu sözlerimi dinledi. Aslında anlasa asıl hayret edilecek kendisinin soyadı. Yine Uşaklı olan Harun amcam hiç olmazsa Tokat'a benzemesin diye Tokak yaptırmış... Her neyse. Geçen yürüşümüzde baktım; yerde bir kurbağa cenazesi...

Ya bisikletliler ya da araba kullananlar nâdânca ezmişler zavallıyı... Üzüldüm. Sonra "Damdan düştü bir kurbağa... Mezarını kazdılar... Mezar taşına şöyle yazdılar..." sözlerini bir nakarat gibi epeyce kendi iç dünyamda söyledim, durdum. Sesli söyleyemem, artık yaşım küçük değil... Zaten babamdan paparayı hemen yerim. Çünkü elinde tesbih, bir şeyler düşünüp tasarlayıp duruyor, yürürken... Ne yapalım, bizim tefekkür de bu... Sonra "Niye boş boş, zihnimde bu kurbağa sözlerini tekrarlayıp duruyorum ki... Hem de kurbağa damdan düşünce ölmez ki. Ölse de ona mezar kazılmaz ki... Kazılsa da mezar taşı dikilmez ki... Dikilse de böyle yazı yazılmaz ki... Oğlum aklını başına topla... Sen yazacağın yazıyı düşün... Zaten bugünlerde Temel Çebi amcam gazeteden atacak adam arıyor. Kabak senin başında patlamasın... Sen iyi bir yazı konusu düşün..." derken birden aklıma ülkemizin meşhur irtica uzmanı yazarları geldi... "Yahu dedim, bunlar aynen bizim kurbağa cenazesi için söylediklerimizi ikide bir irtica için hortlatmıyorlar mı? Evet evet... Aynen öyle... Mesela Hikmet Çetinkaya amca olsun İlhan Selçuk amca olsun, pardon ona amca demek uygun olmaz. Dedem yaşında adam, cumhurbaşkanı bile ondan akıl alıyor... Evet bu müthiş uzmanlar durup durup 'Gündemden düştü bir irtica... Mezarını kazdılar. Mezar taşına şöyle yazdılar: Gündemden düştü bir irtica mezarını kazdılar... Mezar taşına şöyle yazdılar..." diye diye ünleri çıktığı kadar feryad u figân ediyor.

Yorulup biraz dinleniyor, tekrar 'Gündemden düştü bir irtica...' deyip bağırmaya ve yeri göğü inletmeye başlıyorlar!.. İşte sana yazı konusu." deyip bu yazıyı yazdım.

Bilmem Sayın Genel Yayın Yönetmenimiz beğenir mi? Eğer çıkarsa beğenmiş demektir.

Dini Din İçin Sevenlere Yollar Açılır

Teksas, Houston'lı bayan Sarah Piercen, üniversitede ikinci sınıfta düzenli kiliseye giderdi. Okulda ikinci kat onlara aitti. Dinî merkezleriydi. Birinci kat ise Müslüman Öğrenciler Derneği idi. Buraya girip çıkanlar bilhassa başörtülüler onun dikkatini çekiyordu. Kendi kendine, "Ben İslamiyet'i de öğrenip, bunları kendi dinime çevirebilirim." diye düşünmeye başladı. İslamiyet'i inceleyip zayıf noktaları tespit edecek ve onları rahatlıkla şüpheye düşürecekti. Bakalım ne oldu, kendisinden dinleyelim: "İslam'ı anlatan küçük bir el kitabı bulup okumaya başladım. O küçük kitabı okur okumaz anladım ki, kitapta anlatılanlar bütünüyle doğru şeylerdi. Hayatımda daha önce böyle şeyleri hiç duymamıştım. O kadar etkilenmiştim ki, sanki bütün okuduklarım o an kalbime kazınmıştı. Kitapta "Eğer Müslüman olmak istiyorsanız kelime-i şehâdet getirmelisiniz." deniyordu. Ben de öyle yaptım. Orada, kitabı okuduğum o yerde, kelime-i şehadet getirdim ve

Müslüman oldum. İslam'ı seçmekle doğru yaptığımı biliyordum. Birkaç gün sonra bir rüya gördüm: "Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve Hz. İsa Aleyhisselam birlikteydiler. İnsanlar vardı. Saf tutmuş, namaz kılıyorlardı. Daha sonra Hz. İsa Aleyhisselam namaz kılanların arasına katılarak, onlarla birlikte namaz kılmaya başladı." Bu rüya üzerimdeki stresi ve baskıyı dağıttı. Kafama artık yıldırım düşmesini beklemiyordum. Evet Hz. İsa Aleyhisselamı cemaat arasında namaz kılarken görmek bana yetmişti. Müslüman olur olmaz kendimi korunmuş gibi hissettim. Arkadaşlarıma Müslüman olduğumu söyledim. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" dediler. Ben de 'Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.' dedim. Tesettürden dolayı insanlar özgürlüğümü kaybettiğimi kastederek 'Senin gibi bir kadın nasıl böyle olabilir?' diyorlar. Oysa ki Müslüman kadın zaten özgürdür. Örtünmek bence özgürlüktür. Şöyle ki; iki hukuk öğrencisi düşünün. Bir erkekle bir kadın. Kadın mini etek giyiyor. Çünkü biliyor ki, mini etek giyerse çekici olacak ve herkes ona bakacak. Erkek, neden etrafta şortla dolaşmaz. Çünkü onu çekici kılan zekâsıdır. Çünkü eğer şortla dolaşsaydı komik olurdu. İslam beni bu tür saçmalıklardan uzak tutuyor. Araştırmalarım esnasında Risale-i Nurlarla da tanıştım. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin kitaplarını da okuyorum. Bütün bu kitaplar benim İslâmî kişiliğimi şekillen-

diriyor. Mesela Hocaefendi'nin kitapları bana çok pratik geliyor. Çok güzel nasihatler veriyor. Hoşgörülü ve saygılı olmayı öğretiyor. Said Nursî'nin kitaplarını da okuyorum. Tamamen Kur'ân-ı Kerim'e dayanıyor. Okuduklarım ve öğrendiklerim, beni insanlara iyi davranmaya sevk ediyor. Çünkü kötü davranışlar Müslümanlara yakışmıyor. Namaz çok mühim. Çok insan ya yoga yapıyor veya meditasyon dersleri alıyor. Fakat orada elde edilmesi düşünülen faydalar namazda fazlasıyla var. Namazda Allah'ın huzurunda olduğunuz o anlar çok değerli. Çünkü o an kulluk şuuru ile Allah'ın huzurunda bulunuyorsunuz."

Cenab-ı Hak hepimize iki cihan saadeti versin.

Doğruların Gemisi Yan Yatsa da Batmaz

Bu seferki seyahatimde Eşrefpaşalı Zafer amcamla beraberdim... Epeyce hikâyelerini dinledim... Dedi ki:

"Dibekbaşında yaşıyoruz. Delikanlılığın deli zamanı, ikide bir polis basıyor... Bir gün kahvede tavla oynarken Bekir Ağabey beni sohbete davet etti. 'Şimdi değil ama bir dahaki sefer geleceğim söz.' dedim. Bir hafta sonra ağabey başımda dikiliyor, tam da oyunun ortasındayız anlıyor musun? Ama delikanlılıkta söz verdin mi dönmek olmaz. Peki deyip peşine düştüm. Beni bir sohbete götürdü. Konuşulanlar hoşuma gitti. Devam ettim. Bir gün Gençlik Rehberi'ni elime aldım; kahvenin ortasında, bir sandalyenin üstüne çıkıp okumaya başladım. Arkadaşlarımı da sohbete çağırdım. Bir seferinde gelmeme mazereti olarak "Ya Zafer! Orada Kur'ân falan okunur biz müsait değiliz." dediler. Ben de hepsini bir taksiye doldurup banyolara götürdüm; ondan sonra sohbet yerine getirdim. Sonra taksiciliği bırakıp yazın karpuz sergisi

açtım... Bu sefer bizimkilerle sohbeti, sergide yapmaya başladık. O zaman polisler, bekçiler "Ne bu ya, sabahlara kadar karpuz kesip sohbet ediyorsunuz. Yoksa bu yeni bir yol mu?" diye sormaya başladılar. Ben "Risale okuyoruz, Kur'ân tefsiri dinliyoruz." dedim. "Yok canım, biz sizi biliriz." deyip inanmadılar.

Bir ara işi değiştirip İstanbul'a gittim. Herhalde bir bayram arefesi idi, İzmir'e dönüyordum. Arabama, ön tarafa bir yolcu aldım. Arka tarafa da iki üniversite öğrencisi binmişti... Ben "Nereye gidiyorsunuz biliyor musunuz?" diyerek, okuduğum anladığım kadar öte dünya ile ilgili birşeyler anlatmaya başlamıştım. Kırmızı ışıklarda durduğum anda arkadaki gençler arabadan süratle atlayıp bagajdan eşyalarını alıp kaçtılar. O kadar hızlı oldu ki, ben dahi şaştım. Arkalarından gitmek istedim. Öndeki yolcu "Şoför abi, ne olur dur. Ben zaten hapishaneden yeni çıktım. Başımıza bir iş almayalım. Daha İstanbul'dan çıkmadık; sen daha çok yolcu bulursun... Ne olur yolumuza devam edelim." dedi. Neden kaçmışlardı, düşünmeye başladım. Tabii o günler anarşi ve terörün kol gezdiği günlerdi. Muhtemelen ben ölüm ve âhiretten bahsedince kaçırıldıklarını zannettiler. Demek anlatma tarzımı iyi ayarlayamamışım.

Hırsızlıktan tövbe edip dönmüş bir genç vardı, bir gün dedi ki: "Yepyeni ayakkabılarımla camiye gittim. Ayakkabılarımı kapıda bırakıp namaza durdum. Tam bu sırada şeytan, eski hayatımı aklıma

getirdi. 'Ya şimdi de bu yeni ayakkabılarımı birisi çalarsa?' diye düşünmeye başladım. Şeytan 'Namazı boz, ayakkabılarını korumaya al... Yoksa çalarlar!.' diye bana vesvese veriyordu. Sonra kendimi topladım ve 'Aman Allah'ım benim imanımı çaldırtma da ayakkabılarım çalınırsa varsın çalınsın.' diyerek namazıma devam ettim."

Babam bana "Oğlum Zafer, doğruluktan ve doğrulardan ayrılma!" diye nasihat eder ve derdi ki: "Doğruların gemisi yan yatar ama asla batmaz."

Yani Zafer amcam bana hayat serencâmesini anlatmakla hayat tecrübelerinden ders veriyor: "Sözünden ayrılma... Mazeretlere aldırma, bir yolunu bul iyi işler yap... Nasihat bile etsen konuşurken üslubunu iyi ayarla... Doğruluktan ayrılma... Unutma, imanı korumak meselesi çok mühimdir..." demek istiyordu.

Doğumdan Ölüme İslam'da Her Şey Var

Babası yarı Polonyalı yarı Yahudi, annesi ise Macar, Slovak ve Rus karışımı olan Taha Kowalski, öğrenci iken dünyadaki diğer dinler hakkında bir derste bilgi alıyordu. İslamdan bahsedilirken öğretmenleri kız arkadaşlarına "İçinizden kim, kocasının Müslüman olmasını ve dört karısından biri olmayı ister?" diye sorunca kız arkadaşları sert bir şekilde "Hiçbirimiz!" diye karşılık verdi. İslam'a 15 dakika ayrılan bu dersten sonra, diline dolaşan İslam kelimesini eve gelince annesine sordu. O da "İslam bir çöl dinidir." diye cevap verdi. Bu söz gün boyu hiç aklından çıkmadı. Bir İtalyan lokantasında şef olarak çalışıyordu. Orada, bulaşıkçı olarak çalışan Müslüman bir Cezayirli vardı. Bir gün ona, İslam hakkında duyduklarını anlattı. O da ona İslamiyet'in güzelliklerini anlattı. Ayrıca fazla bilgi edinmek istiyorsa, camiye gitmesi gerektiğini söyledi. O da bu tavsiyeye uyarak bir mescide gitti. Mescidde Sudan, Arabistan ve Türkiye'den ve dünyanın değişik ülkelerinden

gelen insanlar gördü. Yıllar yılı kendilerinden ürktüğü insanlar, şimdi kendisine İslâmiyet'le ilgili bilgiler veriyorlardı ve bir tane de Kur'ân-ı Kerim'in İngilizce meâlini hediye ediyorlardı. Onu okudu ve iki hafta sonra Kur'ân-ı Kerim'in Allah'ın kitabı olduğuna kanaat getirerek Müslüman oldu. Bir süre Budizm'i bile din olarak deneyen ve İslamiyet'in, insanın bütün hayatını kapsadığını gören hassas insan Taha Kowalski şöyle diyor: "Allah'ın Kur'ân vasıtasıyla insanoğluyla konuştuğunu hissettim ve 'Kur'ân'ı hayatımın bir parçası yapmalıyım.' dedim. Sonra da Müslüman oldum. Budizm dahil diğerlerine baktığımda, bu dinlerin hayatımızın sadece çok küçük bir kısmını kapsadığını görürüz. İslâmiyet'te ise böyle bir şey yok. Tam tersine İslam, doğumdan ölüme hayatın bütününü kapsıyor. Ben İslam'ı eski dinimle kıyasladığım zaman eski dinimi lise seviyesinde görüyordum. Benim de artık liseden mezun olup üniversiteye gitme vaktimin geldiğini hissediyordum. Babam benim Müslüman olmakla kendi kendime acı verdiğimi söylüyordu. Ona hiç kırıcı olmadan konuşup İslam'ı anlattım. Tartışmaya girmedim. İncil'in bir yerinde bir adamın söylediği bir söz vardır: 'Babanızın evinde oturursanız, babanız gibi davranırsınız.' Büyümüştüm. Evden ayrıldım. Zaman geçtikçe yumuşadılar. Benim İslâmiyet'le ilgili anlattıklarıma daha sıcak bakmaya başladılar. Yaklaşık on iki sene ben, annem ve babam birlikte çalıştık. Çalışkandım. Günlük hayatın içinde

karşılaştığım problemlerin üstesinden gelebiliyordum. Galiba bundan dolayı onlar da benim yaptığımın doğru olduğunu anladılar. Yani artık yeni hayat tarzımı beğeniyorlardı. İslâm'ı seçtikten sonra her şeyi değiştirmem gerekti. Baştan aşağı bir yenilenme ve değişim. Bunu bir bilgisayarı yeniden formatlamak gibi de görebiliriz. Yani her şey yeni baştan... Konuştuklarım, hareketlerim, düşündüklerim, yapmak istediklerim, namaz, insanları selâmlama, yeni bir dil, abdest... Bütün bunlar yepyeni şeylerdi benim için ve benim bunları öğrenmem gerekiyordu. Çok farklıydılar ve yapılması gerçekten zordu benim için ama kararımı vermiştim. Hepsini yerine getirecektim. Amerika'da İslâmî Münasebetler Konseyi tarafından, Müslümanların demografik yapısını inceleyen bir araştırma yapıldı. Bu araştırmaya göre biz Müslümanlar, en yüksek doğum oranına sahibiz. Yani diğer insanların sahip olduğu çocuklardan daha fazla çocuğumuz var. İslam kan bağıyla geçen bir din değil. Fakat bazı insanlar bunun böyle olduğunu bilmiyor. İslâm'ın insanlığa olan mesajı hep taze ve dipdiri. Araştırmaya göre; dünyada en hızlı yayılan ve kendine güvenen tek din İslâm."

Taha amcama iki cihan saadetleri dilerim.

Dört Yerinden Çatlayan Cami Kubbesi

Merhum Yaşar Tunagür hocamız, 1940 yılından 1953 yılına kadar meşhur Hüsrev Hoca'dan ders alır. Dersin sona ermesinin sebebi, vefat etmesidir. Yaşar Tunagür'ün izahına göre "Vefatından üç gün evveline kadar ders verdi. Son gittiğimizde kitabı tutacak hali yoktu, eli titriyordu. Dedik ki: 'Hocam bırakın iyileştikten sonra derse devam edersiniz.' O zaman hoca ağlayarak kitabı bıraktı ve ellerini açtı 'Ya Rab sen şâhit ol, ben bırakmadım, bana bıraktırdılar.' dedi ve üç gün sonra vefat etti."

Biz biliyoruz ki; Hüsrev Hoca daha önce de gelinlik yaşındaki kızı ölmüş olmasına ve cenazesi yıkanmasına rağmen dersine devam etmiştir. Dersten sonra kalkıp cenazeyle meşgul olabilmiştir.

Yaşar Hocamız askerliğini İzmir Poligon'da yaparken üzerinde subay elbisesi ile tarihi Kestanepazarı Camii'ne namaz kılmaya gelir. Namazdan sonra orada Hacı Hafız Salih Tanrıbuyruğu ile tanışır. O, çok âlim bir kişidir. Camide hâfız yetiştirmekte ve

tecvit okutmaktadır. Yaşar Tunagür onun elini öper ve "Şöhretinizi duydum, geldim. Artık bir hareket yapalım." der. Salih Hoca, camideki kitapları göstererek: "Biz de bunları gömmeyi düşünüyorduk" der. Yaşar Tunagür, "Nasıl olur hocam? Her akşam bir evde toplanır, ders yaparız. Bir düşünün." der. Bunun üzerine Salih Hoca, Arapça derslerini başlatır.

Yaşar Tunagür 1956 yılında iki yıllığına Bağdat'a tahsile gider. Onu, Bağdat'ta Ahmet Hâşim'in de mensubu olduğu meşhur müfessir Alûsî sülalesinden Muhammed Fuad el- Alûsî himayesine alır, medreselerinde yatırır. Bağdat'ta iken General Abdülkerim Kasım ihtilal yapar. Yaşar Hoca der ki: "İhtilâlde asacak yer kalmadığı için binlerce insan, elektrik direklerine asıldı. Kral Faysal 18 yaşında kurşuna dizildi. Milli Savunma Bakanını, bakanlığın revakına astılar."

Yaşar Hoca 1963 yılında İzmir Kestanepazarı Camii'ne vaiz olarak gelir. Bitişiğindeki İmam- Hatip ve İlahiyata Öğrenci Yetiştirme Yurdu'na da müdür olur. 1965 yılında da Ankara'ya Diyanet İşleri Başkan Yardımcılığına tayin olur. Yerine de Edirne'den tanıdığı Fethullah Gülen Hocaefendi'yi getirir.

Hocaefendi'nin vaazları birilerini rahatsız eder. Yaşar Hoca ise Kestanepazarı Yurdu yetkililerine "Her şeyi bir tarafa bırakın Fethullah Hoca'ya dokunmayın. Eğer Hoca'nın işine son verirseniz cami başınıza yıkılır." der. Fethullah Hocaefendi kendisi istifa edip oradan ayrılmak zorunda kalır. Üç

ay sonra, Yaşar Tunagür Hoca Kestanepazarı'na gider. Camiye girmek ister, ancak cami kapalıdır. Ona "Caminin kubbesi dört yerinden çatladı. Sebebini bilmiyoruz." derler.

Yaşar Tunagür Hocamız ise gerçek sebebini çok iyi bilmektedir. Bu bizlere de ibret olmalıdır.

Dua Çok Mühim... Duasız Kalmayalım

1983'te Hristiyan ilahiyatı üzerine eğitim görürken ihtida eden İngiliz Ian Christopher Abram duanın gücünü şöyle anlatıyor: "Annemin ölümünden sonra kilisede upuzun bir duaya başladım ve Allah'tan bütün ömrümü tam bir kulluk içinde geçirmemi nasip etmesini, bütün hayatımı bir dua olarak kabul etmesini, O'nun için yaşayıp ölmeyi nasip etmesini, çok ciddi bir şeytanî yanıltma ile karşı karşıya gelmem hâlinde bile hataya düşmeme müsaade etmemesini istedim. Duanın bitmesini hiç istemediğimden 'Amin' demedim. Geriye dönüp baktığımda görüyorum ki, Allah bütün hâlis dualara icabet eder. Allah, kesinlikle bu duama cevap verdi ve beni hiç yüzüstü bırakmadı. Bunun için Allah'a hamd ediyorum. Zira bu durum, beni ergenlik yaşındaki diğer gençlerden epeyce farklı kıldı. Ben onlardan biri değildim. Bu, güzel bir şeydi; zira, beni onların hayat tarzlarının sefihliği hususunda şuurlu kıldı. Benim arzum bir papaz olmaktı. Kiliseye yerleştim. İşlerim iyi gidiyordu. Ama her şeyin

sallantıya düşüp alt üst olacağının farkında değildim. Her şey, Luka İncili hususunda bir yorum yazıyorken başladı. Manastırda sessizce oturmuş, İncil'in çarmıha germe hikâyelerine bakıyordum. Anlatılanları daha derinden inceleyince, hakikat kendini göstermeye başladı. Bu da eskiden beri beslediğim şüphelerimi güçlendirdi. Ben de araştırmalarımı başlattım. Çok şaşırtıcı gerçekleri keşfettim. İsa, ilah değil, Allah'ın kelimesiydi. İsa, hastaları kendi gücüyle değil, Allah'ın izniyle iyileştirmişti. Bize anlatılanlar yanlıştı. Aslında İsa, çarmıha gerilmemişti. Daha sonra Allah'ın işlerini nasıl derinden derine evirip çevirdiğini öğrendim. Okulda, İslam'a dair, Hristiyan yorumlarının baskın olduğu bir dersi verirken, bir-iki husus yüzünden başlangıçta sıkıntı çektim. İslam neden bu kadar Allah merkezliydi? İslâm'ın sâfiyeti kafamı karıştırdı. Bu sebeple bir Kur'ân meâli satın aldım ve inceledim. Çarpılıp kaldım! Daha önce Luka İncili'ne dair bir yorum yazarken ulaştığım hükümlere tekrar ulaştım. Bu beni baştan aşağı ter içinde bıraktı. Hayret ve şaşkınlığımdan ötürü, Kitabı bırakamadım. Okudukça okudum, inceledikçe inceledim. Beni en ziyade dehşete düşüren, bir metni analiz etmedeki eğitimimi ve tecrübelerimi Kur'ân'a uygulayıp onda hatalar bulmaya ne kadar çalışırsam çalışayım, Kur'ân-ı Hakîm'in bana hakikat olarak gözükmesi idi. Hayrete düşmüştüm. Zira böylesi bir mucizeyi daha önce hiç tecrübe etmemiştim. Kur'ân mükemmeldi. Böylesine mükemmel bir

sözü söyleyen Allah'tan başkası olamazdı. Bu farkına varış, beni o sıkıntılı geceye ve her şeyi kökünden sarsan karara getirdi. Nitekim, bugün, duama icabet ettiği ve karanlıktan aydınlığa çıkmamda bana yardım ettiği için Allah'a hamd ediyorum. Allah'ın hidayete kavuşmayı isteyeni, hidayete erdirdiği gerçeği ile ilgili hükmünün doğruluğu görülüyor. Ben bu duayı ettim ve bu tecrübemi bütün dünya ile paylaşmak istedim. Başkalarıyla paylaşmak istediğim bu zenginlik, dünyadan ve içindekilerden çok daha hayırlı. Üstelik, işte şuracıkta, bedava duruyorlar."

Fransız filozof Alexis Carrel'in de "Dua, yer çekiminden daha üstün bir güçtür." dediği bu muazzam hazineden acaba niçin istifade etmiyoruz. Binlerce tecrübenin desteklediği bu muhteşem gücü her zaman yanımıza almamız gerekiyor.

Duada Israrcı Olmak

Mümin bir kul dua eder. Bu esnada Allah Teâlâ Cebrail Aleyhisselam'a: "Bunun duasını hemen kabul etmek istemiyorum. Çünkü sesini işitmek istiyorum." buyurur... Evet ibadet, insanın aczini ve fakrını hissedip hayretle Allah huzurunda secde etmesidir. Dua bu bakımdan ibadetin iliği, özüdür. Duada da âcizlik ve fakirliğimizi bütün derinliği ve tonları ile hissedip öylece yalvarmamız mühimdir. Samimi inleyiş ve hıçkırıklar, duanın güzelliğine güzellik katarlar. Hele ısrar, hele ısrar...

Onun için, tamam duamız kabul olmuyor diye duanın bırakılmaması gerekir. Çünkü, her duaya cevap vardır ama kabul edip etmemek Cenab-ı Hakkın hikmetine bağlıdır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'de ifade edildiği gibi: "İnsan, bazan şer ve kötülüğü, tıpkı hayır ve iyiliği ister gibi ister." (İsrâ Sûresi, 11. Âyet)

Bazen dünyada kabul etmez ama âhiretimiz için kabul buyurur.

Bazen de istediğimizden daha hayırlısını verir: "Hani bir vakit İmran'ın hanımı şöyle demişti. "Yâ

Rabbi, karnımda taşıdığım çocuğumu Sana adadım, her türlü bağdan azade olarak Senin yoluna hizmet edecektir. Adağımı lütfen kabul buyur. Şüphesiz duaları işiten, niyetleri bilen yalnız Sensin!" Derken onu doğurunca da "Yâ Rabbi, dedi, ben bir kız doğurdum. – Zaten Allah ne doğurduğunu pek iyi biliyordu – Erkek evlat, elbette kız gibi değildir. Ben onun adını Meryem koydum. Onu da, onun neslinden gelecekleri de o melûn şeytanın şerrinden korumanı niyaz ediyorum." (Âl-i İmran Suresi, 35-36) Anne, oğlan istedi ama Cenab-ı Hak ona öyle bir kız verdi ki, bir peygambere anne oldu. Daha hayırlı değil mi?

Nasıl ki, bir çocuk doktora gidip "Şu ilacı bana ver." dese, doktor hemen o ilacı vermez. Önce bakar, hastalığına uygunsa verir. Daha iyi bir ilaç varsa, onun istediğini değil, hekimliğinin gereğini yaparak daha iyisini verir. Veya ilaca ihtiyacı yoksa hiçbir şey vermez. İşte Cenab-ı Hak da kulunun duasına cevap verir ama istediği şeyi, hikmetine bağlı olarak ya verir, ya daha iyisini verir veya hiç vermez. Biz kuluz, Rabbimizin hikmetine boyun eğip razı olmak ve her şeyin hayırlısını istemek mecburiyetindeyiz.

Dünyanın Her Tarafına Hoparlörler Koymalı

Muhammed Veli amcam da leyleği havada görenlerden. Onun için durmadan seyahat ediyor. Yine bir seyahattan dönmüş. Bunu fırsat bilip, onun etrafına toplanarak hatıralarını dinlemeye başladık... Dedi ki:

Burma'da Yakup Dede ile tanıştım. Kendisi aslen Hint Müslümanlarından... Sonra gelip Burma'ya yerleşmiş... Arkadaşlarımızla tanışınca, büyüğümüze şöyle bir mektup yazdı: "Hazret, ben çok yaşlandım ve çok hastayım. Dünya gözüyle seni göremeyeceğim ve tanışamayacağım... Biz gençliğimizde Hindistan'da Osmanlı yıkılmasın diye geceleri dua eder, gündüzleri de yardım toplayıp gönderirdik. Ama Osmanlı vefat etti. Artık o hiç dirilmeyecek zannediyordum... Yeis içindeydim... Kaderin takdiriyle talebelerinizle Burma'da tanıştık. Onları görünce anladım ki, Devlet-i Osmaniye meyvelerini vermiş, hatta tâ Burma'ya kadar da dalları uzanmış... Adım Yakup... Ne olur, ömrünün sonuna doğru, sizin arkadaşlarınızla

tanışan beni de mahşerde hatırlayın ve 'Bu da bizdendi.' diye şâhitlik edin." Yakup dede M. Veli hocamıza "Dünyanın her tarafına haparlör koymalı ve bu gerçek herkese duyurulmalı." demiş.

Eski YÖK Başkanı ve eski Milli Eğitim Bakanı Prof. Dr. Mehmet Sağlam hocamız diyor ki: "Orta Asya'da bir Türk kolejini ziyaret etmiştim. Bir kenarda boynu bükük bir kızımız duruyordu. Öğretmenmiş. 'Kaç senedir buradasınız?' diye sordum. 'Üç senedir.' dedi. 'Anneni babanı özlemedin mi? Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?' dedim. Gözleri yaşardı ve 'Biz buraya dönmeye değil; ölmeye geldik. Artık buralıyız.' dedi. Bu samimi sözleri duyduktan sonra, bu eğitim hizmetlerini desteklemem gerektiği kanaatine vardım."

Ankara civarında bir kasabada bir yurt açılmıştı. Destekleyen esnaf o zaman için az olduğundan, fırıncıya ekmek parasını ödeyemiyorlardı. Fırıncı da "Artık size ekmek yok." demişti. "O gece toplanıp ne yapalım." diye konuştular. Yurt müdürü "Çok geç oldu; ama dışarı çıkalım. Işığı yanan bir iş yerine gidip derdimizi anlatalım ve borç isteyelim..." demişti. Çıktılar baktılar bir meyhane.. Bazıları "Olmaz. Bizi içki, içiyor zannederler. İçeri girmeyelim." dedi. Fakat söz vermişlerdi, gireceklerdi. Girdiler ve meyhaneciye dertlerini anlatıp borç istediler, o da verdi. Borçlarını ödediler. Fakat yurt müdürü akşam üzeri yurdun kapısının çalındığını duydu. Baktı meyhaneci gelmişti. Telaş etti. Kendi kendine "Herhalde adam gece sarhoştu, bize borç para verdi

ama ayılınca o parayı istemeye geldi." diye düşündü. Fakat o dedi ki: "Ben sabaha karşı işleri bitirip meyhaneyi kapatarak evime gidiyordum. Sabah ezanı okunmaya başladı. Herkes sıcak döşeğini terk edip namaza, ben de evime yatmaya gidiyordum. Yatağıma yattım, uyumuşum. Rüyamda mahşer yerinde hesap veriyorduk. Sıra bana geldi. Ama bir türlü hesabı veremedim. Zincirlendim ve cehennemin alevlerine doğru sürüklenmeye başladım. Tam ateşe atılacaktım ki, arkamdan bir çığlık koptu: 'Onu cehenneme atmayın. O bize yardım etmişti!.' Bunun üzerine beni serbest bıraktılar. Baktım ki, beni serbest bıraktıran sizlerdiniz. Kardeşim siz nesiniz? Siz insan mısınız yoksa melek misiniz? Ben meyhaneyi kapattım. Ömrüm boyunca sizin yanınızda olacağım."

Edeb Yâ Hû İlla da Edeb Ama...

Recep Uzunallı amcam anlattı... Babamın sınıf arkadaşı Mehmet Binici amcam, bunlara derse geliyor... Dersin canlı olması için, kendisine soru sormalarını istiyor. Saygı ve edeplerinden bir türlü seslerini çıkaramıyorlar. Binici amcam bunlara şöyle bir menkıbe anlatıyor:

İkiz çocukları doğacak bir karı koca, aman çocuklarımız terbiyesiz olmasın diye çareler düşünüyorlar. Kadıncağız, sık sık elini karnına vurup çocuklarını okşayarak "Aman evlatlarım edepli olun!. Edepten ayrılmayın!." diyor. Ama seneler geçiyor, bir türlü doğum gerçekleşmiyor. Nihayet anne ölüyor. Bir bakıyorlar, bizim çocukların sakalları çıkmış, ama, hâla birbirlerine "Sen buyur! Yok sen önce buyur." diye birbirlerine edep ve saygı gösterisinde bulunuyorlar.

Bu menkıbeyi anlattıktan sonra Mehmet Binici amca "Tamam edep güzel ama sakın bunlar gibi de olmayın!" diyor.

İslamî hükümlerin tam anlaşılması için Peygamber Efendimiz de yolları açardı. Nasıl toplumla bil-

hassa erkeklerle ilgili İslamî ahkâmı öğretmek için Sahabe Efendilerimizi bilhassa Ashab-ı Suffeyi yetiştirmişti, aynı şekilde hanımlarla ilgili bilgiler ve hükümleri öğretebilmek için hanımların çekinmeden soru sormalarını isterdi ki, böylece onları da yetiştirsin... İlim kuyu ise, soru da su kovasıdır. Soru sormak için de yine az çok bilgiye ihtiyaç vardır...

Aslında insanların hem kendi bilgilerini test etmek hem de o bilgilerine yeni şeyler ilave etmek için başkaları ile istişâreye, mevzular hakkında soru sormaya ihtiyaçları vardır.

Babam eski siyasilerden birisiyle sohbet ederken ondan hiç ummadığı mühim bir kişinin cuma namazı kıldığını öğrenir ve hayret eder. "Ama hiç görmüyoruz... Hiç de duymadık?" der. O da "Parti binasında kılıyor." deyince, "Niçin herkesin göreceği şekilde değil?" sorusuna "Dini siyasete âlet etmemek için" der. Babam "Güzel ama... Zaten bu bir farz. Borç... Ayrıca insanlar, Cuma bile kılmıyor, diye su-i zan ediyorlar. İnsanları su-i zanna düşürmek de iyi değildir." diyor. O da "Tamam, bunu kendisine söyleyeceğim. Aslında bu insanlar bu davranışlarını bir bilene sorup danışsalar iyi olmaz mı?" diyor ve ilave ediyor: "Bizim rakibimiz bir parti başkanı, bana bir soru sordu. Ben de hiç çekinmeden bildiğim doğru tavrı kendisine söyledim. O da, öyle bir tavır göstererek prim kazandı. Helâl olsun. Aslında bu durum bizim parti için iyi değil ama, o beni adam saymış soru sormuş bana düşen de doğruyu anlatmaktı."

Evet herkes, hatta iktidardaki amcalar bile, muhalefetten fikir almaktan, soru sormaktan çekinmemeliler.

Eğer Emeğin Yoksa, Evliyalık da Olsa Düşün

Babam bana devamlı, "Oğlum sana hiçbir emeğin olmadığı halde, bir evliyalık bile verilse, sakın alma; çünkü kıymetini bilemezsin, aleyhine çevirebilirsin." derdi.

Recep amcamın enteresan menkıbeleri vardır. Benim gibi her şeye hevesli bir yeğenine ders için olsa gerek şöyle bir menkıbe nakletti:

Mübarek, mütevâzi, âlim yaşlı bir zât varmış. Kendi pek farkında değilmiş veya öyle görünürmüş; ama çevresindekiler pek çok kerâmetine şahit olurlarmış.

Bir gün cemaatinden birisi: "Ne olur hocam benim için de dua et; Allah bana kerametler ve sırlar versin." diye yalvarmış. O da "Evladım, Allah'ın hikmeti icap ederse, o bahşeder. Hem sen onun hakkını yerine getiremezsen aleyhine olur. Vazgeç bu sevdadan." demişse de hocayı her gün ısrarlı istekleriyle rahatsız etmiş. Nihayet bir gün dayanamamış: "Peki senin için dua edeceğim." demiş.

Bizimki akşam eve gelmiş. Köpeğinin horozuna bakımsızlıktan şikâyet ettiğini duymuş. Horoz da köpeğe “Sabret, ev sahibimizin ineği ölecek, ondan sana bol bol yiyecek çıkar.” demiş. Hemen ineği pazara götürüp satmış. “Oh be zarardan kurtulduk.” demiş. Birkaç gün sonra köpeğin horoza “Hani dediğin çıkmadı ya!” dediğini, onun da “Ne yapalım ki, ineği sattı. Ama bir hafta sonra atı ölecek, biraz sabret.’ dediğini duymuş. Hemen onu da götürüp satmış. Yine “Bu ne iyi iş... Tehlikeleri önceden öğrenip onlardan hemen kurtuluyorum.” demiş...

Bir hafta sonra köpeğin bu sefer: “Bak yine dediğin çıkmadı. Artık benim tahammülüm kalmadı.” dediğini, horozun da “Elimden ne gelirdi. Gitti, atı da sattı. Ama bu sefer satamayacağı hanımı on gün içinde ölecek. Tabii cenaze evinde de yemekler pişecek, bizlere de çok yiyecek düşecek.” dediğini duymuş. Bu sefer aklı başından gitmiş. Doğruca, âlim hocaya koşmuş; “Aman hocam beni kurtar.” diye yalvarmış. O da demiş ki, “Sen bu nimete liyakatini gösteremedin, üstüne düşeni yapamadın. Hem zaten baştan hiç emeğin, gayretin yoktu. Havadan, bedava, emeksiz bir şey istedin. Çok ısrar ettiğin için sana imtihan olarak verildi. Sonra da ikaz ve işaretlerden bir şey anlamadın. Sana bir belâ geliyordu. Onu ineğine çevirdi. Ya sabırla karşılasaydın veya onu kurban edip tasadduk ederek fakir fukaraya dağıtsaydın belâ def olurdu. Yapmadın. Anlamadın diye sana

bir fırsat daha tanındı. Bu sefer mesele atına yöneldi. Sen yine sana düşeni yapmadın. Bir muhtaç fakire sadaka olarak verebilirdin, vermedin. Aç gözlülük yaptın. Şimdi de artık sonucuna katlanacaksın."

Ne demişler "Sadaka belayı def eder."

Bu da Abdurrahman'ın kulağına küpe olsun... Büyük beklentilerden vazgeçip işine baksın.

Enbiya Sûresinin 14 Âyeti

Mehmet Ali Bulut amcam, çok sıkıntılı bir dönemde bir rüya görmüştü. Ona bu belâ ve musibetin ref ve def olması için, Enbiya sûresinin 81. âyetinden 94. âyetine kadar 165 defa okunması isteniyordu. Bunu mânevi bir ikaz ve işaret kabul eden büyük amcalar aralarında paylaşıp okudular. Biz de örnek alıp okumalıyız. Yani kendine güvenen 165 kere okuyabileceği gibi, beş kişi bir araya gelip 33'er defa okuyabilir.

Gerçekten o zaman, büyük bir felâketin def edilmesine Allah'ın izniyle vesile olmuştu.

Ülkemizi yine karıştırmaya başladılar. Onların bu sinsi tuzaklarından kurtulmak için, ağır yumruk Cevdet amcamın aklına gelmiş olmalı ki, geçen gece arayıp, "Hangi âyetlerdi? Kaç defa okunacaktı?" diye sordu.

Babam da M. Ali Bulut amcamı aradı. O da ameliyat olmuş, narkozdan yeni çıkmış. Cenab-ı Hak kendisine âcil şifa versin. Biraz kendisini toparladıktan sonra yapılması gerekenleri biraz önce anlattığım gibi izah etti...

Bu arada "Allah'ın izniyle artık ülkemizi karıştıramayacaklar. Allah onların gizli plan ve tuzaklarını başlarına geçirsin, ayaklarına dolaştırsın... Ben tekrar bu âyetler üzerinde düşündüm, gerçekten çok enteresan şekilde günümüze de bakıyor. Az dikkat eden kişi, çok şey anlayabilir. Onun için bilerek, duyarak okumak lâzım... Binlerce defa okunmalı ki, dua külliyet kesbetsin. Umumun katılmasıyla ve içten gelen samimi ve hâlis duygularla dualar okunduğu zaman, külliyet kazanır ve Allah'ın izniyle çok tesirli olurlar. Bu âyetlerde isimleri geçen, Süleyman Aleyhisselam, Eyyüb Aleyhisselam, İsmail, İdris, Zülküfl Aleyhisselam, Zünnûn (Yunus) Aleyhisselam, Zekeriyya Aleyhisselam, Hz. Meryem ele alınarak Cenab-ı Hakk'ın onlara olan lütuflarına işaret ediliyor." diyen M. A. Bulut amcam hem müjde verdi hem yapacaklarımı tekrar hatırlattı.

Biz de aynı lütuflara mazhar olmamız için bu âyetleri aslî şekilleri ile okuyarak Cenab-ı Hakk'a sığınıp güvenmeliyiz. O, bize yeter ve O, ne güzel vekildir!.. Elhamdülillah...

Ensarın Benî Nadir'de Kalan Çocukları

Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Site İslam Devletini Medine'de kurunca, orada yaşayan Yahudi ve müşriklerle bir anlaşma yapmıştı. Bu meşhur Medine Mukavelesine, Yahudilerin üç büyük kabilesinden Benî Nadîr ihanet etmiş, Uhud Savaşı'ndan sonra Müslümanlar aleyhine gizlice Mekke müşrikleri ile anlaşma yapmıştı. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), bu hıyanetlerine karşılık onlara ya savaş ya da Medine'yi terk etme gibi iki tercih teklif etti. Terk ederlerse, her yıl dönüp hurma bahçelerinin ürünlerini toplayabileceklerini söyledi. Onlara on gün müddet verdi. Ama onlar münafıkların başı İbn-i Übey ile gizlice görüşüp ondan destek aldıktan sonra Müslümanlara karşı silaha sarıldılar. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) bunun üzerine onları kuşatma altına aldı. Neticede teslim oldular. Ama Efendimiz onlara hak ettikleri ölüm cezasını vermeyip kendileri teslim oldukları için sadece sürgün cezası verdi. Taşınabilir mallarını alıp gideceklerdi.

Fakat yanlarında Medine yerlileri olan Ensar'ın çocukları vardı. Onları da götürüyorlardı. Ensar ise vermek istemiyordu. Çünkü bu çocuklarını Müslüman olmadan önceki dönemde eski bir gelenek olarak, yani erkek çocuklar olmayınca, eğer erkek çocukları olursa ehl-i Kitap olan Yahudilere vereceklerine dair Allah'a söz verip adamışlardı. Çocukları doğunca da vermişlerdi. Yahudiler onları kendi dinlerinde yetiştirmişlerdi. Göz göre göre onların Yahudilerle gitmesini Ensar bir türlü hazmedemiyor ve zorla alıkoymak istiyorlardı. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) "Hayır, zorla olmaz. Çocuklarınıza sorun, eğer sizinle kalmak isterlerse alıkoyun. Yok, Yahudilerle gitmek ve onların dininde kalmak isterlerse serbest bırakın." buyurdu. Çocuklar Yahudileri tercih edince, onlarla gitmelerine izin verildi...

Bu durum da göstermektedir ki, İslâmiyet güçlü olduğu bir dönemde kendi çocuklarını bile Müslümanlara zorla din değiştirmeye zorlamaktan alıkoymuştur. Yani "Dinde zorlama yoktur" ve "Sizin dininiz size, benim dinim bana" prensipleri sadece zayıf dönemlerde uygulanan şeyler değildir. Her zaman için geçerliliği vardır. Bu hususta, Efendimize (sallallâhu aleyhi ve sellem) karşı, ölçüyü kaçıran Papa ve benzerlerinin iddialarının hiçbir dayanağı yoktur.

Eğer İslâmiyet öyle zorbalık telkin eden bir din olsaydı, şimdi Balkanlarda tek bir Hristiyan kalmazdı. Çünkü Osmanlı'nın karşısında dayanacak,

ona karşı koyacak hiçbir insanî gücün olmadığı dönemde Balkanlar Osmanlı'nın elindeydi. Kim ne diyebilir ki, Osmanlı "Siz nasıl Endülüs'te, Hristiyan olmayanları acımadan öldürmüşseniz, biz de bugün Müslüman olmayanları öldüreceğiz!" deseydi?.. Evet kim ne diyebilirdi? Ama bunu Osmanlı yapamazdı, çünkü İslâmiyet böyle bir şeye karşı idi. Evet Kur'ân'ın dediği gibi "Allah dileseydi bütün insanlar Müslüman olurdu." İnsanları zorla bir dine sokmaya çalışma, İslamiyet'in tasvip edeceği bir şey değildir... Bu böyle biline...

Erkiletli Şoför

Dr. Şerif Ali amcam anlatıyor:

"Kayseri'deyim. Bir kış gecesi geç vakit gelip arabamı park ederek apartmanın kapısına yöneldim. Baktım bir taksi şoförü çamura saplanan arabasını tek başına kurtarmaya çalışıyor. "Zavallının şu saatte işi zor, ona yardım edeyim." diyerek yanına vardım. Biraz ikimiz beraber zorladık; bir türlü battığı yerden çıkaramadık. Baktım olacağı yok. Ona dedim ki, "Bu gece bu saatte her yer kapalı. Sen bunu burada bırak, ben seni evine götüreyim, sabah gelir, çıkarırsın." Şoför, "Ağabey bu saatte size zahmet vermeyeyim." dedi ise de ben dinlemedim ve arabamı getirip "Haydi bin!" dedim. Sonra da nerede oturduğunu sordum. Erkilet'te oturuyormuş. Yolda sohbet edip gittik. O da benim kim olduğumu sordu. Tıp Fakültesi Hastanesinde Kulak Burun Boğaz bölümünde öğretim üyesi bir doktor olduğumu duyunca hayreti arttı ve "Böyle bir şeyi anlatsalardı, inanasım gelmezdi." dedi.

Bu şoför, daha sonra hastaneye sık sık ziyaretime geldi. Hem de "Bir daha getirme!" diye ikazlarıma rağmen birer bakraç yoğurdu ile..."

Bunları duyunca içimden "İnsanlık ölmedi... Daha kolay kolay kıyamet kopmaz!" diye düşündüm.

Ben size Şerif Ali amcamın başka bir işini nakledeyim. Kendisi anlatıyor: "İsviçre'ye ihtisasa gidiyordum. Havaalanında kitaplarımdan dolayı yüklerim çok ağır geldi. Para ödemem lazım. Arkamda genç bir çift sıra bekliyordu. Onlar, "Fazla yüklerinizi biz alalım. Bizim yükümüz yok." dediler. Biraz sonra ismim anons edildi. Polise uğramam lazımmış. Merakla gittim. Bana dediler ki: "Siz doktorsunuz. Şimdi burada hamile bir hanım var. Doktor raporu olmadan uçağa alamıyoruz. Siz bir rapor yazar mısınız?" Başımı kaldırıp bakınca biraz önce bana yardımcı olan genç çifti gördüm. Hemen raporu yazıp verdim.

Evet, insan insana muhtaçmış... Hatta komşu komşunun külüne muhtaçmış. Koca dayımla röportaj yapan bir Yunanlı gazeteci bu sözü manşetlere taşımıştı...

Çevremizle ilgilenmekten geri durmayalım...

Evde Durmaz Giderim

Sizlere Kongo'ya giden iki amcamın macerasını kendi ağızlarından aktarmak istiyorum:

"İki arkadaş Kongo'ya gitmeye karar verdik. Vize için müracaat ettiğimizde, görevli ne kadar vize istediğimizi sordu. Altı ay deyince mânâlı mânâlı yüzümüze baktı. "Hiç bu kadar vize alanı görmedim. Ama madem istiyorsunuz vereyim." dedi. Bunun mânâsını Kongo'ya varınca anlayacaktık. Uçağa bindik; beyaz olarak sadece ikimiz vardık. Uçaktan inip gümrükten çıktıktan sonra, bazı insanların bizi görünce ellerini boyunlarına götürerek kesme işareti yaptıklarını yani "Sizi öldüreceğiz!" mânâsında işaretler ettiklerini gördük. Tedirginlikle yürürken etrafımızı sardılar. Fransızca konuşuyorlardı. Niçin geldiğimizi, ne yapmak istediğimizi mânâlı mânâlı sormaya başladılar. Çok sıkışmıştık. Baktık; bize doğru iki beyaz geliyor. Onlara "Siz Türk müsünüz?" diye sorduk. "Evet... Ne vardı?" diye yanımıza geldiler. Orada bulunan görevlilerden imişler. Hemen bize

sahip çıktılar. Bizi onların arasından aldılar. Öylesine, oralarda geziyorlarmış. Bizi bazı Kongolu emniyet görevlileriyle tanıştırdılar. Ramazan gelmişti. Bizimkileri ve onları iftara davet ettik. Lübnanlı bir lokantacı vardı. Bizim yemeklere benzer yemekler yapıyorlardı. Sarma, dolma türü şeyler yapmasını biliyorlardı. Lahana dolmalarını Kongolular yemiyorlardı. Biz lokantacının kulağına eğilip "Bunlar lahana sarmasını yemiyorlar. Sen onları çöpe atma... Topla, biz sahurda onları yeriz. İsraf olmasın." dedik. O da başını kaldırıp bağıra bağıra bunu herkese duyurdu. Kongolu görevliler bunu duyunca çok sevindiler ve bizim boynumuza sarıldılar. "Bir beyaz bizim tabağımızdan artan bir şeyi yiyecek!. Böyle bir şey olamaz. Siz nasıl beyazsınız!." diye sevgi ve sevinç gösterisinde bulunuyorlardı... Onlarla candan ahbap olmuştuk. Bu bize büyük bir manevi destek oldu. Trafikteki bazı problemlerimizi de çözdü. Çünkü trafik polisleri beyaz olduğumuz için ikide bir arabamızı durdurup bize sıkıntı veriyorlardı. Sonra artık kimse bizi rahatsız etmedi. "Bu iki beyaz bizim dostumuz" diye meşhur olmuşuz..."

"Pakistanlıların mescidinde tanıştığımız bir kabile reisi bizi kendi beldesine davet etti. Popstar Pero, diğer meşhur popstar arkadaşlarını da davet etti. Hep beraber Türkiye'den gönderilen kurbanları kesmek için kanolarla nehirden dört saatlik bir yolculukla kabileye ulaştık. Kurbanlıkları kesip dağıtmaya başladık... İnsanlar evlerinin önlerinde

et dağıtan popstarları görünce şaşırıyorlardı. Öyle ya televizyondan izledikleri meşhurlar ayaklarına gelmişti... Çok güzel şeyler oldu. Bunu Kongo televizyonu haber yaptı... Popstarların dördü İslâmiyet'in bu yardımından çok etkilendi... Biz oradan ayrılırken bütün kabile sevgiyle bizleri uğurlamaya gelmişti. Ülkemiz için görülecek bir manzaraydı; Türk halkına selam söylüyorlardı."

"Şunu da ifade edeyim... Sizi uğurlamaya küçük çocuklarınız gelmesin. Çocuğum bacaklarıma sarılmış ağlıyordu. Ayrılmak cidden çok zor oldu."

Sıkıntıların işte böyle güzel meyveleri olur. "Türk evladı evde durmaz giderim" demişler.

Evet Bu Türkler

Ramazan amcam, Pakistanlılar için deprem münasebetiyle toplanan yardımların götürülüşü ile ilgili de şunları anlatıyor:

Bu gayretlerle, beklenenin çok üzerinde yardımlar toplanmıştı. Sırada, o hayırları yerine ulaştırmak kalıyordu. Bu maksatla hareket eden kervanın içinde yer alanlardan birisi de, Belçika'daki Anadolu Kültürler Arası Diyalog ve Yardımlaşma Merkezi'nin temsilcilerinden Abdullah Yiğit Bey idi. Brüksel'de bizlere çok ilginç anektodlar aktarmıştı. Daha Pakistan'a girerken gümrükte bile: "Bizler Türkleriz" deyince büyük bir saygıyla karşılaştıklarını, hemen "buyur" edildiklerini söylüyordu. Türkiyeliliğin ayrı bir "vize" olması onları çok onure etmiş. Toplanan yardımları, oradaki Pak-Türk Koleji'ndeki öğretmen arkadaşların desteğiyle dağıtmışlar. Yardımları alan oradaki yüzlerce insandan şu mealde sözler duymuşlar: "Türkleri, tarihî kahramanlıklarıyla bilirdik hep, ama bu kadarını da bilmezdik!..."

Oraya yardımlarını ulaştıran heyetin içinde bulunan Hayri Apaydın isimli arkadaşımızın anlattığına göre; deprem olduğunda, felaket yerine ulaşan ilk ekip, bu Pak-Türk Koleji'nden giden arkadaşlar olmuş, içlerinde bir de doktorları varmış... Devletten bile önce o arkadaşların oraya yetiştiğini görünce Pakistan Devlet Başkanı Sayın Müşerref şöyle demiş: "Deprem bölgesine hemen intikal ettiğimizde gördük ki orada Türkiyeli kardeşlerimiz vardı, müteşekkiriz!"

Bu zor anlarında yanlarında olunduğu için oradakilerin Türkler ve Türkiye muhabbetleri kat be kat artmış. "Kimse Yok mu?" derneğinin kurduğu çadırlarda yardımlar dağıtılırken, insanlar arkadaşların boyunlarına sarılmış, oradaki bir yetkili demiş ki: "Bütün yardımlar yerini buldu, çok makbule geçti. Eğer Türkler olmasaydı insanlarımız açlıktan, yokluktan kırılırdı!..."

Evet, bu kurbanlar çok makbule geçmiş... Kurbanlık hayvanlar karaborsaya düşmüşken, fiyatları bin doların üstüne kadar fırlamış. Ulaştırılan yardımlarla insanlar derin bir nefes almış. Bayram, mutluluk demektir; yaşatma duygusuyla yaşarken, dardaki Müslüman kardeşlerine yardım elini uzattığında elde edilen huzur ve lezzetin mutluluğu neyle kıyas edilebilir ki? Bütün dünya kurbanla bayram ederken, işte asıl bayram bu oldu!..

Son cümlede Pakistan'a yardımları ulaştıranlardan olan Sayın Yiğit'in manidar bir rüyasını nakletmek istiyoruz. Halen o yolculuk heyecanının

dumanı üzerinde tüten ve rüyasını anlatırken gözleri kızaran, buğulanan Abdullah Bey şunları anlatıyordu: “Emekliliğimden sonra çeşitli cami yardım derneklerinde faaliyetlerde bulunmaya çalışıyordum. Bundan yaklaşık 3 yıl kadar önce bu gönüllüler hareketini tanıdım. Yardımlar için kurban toplamaya çalışırken, kapı kapı dolaşıyorduk. Birisinden de kurban istediğimizde şöyle bir söz duydum: ‘Herkese yardım etsek işimiz var!’ Bu söz çok ağrıma gitmişti. ‘Bu yardım işini bırakayım, tek tek yardımla bu işler olmaz, gideyim ne kadar lazımsa o kadar parayı vereyim, geçeyim.’ diye düşünmüştüm. Bu duygularla gece uyuduğumda şöyle bir rüya gördüm: Yaya olarak bir dağ başında, bir patika yolda gidiyordum. Bir dörtyol ağzına geldiğimde baktım, yardımlarla ilgili büyük bir tır geldi önümde durdu. Onun şoförü inip bana: ‘Buyrun, bundan sonra bunu siz kullanacakmışsınız.’ dedi. Ben, rüyamda çok şaşırmıştım, içimden: ‘Daha önce hiç tır sürmedim; ama bana denildiyse yaparım ve yapmam gerekiyor.’ diye geçiriyordum. Sürmeye başladım, araba bir anda uçuruma dayandı. Tam denge noktasında kaldım, biraz hareket etsem uçurumdan aşağıya yuvarlanacak gibiydim. Sonra rüyamda uyuyakalmışım. Sonra rüyamda uyanmışım ve sabah olmuş, o uçurumun aşağısındaki ovadaymışım.. Cennet gibi güzel bir yerdi. Sürdüğüm tır da bir kenarda selametle duruyordu. Ben buraya nasıl geldiğimi, oradan nasıl kurtulduğumu düşünürken, oradaki

birilerinin aralarında konuştuğunu duyuyordum. Birisi: “Nasıl indi bu araba buraya?” diye soruyordu. Bir başkası da şöyle diyordu: “Cenab-ı Allah istedikten sonra her şeye gücü yeter, yolları düzlüğe çıkarır.” Sonra uyandım. Bu rüyayı geçen sene görmüştüm, ama tevili de bu Kurban’da, Pakistan yollarında çıktı.” diyordu Abdullah Bey.. Rüya, tevile gerek olmayacak kadar da açık... Bir kurban münasebetiyle, bu hadiselerin üzerine, bunları aktarmak düşüyor bizlere sadece...

Cenab-ı Hak gayret gösteren abla ve amcalarımdan, yardım eden fedakârlardan ebediyyen razı olsun ve onları iki cihanda aziz eylesin. Âmin...

Evladın Bıraktığı Miras

Ali Şahin amcamın babamla hatıraları çoktur. O başarılı bir öğretmendir. Öğrencilerini evlatları gibi sever. Her şeyleriyle ilgilenir. Konya'nın bir kazasında vazife yaparken babam onunla sık sık görüşürdü. Sanki onun öğrencilerinden başka derdi yoktur. Şimdi onun, Emrah isimli, kalp gözü açık bir öğrencisiyle ilgili yazdığı hatırayı sizlere aktarmak istiyorum...

"Yıl 1987 Şubat. Emrah İlahiyat Fakültesi talebesi. Erzurum'da okuyor. Samimi ve fedakâr bir genç...

Şubat tatilinde memlekitine giderken evde beraber kaldığı arkadaşlarıyla vedalaşıyor. Bu, dünyada tekrar görüşmemek üzere bir vedalaşma. Öbür tarafta kavuşma ümidiyle yapılan bir vedalaşma...

Arkadaşlarına: "Hakkınızı helal edin, sizinle tekrar görüşemem. Öbür tarafa yolculuk var." diyor. Sonradan olacakları hissederek bunları söylüyor. Arkadaşları duruma şaşırıp tekrar kavuşma ümitlerini dile getiriyorlar.

Arkadaşlarıyla vedalaşıp memleketine –Şavşat'a – dönüyor. Şubat tatilini memleketinde geçiriyor.

Bir gün yakın komşuları olan çok sevdiği Hacı Fehmi Amcanın yanına yaklaşıyor: "Hacı Amca, hakkını helal et, seninle tekrar görüşemem." diyor. Yolcu olduğunu dile getiriyor. Hacı Amca: "Oğlum bu nasıl laf öyle! İnşaallah tekrar görüşürüz." diyor.

Emrah, tatilin son günü köyünden ilçeye geliyor. Akşam ilçedeki öğrenci yurdunda kalıyor.

Sabah, müezzinin sesiyle yatağından fırlıyor. Abdest alıp yurttaki öğrencilerin önüne geçip, onlara namaz kıldırıyor. Namazdan sonra öğrencilerle sohbet ediyor. Sanki bir veda sohbeti. O gün öğrencilere mütebessim bir ifadeyle yapması gereken hizmetleri anlatıyor. Onlara Müslüman olmanın gereklerini dile getiriyor. Adeta ben gidiyorum, siz arkada kendinize düşen vazifeyi ihmal etmeyin, diyor.

Yurt müdürümüz, sabah yurtta bembeyaz elbiseler içinde karşısında Emrah'ı görünce şaşırıyor. Şubatın yirmi beşi, kışın en soğuk günlerinden biri. Ama elbiseleri bembeyaz, insana kefeni hatırlatıyor. Dönüp Emrah'a bir şeyler söylemek istiyor ama söyleyemiyor: "Bu kış günü bembeyaz elbiseler nedir, kefen gibi." demek istiyor ama söyleyemiyor.

Sabah, arkadaşları ve öğrencilerle vedalaşıp Erzurum'a gitmek için yurttan ayrılıyor. Aradan birkaç saat geçiyor. Etrafa acı haber yayılıyor. Bindikleri minübüse çarpan tanker, minübüsü Çoruh'un azgın sularına yuvarlıyor. Sonuç Emrah'la birlikte on iki ölü.

87 yılı Şubat ayının son günleri görev yaptığım ilçede bir terzi dükkanında oturmuş sohbet ediyoruz. Dükkana gelen bir gazeteyi elime aldığımda: "Çoruh nehrine bir minübüsün yuvarlanmasıyla on iki kişi öldü." haberini okurken isimlerin içinden Emrah Yılmaz (24) ismini okuyunca adeta yıkıldım. Oturduğum yerden bir müddet kalkamadım. Lisede dört yıl öğretmenliğini yaptığım Emrah'ın acı haberi beni derinden sarstı.

Dışarı çıkıp memleketini aradığımda acı haberin doğruluğunu tasdik ettiler. İçimden bir his keşke cenaze namazına yetişebilseydim, diyordu ama nafile.

Aradan iki ay gibi bir zaman geçiyor. Bir fırsatını bulup nisan ayının son günlerinde taziye için Şavşat'a, oradan da iki arkadaşla birlikte Emrah'ın köyüne gidiyoruz.

Babası Osman Amca bizi sıcak bir ilgi ile karşılıyor. Evladının acısını henüz unutamamış. Hüznü yüzünden okunuyor. Hüzünlü baba ile mezarı başına gidip vefa borcumuzu ödüyoruz. Mezarı başında Kur'ân okuyup dua ediyoruz. Hafif hafif yağan kar Emrah'ın mezarında âdeta çiçek olup açıyor. Akşam karanlık çökerken eve dönüyoruz. Osman amcanın acısını bir nebze olsun paylaşalım istiyoruz. Kalbi yaralı baba, oğlunun kendisine bıraktığı bir hazineden bahsediyor. Bu hazine ise oğlunun bir kütüphane dolusu kitapları ve vaaz kasetleri. Babası: "Ben oğluma miras olarak bir şey bırakamadım, ama oğlum bana bu

kitap ve kasetleri bıraktı." diyor ve ağlıyor. Şehid oğlunun ıslak elbiselerinin içinden çıkan Cevşen'i bana gösteriyor. Cevşen'in içinde ise kendisine gönderdiğim mektup var. Emrah'a yazdığım mektubu yine kendim hüzünle okuyorum. Hakkım olmadığı halde ondan çok şey beklediğimi ifade ediyorum.

Nisan ayının yirmi beşi akşamı, kar olanca hızıyla yağıyor. Sabah kalktığımızda her taraf bembeyaz kar. Bu beyazlık gönlümüzü açarken, ilçeye giden yolumuzu kapıyor. Osman amcanın verdiği lastik ayakkabıları ayaklarımıza geçirip ilçenin yolunu tutuyoruz. İki buçuk saatlik bir yürüyüşten sonra ilçeye gelip, yorgunluğumuzu atmaya çalışıyoruz.

Aradan bir-iki saat geçmeden kapımızın zili çalıyor. Köyde kendisiyle vedalaşıp ayrıldığımız Osman amca bizim konuşmamıza fırsat vermeden: "Hocam kusura bakmayın, özür dilerim. Siz bu kadar uzak yoldan geldiniz. Sizi buraya kadar uğurlamam gerekirdi, sizi yolcu etmeye geldim." diyor.

Evliya Çelebilerimiz Grönland'da

Okuyucumuz Aykut Bey bize bir mektup göndermiş... Diyor ki:

"Arkadaşlarımızla çevremizde ne var ne yok bir görelim dedik ve dört arkadaşımızla Grönland'a gitme kararı aldık. Ertesi gece arkadaşlarımızdan ikisi çok güzel rüyalar gördü. Mustafa Bey gördüklerini anlatırken şöyle diyordu:

"Deveye üç kişi bindik. İkisini tanımıyordum. Deve çok hızlı bir şekilde gidiyordu. Arabaları kuş bakışı görüyordum... Kendi kendime 'Develer hiç böyle hızlı gider mi?' diyordum. Deve uzakta yeşil bir yere doğru gidiyordu. Sonra deve bir anda durdu. Yere çöktü ve beni indirdi. Her taraf çöldü. Bu çölde yaşayan çok az sayıda perişan ve fakir insan vardı. Ben bizden ayrılan deveye, gelmesi için yalvarmaya başladım. 'Ne olursun gel, kimseye anlatmayacağım.' diyordum. Çölde kapıları açıyorum hep kum çıkıyordu. Ama üçüncü kapı yeşillikti. Hem aydınlık, hem karanlık bir yoldan deve hızla geldi. Sağ tarafımdan bir ses: 'Bu, Peygamber

Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) devesi.' diyordu. Genç yakışıklı birisi hızlı bir şekilde deveye atladı gitti."

"Gidiyorduk fakat kalben ve mânen çok ciddi hazırlık yapamamıştık. Eli boş olarak geri dönmekten çok ciddi endişe ediyorduk. Gideceğimiz günün sabahı İbrahim Ağabey telefon açtı: 'Hiç endişe etmeyin, ümit ederim çok bereketli geçecek.' dedi. Rüya görmüştü. bizleri karşılayıp rüyasını anlattı. Bir depoya götürülmek üzere eşyaları toplanıyor ve bunlar tıra yükleniyor. Hacca gitmişlerdi ama rüyada bir daha gidiyorlar. Yanındaki; 'Vazifeli olarak gidiyorlar, üzerlerindeki emanetleri yerlerine ulaştırmaları lazım.' diyor..."

"Grönland'a giderken daha uçağa binmek üzere bekleme salonunda beklerken, güvenlik görevlileri geldi ve biletlerimizi tekrar kontrol ettiler. Anlaşılan koca uçakta o kadar Danimarkalı'nın yanında 4 kişi dikkat çekmişti."

"Uçaktan indiğimizde cidden şaşırdık. Çünkü ayakkabılarımızın yere basmayacağını, buzlar üzerinde dolaşacağımızı beklerken, günlük, güneşlik ve Danimarka'dan daha sıcak bir beldeyle karşılaşmıştık."

"Grönland'ın nüfusu 30-35 bin arası. Bunların 15 bin kadarı da başkent Nuuk'ta yaşıyor. Başkent Nuuk'ta yaşayan nüfusun 9-10 bini Danimarkalı. İş sahiplerinin hemen hemen tamamı Danimarkalı ve Danimarka'da mevcut Idemöbler, Matras, Brugsen, Syn, Optik, Töymand, Imerko, Jysk,

Alarmester, Photocare, Urmager, Bangolefsen gibi birçok Danimarka kuruluşunu orada görmek mümkün..."

"İlk gün, üniversitenin rektöründen randevu alınmıştı. Rektör çok ciddi alâka gösterip, 1.5 saatten fazla bizatihi bizimle ilgilendi. Üniversitenin her köşesini gezdirip bilgilendirdi. Milliyetçi bir kimliğe sahip olan rektör, kendi insanı için bir şeyler yapmaya çalışan değerli insanlardandı. Bizlere gösterilen ilgiden rahatsız olan Danimarkalı bir öğretmen; 'Bunlar kimler? Nereden geliyorlar?' gibi sorular sorunca Rektör 'Bunlar hep böyle meraklılar işte.' diye geçiştirdi."

"Daha sonra önceden telefonunu aldığımız Inga isimli hanımefendinin yanına gittik. Çok sıcak davrandı. Yardımcı olmak için bizleri Paul isimli Grönland'lı durumu iyi olan iş adamlarından biriyle tanıştırdı. Paul, sanki yıllardır dostmuşuz gibi çok sıcak davrandı. Çok espirili birisi. Gezi esnasında bizden ayrılmamak için bir kaç randevusunu da iptal etti. Hanımıyla karşılaştığında bizleri takdim ederken; 'Çok iyi insanlar... Çok çok iyiler.' diye sözler söyledi. Israrla evine davet etti. Vakit darlığından kabul etmeyince, başka bir zaman için ısrar etti. Sonra bizi otelimizden alıp uzaktaki evine götürdü. Hepimizin en çok dikkatini çeken husus, 8-12 yaşları arasındaki üç çocuğunda gördüğümüz terbiye idi. Bilgisayar oynamak üzere müsaade alışlarından, bilgisayar oynarken anne, babalarının çağırmalarında tebessümle oyunlarını

yarıda kesip hemen gelmelerine kadar, her halleri güzeldi. Uzun uzadıya saatlerce sohbetler edildi. Kendisini bizlere çok yakın hissettiğini söylüyordu. Daha sonra bizi tekrar otele bıraktı."

"Her akşam yarın nerelere gidebiliriz mülâhazasıyla telefon rehberini gözden geçiriyor ve oralara gidiyorduk. Bütün resmi kuruluşlara gitmeye çalıştık. Belediyesine, polisine, hastanelerine, çocuk yuvalarına, okullarına, kütüphanesine gidildi. Özet olarak 'Sizler Danimarka'dan gelmiyor musunuz? Oradaki sistemin aynısı.' diyorlardı."

"Otel sahibi de bizlerle yakından ilgilendi. Evine götürdü ikramlarda, iltifatlarda bulundu. Danimarkalı olan bu şahıs şöyle diyordu: 'Danimarka'da buradaki sıcaklığı bulamazsınız.' Hakikaten öyle... Yolda herkes, tanısın tanımasın birbirine selam veriyordu. Söylemiş olduğu başka bir şey de 'Bu insanlar asla yalan söylemiyorlar.' Bu yönleriyle de size benziyorlar."

"Tarihî binaları gezerken bir kilise ile karşılaştık. Hikâyesini şöyle anlattılar: 1721 yıllarında Norveç'ten bir misyoner, hanımı, çoluğu çocuğuyla birlikte buralara geliyor ve ilk olarak bir hastane açıyor. 1846 yılında okul açıyorlar. Şu an kilisede hizmet veren ve Norveçli aileden bahsederken de gözleri dolan 70 yaşlarındaki bir ihtiyar, işte bu okuldan mezun olmuş."

"Bize ilginç gelen bir başka hadise de Tayland'lı bir şahıstan bahsedilmesiydi. Tai sporunu sevgiyle birlikte insanlara takdim etmiş. 'Burada

onu tanımayan ve sevmeyen yoktur.' diyorlar. Onun açmış olduğu iki tai restorant, sadece bu insanı sevdiklerinden dolayı tıklım tıklım dolu..."

"Grönland'da yaşayan eski yerlilerin yakın bir tarihe kadar annelerini kesip yediklerini söylüyorlar. Grönlandlılar hep sarhoş olarak biliniyor. 35-40 yaşının üstündekiler hakikaten öyle... Fakat gençlerden sarhoş olanı görmedik. Çocukların çoğunluğu melez... Grönland'de yöresel olarak ayrı ayrı diller de konuşuluyor. Fakat herkes Danimarkacayı biliyor."

"Akşamları bol bol kitap okumaya çalıştık. Otelin lobisinde de bazılarıyla tanışıyorduk. Bunlardan birisi Tarık idi. Marako'lu, pedagog, çocuk yuvasında çalışıyor. Sekiz yıldır, Grönland'da. Hanımı gazeteci. Buralarda 'Türk vatandaşı var mıydı?' diye sorunca 'Konya'dan birileri vardı.' dedi. Akşam telefon rehberini incelerken Ali, Fatma ismine rastgeldik. Bizim Konyalı Mustafa ağabey işte hemşehrim deyip telefona sarıldı. Telefonda Danimarkaca diliyle 'Ben Mustafa... Danimarka'dan geliyorum, Grönland'dayım. Ali ile görüşmek istiyorum.' dedi. Karşı taraf 'Sen kimsin?' diye tekrar sorunca ağabeyimiz aynı şeyleri tekrarlamaya başladı. Sonra anladık ki 'Şahıs Danimarka'da... Dört saat farkından dolayı, gece saat 01:00'de Somali'li psikolog olan bir bayanı gece uykusundan uyandırmıştık. Ertesi gün tekrar arayıp özür diledik. Kendisi, 'Geldiğimde sizlere yardımcı olmak isterim.' dedi. Fakat döndüğümüz için bir daha görüşmek mümkün olmadı."

"Geri döneceğimiz gün bizim uçak bir türlü kalkamadı ve üç gün daha kalmamız gerekti. Bu üç gün boyunca 650 nüfuslu başka bir şehirde kaldık. Bu sırada üç gençle çok ciddi samimiyet kuruldu. Gelip bizimkilerle oturuyor, saatlerce konuşuyorlardı. Bu vesileyle biraz da Grönlandçeyi öğrenmiş olduk. Bir de 16 yaşlarında birisi de bizim yanımızdan hiç ayrılmıyordu. Bir ara 'Allah' dedi... Ne diyor diye birkaç defa tekrarlattık. Okulda 'Bizim Rabbimiz' diye öğretmişler. Çok mutlu olmuştuk."

"İki- üç defa da yüksek yüksek dağlara çıktık. Oralarda ezanlar okundu. Çok duygulandık ve ağladık..."

"Orada iki sefer Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), iki- üç sefer de büyüklerimiz rüyalarda görüldü. Görülen bütün rüyalarda hep tebessümlü idiler."

"Rüyamda sonu görülmeyen bir sofra gördüm. Sofrada Peygamber Efendimiz, (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve büyüklerimiz ve daha önce görmediğim birçok büyükler vardı, tanıdıklarımdan ağabeylerim ve oraya beraber gittiklerimiz vardı. Sofra o kadar uzundu ki, baktım herkes oradaydı. Birçok güzel yemekler, tatlılar vardı ama özellikle sarmayı hatırlıyorum. Yemekler yendikten sonra bir ağabey 'Allah razı olsun.' dedi ve bazıları da bunu tekrarladı ve ayrıldık."

"Orada yapılabilecek iş dalları; fırıncılık, kasap, pizzacılık, dönercilik, çamaşırhane, su işletmeciliği ve benzeri şeyler..."

Bizim meşgul arılar gibi koşuşturan ağabeylerimizi görüyorsunuz!.. Maşaallah, her biri babamın hemşehrisi Evliya Çelebi gibi mübareklerin... Cenab-ı Hak aşk ve şevklerini artırsın... Amin... Benim gibi abdülhanelere yani ev kulu evcillere de Rabbim gayret, aşk ve şevk duyguları ihsan etsin de bizler de harekete geçelim...

Faso Fiso-Laga Lügo!.

Burkine Faso... Resmi dili Fransızca... Çoğumuz adını bile bilmeyiz. Batı Afrika'da bir ülke... 2 Ekim 1960'ta bağımsızlıklarını Fransa'dan aldılar. Sıcaklık elli beş dereceye kadar yükseliyor.

Orada at arabası yerine eşek arabaları var. Fakat Ayna Programında Saim Orhan amcam her ne hikmetse eşeklere hep karakaçan diyor. Hâlbuki, bindiği arabanın merkebi ve kameramanın arabasını çeken merkep kül rengine yakın bir sarılıkta! Her neyse... Tabii E. Abdurrahman, kim? E (E.B.U.) demek. Yani En Büyük Uzman mânâsına geliyor. Bir uzman olarak hatayı hemen fark ediyoruz tabiî...

Baş şehrinin ismi Vagaduga...

Çocuklar öküzlerin burunlarına gemleri takıp ata veya eşeğe biner gibi binmişler. Fakat öküzler böyle binilmeye hiç razı değiller gibi görünüyor.

Burkine Faso'nun bir kralı, beş tane yardımcısı şef var. Bunlar bakan seviyesindeler. Saim amcam bunlardan birisiyle ahbap olmuş, görüşüyor.

Burada bir Türk Okulu var. Öğrenci başına yıllık 500 dolar ücret alınıyor.

Yunus'un bir şiirini bestelenmiş halinde "Gel gör beni aşk neyledi!.." diye diye okuyorlar.

Sonra bir öğrenci "O'nun Yolunda" şiirini okuyor.

Müdür Ahmet Ecirli: "Yer olmadığı için çok istemelerine rağmen, üst seviyeden birçok insan çocuğunu okulumuzda okutamamış. Biz sonradan bunu fark ettik." diyerek hayıflanıyor.

Ama çok Türk dostu var. "Biz sizinle beraberken zenci olduğumuzu unutuyoruz." diyorlar.

Fakat ben size Saim Orhan amcamdan dinlediğim bir kıssayı anlatacağım.

"Türk okulunun müdürüne bu ülkeden bir iş sahibi gelip Türkiye ile ticaret yapmak istediğini ve seramik alabileceğini söylüyor. Bizim müdürümüz de çok meşhur bir seramik fabrikamıza telefon ediyor. Telefona çıkan görevliye başlıyor: "Ben Burkine Faso'dan arıyorum..." diye anlatmaya. Muhatabı, "Kardeşim ne faso fisosu?" diyor. Hatta çevresindekilere "Yahu birisi bizimle dalga geçiyor galiba." dedikten sonra "Kardeşim iyice anlayamadım. Sen şimdi tekrar bulunduğun ülkenin ismini bir daha söyle." diyor.

Müdür Ahmet Ecirli, ülke ismini söyledikten sonra "Beyefendi ben sizi başşehir Vagadugo'dan arıyorum." deyince muhatabı "Yapma kardeşim... Niye böyle fasa fisolu, laga lugolu sözler ediyor ve benimle kafa buluyorsun..." diyor. Bizimki her ne

kadar yalvarıp yakarsa, ticaretin öneminden bahsetse de bir türlü derdini anlatmaya muvaffak olamıyor ve ümitsizce telefonu kapatıyor. Ama bunu oranın yerlisi iş adamına nasıl anlatsın ve nasıl "Sizin ülkenizin ve başşehrinizin ismini bile bilmeyen hatta telaffuz edemeyen firmalarımız var." diyebilsin...

Kıssa, hisse içindir. İşte ismi bile bilinemeyen, bilinse de telaffuzda zorlanılan o yerlerde yüz akımız, yiğit öğretmenlerimiz var. Hem de Türkiyemizi tanıtmak ve güzel Türkçemizi öğretmek için fevkalâde bir gayret gösteriyorlar. Sağolsunlar, var olsunlar.

İnşaallah hâlâ gözlerini hakikatlere kapatanlara bu bir ders olur. Sakın bu sözü Temel dedemin fıkralarından alınmış bir söz gibi değerlendirmeyin.

Felsefenin Girdaplarından Sonra

Yıllarca kendi inançları konusunda şüpheye düşüp felsefenin girdaplı derinliklerinde ve çıkmaz sokaklarında dolaştıktan sonra Kur'ân ve Müslümanlarla karşılaşan N.H.M. Keller'in bazı tespitleri, aklıma Bediüzzaman dedemin, "Kur'ân, kendi kendini himaye edip, hâkimiyetini devam ettirir. İslam, vahiy ile fıtrat gibi iki metin esasa dayanmaktadır, asırlarca da nâfizâne hükümran olmuştur." sözlerini getirdi...

Keller diyor ki: "İşte bu dönemde, agnostik çekinceler arasında Kur'ân'ın ilk tercümesini istemeyerek duyduğum bir hayranlıkla okudum ve şöyle düşündüm: 'Dinin bundan daha esaslı bir ifadesi olamaz.' Okulun tatile girmesinden dolayı evde bulunduğum bir vakitte, buğday tarlaları arasındaki tozlu bir yolda yürüyordum. O sırada güneş battı. Bir ilhamla, o vaktin bir ibadet zamanı, Allah'a karşı boyun eğip ibadet etme anı olduğunu fark ettim. Ne var ki, bu, detaylarını kişinin kendisinin bulabileceği bir şey değildi. Tam aksine, gelip

geçici bir hayal veya belki de ateizmin doğru olmayan bir yaşama biçimi olduğunun farkına varmanın başlangıcıydı."

Sanki akşam namazının ezanını duymuş gibi bir gerçeği keşfetmişti. Aslında bu durum, beş vakit namazın fıtratla nasıl bütünleştiğini, her bir vaktin tabiattaki bir yeni süreye giriş ve geçişin zamanı olduğunu gösteriyor.

Keller tekrar Kur'ân'a dönüyor: "Çevirisi bile, Müslümanların Kitabının, Kitab-ı Mukaddes'e üstünlüğünü her satırında belli ediyordu. Sanki bütün hayatımda belli- belirsiz duyulan İlahi vahiy gerçeği artık gözlerimin önüne serilmişti. Yüce biçimiyle, gücüyle, müthiş kesinliği ile, ateist bir kalbin argümanlarını önceden görme ve cevap verme noktasındaki sırlı yöntemi ile Kur'ân, Allah'ın Allah; insanın da insan olarak berrak bir izahı, insanlar arasındaki sosyal ve ekonomik adaletin tastamam bir ifşâsı, huşu telkin eden İlahî Vahdetin bir vahyi idi. Chicago'da Arapça öğrenmeye başladım. Oradan Mısır'a gittim. Mısır'da, birçoklarını İslam'a çektiğine inandığım bir şeyi, beni daha önce karşılaşmış olduğum şeylerden daha çok etkilemiş olan şeyi buldum: İslam'ın müntesipleri üzerinde bıraktığı saf tevhid işareti. Bu durum gerçekten kitapların öğrettiklerinden daha tesirliydi!.. Onlardan biri, Nil kıyısında, yürümeyi âdet edindiğim Mikyas Bahçeleri civarında yaşayan bir adamdı. Yanına vardığımda, suya karşı duran bir tahta parçasının üstünde namaz kılıyordu. Onun

Allah'la huşu yüklü münasebetini seyrediyordum. Bir diğeri ricam üzerine otel odama Kur'ân getirmiş olan Yemenli Muram... Sandalyem olmadığı için kitaplarım yerlerdeydi. Kur'ân'ı da öylece koyunca Yemenli sessizce kalktı, saygısından dolayı Kur'ân'ı yerden kaldırdı. Bu beni etkiledi. Çünkü Yemenli'nin dindar biri olmadığını biliyordum. Ama bu noktada İslam'ın tesiri görülüyordu. Bir seferinde el-Uksur'da bisikletle toprak yolda gezerken yaşlı bir kadınla karşılaştım. Toz duman içindeydim, kıyafetim de pejmürdeydi. Tepeden tırnağa siyah bir elbise giyerek yürüyen bu yaşlı kadın, avucuma para tutuşturdu. Şaşkınlığımdam parayı düşürdüm. Yerden aldığımda da o gitmişti. Beni fakir biri sandığından, gayr-i Müslim bile olsam, Rabbinden umduğu sevap dışında hiçbir karşılık beklemeksizin bana para vermişti. Bu davranış, beni İslam'a dair daha fazla düşünmeye sevk etti. Zira İslam'dan başka hiçbir şey o kadını böyle davranmaya motive edemezdi. Kahire'de bir arkadaşım bir gün bana 'Neden Müslüman olmuyorsun?' diye sorunca, Allah'ın her seviyeden takipçilerini böylesine zenginleştiren İslamiyet'e girme arzusunun içimde yattığını fark ettim ve Müslüman oldum."

N.H.M. Keller, inşaallah bu geniş kültür ve tecrübesiyle pek çok insana ışık tutar.

Gelen Kurban

Babamın da hocası olan Rahmetli Yaşar Tunagür hocamız STV'de İnancın Gölgesinde programında konuşurken şunları söylemişti:

"Bir zamanlar, dini öğrenecek bütün kaynaklar kapatılmıştı. İstanbul'da kiliseden bozma Zeyrek Camii de terk edilmiş vaziyetteydi. O rutûbetli binaya Anadolu'dan dinini öğrenmek için gelmiş yüzlerce öğrenci doldurulmuştu. Hiçbir teşkilat yoktu. Gönenli Mehmet Efendi, her talebeye 50 kuruş ile bir ekmek verirdi. İşte bir günde bunlarla idare etmek mecburiyetindeydi. Bir gün sokakta karşılaştık. Elini öptüm, "Nasılsınız?" diye sordum. "Yaşar Bey evladım, fırıncıya borç var, onun için koşturuyorum." dedi. Cami cami dolaşır, kadınlara vaaz ve nasihat eder, talebelerin durumunu anlatır, onlar da aralarında yardım toplarlardı. Gönenli bu paraları talabelere günde 50'şer kuruş olarak dağıtırdı.

Bu talebeler İstanbul'un çeşitli camilerine dağılır, ders okurlardı, İslamiyet'i öğrenmeye çalışırlardı.

Camilerin içinde ders halkaları vardı. Bazen 18 halka olurdu. Bir arabacı hoca vardı. Âlim, hoca, ama medreseler kapanmış nerede ders verecek. Geçimini temin için at arabası ile nakliyecilik yapar, belli saatte de camideki ders halkasına gelir, talebelerine Allah rızası için ders okuturdu.

Biz Hüsrev Hoca'dan okurduk. O evinin yanına bir bina yaptırmıştı. Bize orada Allah rızası için ders verirdi. (Kendisi yetiştirdiği sebzeleri satıp geçinirdi.)

Bir gün yine sabah namazından sonra derse geldik. Fıkıh'tan Mir'at'tan ders verdi. Şen şakrak, neşeyle saat dokuza kadar güzelce dersi anlattı. Biz dağılırken bir de baktık, avluda bir tabut, bir teneşir var ve cenaze için kazanla bir su kaynıyor... Hocaya baktık ağlıyor: "Dün gece kızım vefat etmişti!.." dedi. Bize söylememiş. Dersi tatil etmemiş. 22 yaşında Edebiyat Fakültesine devam eden kızı vefat ediyor ama hiçbir şey olmamış gibi bize ders anlatıyor. Bu müthiş bir olay!.. İşte böyle ihlaslı, sadece Allah rızası için ders veren Hocalar sayesinde elhamdülillah Allah, bizim dinimizi korudu. Bunların unutulmaması lâzım."

Gerçekten bu kahramanların destanlarının yazılıp insanlarımıza tanıtılmaları gerekiyor. Onları hayırla analım.

"Burada şunu da itiraf edeyim ki, Gönenli Mehmet Efendinin 50 kuruş gündelik verdiği talebelerden birisi de bendim."

Demek fedakârlıkların bir yönü daha var. Yani bir yandan fedakâr hatta cefakâr hocalar, bir yandan da mallarını, paralarını harcayan insanlarımız. Bilhassa ablalarımız var.

Şimdi de aynı şekilde dünya çapındaki hizmetler de fedakârlık ve cefakârlık bekliyor.

Gül, Hem Peygamberimizin Hem de Hz. Meryem'in Remzidir

Abdurrahim amcam eskiden beri Ukrayna ile alâkalanır. Geçenlerde oradan bir heyet İstanbul'a gelir. Bunlarla ilgilenir. İstanbul'un tarihi yerlerini gezdirir. Sonra da içlerinden rektör olan kişiye, yazdığı bir kitabı hediye eder. Rektör bey kitabı okurken Abdurrahim amcamın doğum tarihinin (14.06.1954) olduğunu görür. Yani öbür gün tam elli yaşına girmektedir. Onlar için hem doğum günü hem de 50. yılı çok mühim sayıldığından bir süpriz yapmak için arkadaşlarına haber verir. Güzel bir pasta ile beraber tam 50 tane gül hazırlarlar. Sonra da kendisini davet ederler. Abdurrahim amcamın bugüne kadar böyle bir doğum günü kutlaması olmadığı için onun aklında hiç böyle bir şey yoktur. Tabii süpriz olur. Karşılıklı çok güzel konuşmalar olur. Onlar "Gül, Hz. Meryem'in remzidir." derler. O da "Gül, aynı zamanda Hz. Muhammed Aleyhisselamın da remzidir." der.

Bir rivayette Peygamberimizin (sallallâhu aleyhi ve sellem) cennette Hz. Meryem ile evleneceği ifade edilmektedir. Bunun izahında, "Her ne kadar, Allah'ın bir kelimesi olan Hz. İsa'nın ruhunun Hz. Meryem'e üflemek için gönderilen vazifelinin Kur'ân'da 'Ruh' ismiyle anılmasını bazı tefsirciler bu Ruh'tan Cebrail Aleyhisselam kastedilmektedir deseler de, bu Ruh'un Hz. Muhammed Aleyhisselamın Ruh'u olması da ihtimal dâhilindedir. Melek de olsa mahrem bir durumda çok mahrem bir meselenin üflenmesinde en uygun olanı semavî fermanla nikahı kıyılmış bir mahreminin olmasıdır. O da Hz. Muhammed Aleyhisselamdır." denilmektedir.

Bu mülâhaza ile Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) mirac gecelerinde ve kutlu doğum haftalarında güllerin dağıtılması ve Hz. Meryem'e de atıfta bulunulması çok uygun olur kanaatindeyim. Bilhassa Hz. Meryem Projesinde çalışan Muammer amcamın bu hususa herkesten çok dikkat etmesi gerekiyor.

Hata Arama Mütehassısları

Babam anlatmıştı, ben de aynen nakledeyim:

Bir Batı ülkesinde bir grup doktora öğrencisi... Radikal görüşlere sahip bu gençler, herkesin sorgulanmasını, herkesin hatasının ve yanlışının bulunup ortaya konulmasını istiyorlardı. Neredeyse Hz. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) için de eğer "İsmet" sıfatı olmasa, hata ve kusur arayacaklardı.

Bir arkadaşları gelip "Bu arkadaşlar aslında iyi niyetliler. Bir görüşseniz iyi olur." dedi. "Ama bunlarla anlaşmak zor olur." dedik. "Mühim değil... Şimdilik bir fikirlerini dinleyin... Sonra bir iki söz söyler, ortak bir nokta bulursunuz. Şimdiye kadar okudukları şeylerin tesirindeler." dedi.

Bir araya geldik. Onlar yine "Sahabe, evliya, Mevlana, Hanefi, Şafii, Bediüzzaman vs. kim varsa hepsi de insan, hepsi de hata yapabilir... İnsanlar bunları putlaştırıyor. Birer birer ele alınıp hata, kusurları bulunmalı ve bunların bizim gibi insan oldukları açıkça gösterilmeli..." dediler.

Bir arkadaşımız: "Bunda şüphe mi var? Bediüzzaman Hazretleri de bunu söylüyor ve kendisini

hatasız zannetmenin hata olduğunu ilan ediyor... Ama insanların ortak saygı duydukları, sözünü dinleyecekleri birisinin de olması lâzım. Bir söz kesene ihtiyaç oluyor. Siz işi gücü bırakıp hata aramaya kalkarsanız bu sefer saygıyı da ortadan kaldırırsınız. Ve sizin için takdir edilip verilen hüküm ve teklifleri, bütün insanlığın faydasına bile olsa yapmak için kabule yanaşmazsınız. Çünkü, "Bir sürü hatasını bulduğumuz bu adam, benim hakkımdaki hüküm ve tavsiyesinde de yanılmış olabilir." diyerek nefsinizi dinlersiniz.

Bir kul olarak hata yapabileceğini kabulle beraber, hep hayırlı söz söylemiş, hayırlara sevk etmiş, hep isabet etmiş bir büyüğün hata ve kusurları ile uğraşmanın zarardan başka ne faydası olabilir?

Bizim en büyük üç düşmanımız var. Cehâlet, fakirlik ve ihtilaf... Bunlara karşı ilim, marifet ve ittifak silahı ile mücadele edeceğiz. Ama en mühim bir meselemiz de haram ve yasakları terk ederek başıboşluğu bırakıp itaat etmektir...

İnfirâdîlik, kendini düşünme, egoyu öne çıkarma, hürmet ve saygıyı yıkıp, meşveretten uzak durma bize göre değildir. Vefa gibi ağır bir yükün altına girmek istemeyenler, hatır gönül tanımayanlar, toplumu birbirine bağlayan rabıtaları koparmış olurlar. İşte bir kısım toplumların hızla yalnızlık girdabına doğru sürüklenişinin gerçek sebebi budur. Şimdi sımsıcak aile yuvaları ve birbirini kardeşten öte sevip sayan samimi insan grupları yerine; Batı

toplumlarında boşanmaya aday aile birliktelikleri ve menfaatlerin bir araya getirdiği çıkar toplulukları var... Bu girdaplara karşılık, şimdilik birer küçük huzur adacıkları gibi olsalar da samimi sıcak topluluklar da var. Bir gün öbek öbek parıltılar halinde dünyanın her tarafını saracak ve cihanı aydınlatıp geçici de olsa dünyayı bir cennete çevireceklerdir.

Onun için kudsî rehberlerin sözlerini dinlemek, fedakâr bir ruhla Allah için koşturmak gerektir. Nefsânîliğe ve infiradî düşünceye sahip egoist ruhların ise böyle bir yükün altına girmesi akıldan uzak görünüyor.

Hayatlar Kurtaran İki Rekât Namaz

Sabahattin amcam güzel bir TV programı yapıyor. Geçenlerde Bay Mirza Hayıt ile çok güzel bir program yaptı. Bu Özbek subayı İkinci Dünya Savaşı'ndaki hatıralarını anlatıyordu. Esir düşüyor. Hitler, Yahudilere düşman olduğu için esirlerden sünnetli olan herkesi Yahudi diye öldürtüyor. Bunları da o sebepten kurşuna dizdirtecek. Hâlbuki, sünnet olmak, Hz. İbrahim Aleyhisselamın sünneti, onun için İslâmiyet'te bir esas. Ama bunu Naziler bilmiyor. Müslüman esirleri de, bu yüzden Yahudi zannederek öldürüyorlar. Sıra, Bay Mirza Hayit'e gelince Alman subay son isteğini soruyor. O da bir Müslüman olarak, iki rekât namaz kılmak için izin istiyor. Namaz kılarken bir üst Alman subayı onu görünce, "Bu esir, Yahudi değil; Müslüman. Hemen idamı durdurun." diyor. Böylece onun hayatının kurtulmasına iki rekâtlık idam namazı sebep oluyor. Sonra Bay Mirza Hayit, bir çok Müslüman'ın da bu sebeple kurtulmasına vesile oluyor. Doğrusu güzel bir mesaj vardı.

Sabahattin amcamın aslında orijinal rüyaları da vardır. Bir ara büyük bir sıkıntıya düşer. Ashab-ı Bedir'i okuyup dua eder. O gece rüyasında düşmanlarla savaşan Halid bin Velid'i görür. Düşman, Müslümanları kırıp geçirmiş ve Halid bin Velid'i de yaralıyor. O çöle doğru yürüyor. Düşmanlar peşinde... Birden bir kum bulutu beliriyor... Göz gözü görmüyor. O yaralı olarak kaybolup gidiyor. Düşmanlar "O mutlaka öldü... Mezarı bile belli olmayacak!." diyorlar. İlahî bir ses de "Hayır, düşmanlar onu öldü sanıyorlar." diyor. Uyanıyor ve bu rüya ile teselli buluyor.

Bundan dokuz sene önce rüyasında, (hiç televizyon ile alâkası yokken) elinde kamera ve mikrofon olduğu halde Erzurum'a bir haber konusu için gidiyor. Bakıyor, bir caminin önünde bir tabut var. İçinde Şems-i Tebrizî Hazretleri (Mevlana'nın mürşidi) yatıyor. Tabuta doğru yaklaşıp dua ederken, yavaşca Şems-i Tebrizî tabutun kapağını açıp kalkıyor ve dua etmeye başlıyor. Amcam korkup geri çekiliyor. Tekrar dua etmek için yaklaşınca aynı şey oluyor. Bu durum üç defa tekrar ediyor. Uyanıyor. Bir ay sonra Zaman gazetesinde Ömer Erturgut vefat ediyor. Sabahaddin Amcam onun hakkında bir yazı yazıyor. Sonra bu rüyayı, o günlerde gazetemizde rüya tabirleri yazan Ali Bayram Amcama söylüyor. O da, "Sen, diyor, Erzurum'a hayırlı hizmetler edeceksin. Bir arkadaşın vefat edecek ve onun hakkında yazı yazacaksın." Yani rüyanın bir kısmı yoruma uygun tahakkuk

ediyor. Şimdi de yani tam dokuz sene sonra kamera ve mikrofon ile Konya'ya Şems-i Tebrizî Hazretlerinin mescidine gidiyor. Evet Zaman gazetesinde çalışırken iki buçuk sene Erzurum'da hizmet eden Sabahattin amcam, şimdi de bir televizyon programı için Şems-i Tebrîzi'nin mescidine gidip onun ruhuna Fatiha okuyor.

Hep Allah'ı Tanımak İçin Uğraştım

Prof. Dr. David Milten, Harvard Üniversitesi'nde 40 seneyi aşkındır hoca... Malum, 1636 yılında kurulan bu müessesede her türlü ilim konu ediliyor. 18 bin kişilik öğrenci kitlesi 27 bin kişilik kadrosu ile, bugüne kadar akademisyenlerinin aldığı 640 Nobel ödülü ile dünyanın en tanınmış üniversitelerinden.

Dr. David, samimi bir Hristiyan olarak yetiştirilmiş. Ama hep İslamiyet'e karşı içinde bir sıcaklık hissetmiş. Kur'ân-ı Kerim'i ve diğer İslâmî kitapları imkân nisbetinde okuyup araştırmaktan hiç geri durmamış. Hep arayış içinde olmuş: "1968'de Marmara denizinde çalışma yapıyordum. Yemek vaktine yetişememiş, biraz gecikmiştim. Geldiğimde ise ben de Türkler gibi yemeğe başlamadan önce 'Bismillahirrahmanirrahim' dedim. O anda sofrada benimle birlikte oturan Müslümanlar bana 'David artık sen de bizden birisi oldun.' dediler. Ben ertesi yıl, Manisa müftüsünün yanında kelime-i şehâdet getirdim.

Tarih 16 Temmuz 1969'u gösteriyordu. Ben İslâm'ın verdiği hazzı, Türklerin İslam'dan aldığı lezzeti tadabilmek için Müslüman olmuştum. İslam'ın benim için en çekici yönü, Allah'ın (celle celâluh) birliği, Ehadiyeti ve bir benzerinin bulunmamasıydı. Ayrıca Allah'ın elçi olarak gönderdiği peygamberleri vardı. Onlar günahsızdı. Her birimizin günahsız doğmuş olduğu gibi. Evet, hepimiz çok mükemmel olarak doğuyoruz. Allah'tan gelmişiz. Ramazan ayında bir seferinde Tunus'taydık. Orada sadece otobüs şoförü, rehber, bir arkeolog ve ben oruç tutuyorduk. Otobüste bulunan diğer kişiler 'Gün boyu oruç tutmayı nasıl başarabiliyorsunuz?' diye merakla soruyorlardı. Biz de dedik ki: 'Allah bizim işimizi kolaylaştırıyor ve biz bunu yapabiliyoruz.' İnsanlar genelde önyargılarından değil meraklarından soru soruyorlar. Kimi zaman da Müslümanlığı nasıl kabul ettiğim yönünde sorular yöneltiyorlar. Ben de 'Allah beni bu noktaya getirdi.' diyorum onlara. Bu arada karşılaştığım bazı hanımefendiler bana kızarak 'Sen kadınlara baskı uygulayan ve terörizmi hoş gören böyle bir dini nasıl seçersin?' şeklinde suçlamalarda bulunabiliyorlar. Ben de onlara 'Siz gerçek İslam'ı bilmiyorsunuz. Siz İslam'daki sevgi, muhabbet, nefis terbiyesi ve Allah düşüncesini bilmiyorsunuz.' diye karşılık veriyorum. Fakat bu türlü konuşmalar genelde şahsi hayatımda oluyor. Üniversitede başıma hiç böyle bir şey gelmedi." diyor.

Türkiye'yi seven, Anadolu insanına selam gönderen bu değerli bilim adamı "Ben kendimi her zaman yarı Türk olarak görüyorum." diyor.

Hep Allah'ı tanımak için uğraşan ve gerçeği güzel Anadolu'muzda bulan bu güzel insana Cenab-ı Hak iki cihan saadetleri nasip etsin.

Her gün Yeniden Doğanlar

Bir sohbette babamdan dinlemiştim. Diyordu ki:

"Daha lise yıllarındaydım. Kırmızı kitapların okunduğu sohbetlere katılıyordum. Sohbete gelenlerin çoğu ilkokul mezunu idi. Lise mezunu çok azdı. Bir tane avukat vardı. Külliyatı okuyor ve coşuyorlardı. Sanki yarın bütün dünya Müslüman olacakmış gibi bir aşk, şevk ve heyecanları vardı. Ama ben bir çelişki yaşıyordum. Çünkü bakıyordum; İzmir'de islâmî bir yaşayış yoktu. Üniversiteler tamamen materyalist bir anlayışa kaymıştı. Dayım tıp fakültesinde okuyordu, sol bir derneğin liderlerindendi. Hâlbuki dindar bir aileden geliyordu. İlkokulu bitirdikten sonra Kur'ân-ı Kerim'i yüzünden okuyup hatmetmişti. Dinî bilgilerini ilmihâl derecesinde almıştı. Ezanı okur, müezzinliği yapardı... Kur'ân kursunda beraber okuduğumuz bazı arkadaşlar, Atatürk ve Namık Kemal Liseleri'nde Darvinci -evrimci- olmuşlardı. Hatta az dahi olsa bazı İmam hatip öğrencileri bile cuma namazında tekâsül gösteriyorlardı. Ama işte bir avuç insan da cihanı kucaklayan bir aşk ve şevkle geleceğe bakıyorlardı. Onun

için bir sohbette yaşadığım çelişkiyi izah ederek, kendilerinde gördüğüm bu ümitli heyecanın sebebini sordum.

Avukat Necdet Bey "Delikanlı, bunu sen şimdi anlayamazsın... Ne mânâya geldiğini ancak onbeş sene sonra idrak edersin." dedi. "Neden onbeş sene bekleyeyim... Şimdi anlasam olmaz mı?" diyerek sordum. "Çünkü, dedi, biz Kur'ân'ın bu asra ve gelecek asırlara bakan ve onları aydınlatan hakiki tefsirlerini okuyoruz. Bunları anlayıp yaşayarak hazmedince, bu güzellikler başkalarına da yansıyacak, onları da tenvir ve tezyin edecektir... Yani bu gelişme bir, iki, üç, dört... diye değil; bir, iki, dört, sekiz, on altı, otuz iki, altmış dört... diye geometrik bir gelişmeyle büyüyecektir. Sen şimdi bunu bizzat görmeden nasıl anlayacaksın..."

Tabii o zaman için ben anlar anlamaz kafamı salladım. Ama on, on beş sene sonra bu hızlı inkişafı gördüm... Hak verdim... Şimdi cihan çapındaki gelişmeleri görüyor ve hayret ediyorum.

İşin garip tarafı, bu sohbetten kırk sene sonra bu avukat ağabeyimizle tekrar yine karşılaştığımızda ben bu soru-cevaptan söz açtım. "Hatırlamıyorum. Hayret, senin aklında nasıl kalmış?" dedi. Ben nasıl unutabilirdim...

Canlılığını koruyan meyvelerini de verir. Bir şey meyve vermiyorsa, işi bitmiş demektir. Ben bu işte yeni doğumlara ve yedi veren gibi yeni yeni meyvelere şahit oluyorum. Ömürlerinin sonuna kadar hiç durmadan koşturanlar, merhum Osman

Demirci Hocamız gibi koştururken hastaneye kaldırılıp vefat edenler var. Bunlardan kimse usanmadığı gibi, bunlar yaptıkları hizmetlerden usanmazlar, çünkü her gün yeniden doğarlar. Yunus Emre'mizin dediği gibi; "Biz her gün yeniden doğarız / Kim bizden usanası..."

Bunları dinlerken bir de kendi halime baktım. Acaba ben ne olacağım? Sadece masal dinler gibi olan güzellikleri dinlemekle mi avunacağım? Ben ne zaman meyve vereceğim...

Benim gibi olanlar iyice bir düşünsünler.

Her şeye Rağmen Müspet Hareket

Mehmet Emin amcam, Fransa'da bir apartmanda kalmaktadır. Komşularına da selam vermekte, elinden geldiğince de yüzünden tebessümü eksik etmemektedir. Çünkü bir hadis-i şeriften öğrendiğine göre insanlara tebessüm etmek, sadaka verip hayır işlemiş gibi insana sevap kazandırmaktadır... Yalnız komşularından birisi yüzünü hep asmakta, selamlarını almamakta, asansörde bile sırtını dönmektedir. Bir müddet sonra onun, yabancıları istemeyen ırkçı bir parti mensubu olduğunu öğrenir. Ama onun bütün bu düşmanca tavırlarına rağmen Mehmet Emin amcam sadaka dağıtıyor gibi gülümsemeye ve selam vermeye devam eder. Bir gün bakar ki, bu komşusu büyük bir sıkıntının altında ezilir vaziyette, insanlardan kaçar gibi bir haldedir. Araştırınca bunun sebebinin, işsiz kalması olduğunu öğrenir. Hemen gidip kapısını çalar ve "Çok özür dilerim... İşsiz kaldığınızı öğrendim. Komşuyuz. Bizim inançlarımıza göre komşu hakkı çok mühimdir. Size

nasıl yardımcı olabilirim? Bize ne düşüyor? Sizi bunun için rahatsız ettim. Çekinmeden söyleyin." der. Adam şoke olur. "Nasıl olabilir? Böyle bir şey olacağına inanamıyorum! Benim yakınlarım, partiden arkadaşlarım bile durumumu bildikleri halde, kapımı çalıp halimi sormadılar. Şimdi sen gelmişsin benimle ilgileniyorsun. Çok yanılmışım... Sen kusura bakma." der. Sonra da parti binasına gidip olanları onlara da anlatır. "Artık kafamızı değiştirmemiz gerekir." der. Daha sonra da Mehmet Emin amcamla iyi bir dost olurlar.

Şimdi bunu niye anlatıyorum? Bir kere Müslümanlığımızın gereği komşu hakları ile ilgili vazifelerimizi asla unutmayalım. Hadislerden öğrendiğimize göre Efendimize (sallallâhu aleyhi ve sellem) komşu hakkı ile ilgili olarak Cebrail Aleyhisselam o kadar çok şey getirmiş ki, sanki, Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) komşu komşuya mirasçı olacak zannetmiş.

Ayrıca "Tanışmakta acele edelim." prensibini unutmayalım. İnsan bilmediğinin, tanımadığının düşmanıdır. Bizim işimiz de dünyadan düşmanlığı kaldırmak. Sevgiyi her tarafa yaymak. Hani Bediüzzaman dedem ne demişti: "Biz muhabbet fedâileriyiz, husumete vaktimiz yok."

Hz. Ömer Niçin Ağlamıştı?

Hz. Ömer'in halife olduğu dönemde, Şam'da bir Müslüman teşehhüd sırasında Ettehiyyatü'nün nasıl okunacağı konusunda tereddüde düşmüş... Çünkü birkaç çeşit okunuş rivayeti ile karşı karşıya kalınca kafası karışmış... İşin gerçeğini öğrenmek için doğrudan Müminlerin Emiri Hz. Ömer'e gidip sorayım diye düşünmüş ve yaya olarak tâ Şam'dan Medine'ye kadar gitmiş. Hz. Ömer'in huzuruna çıkmış ve geliş sebebini söylemiş. Onu dikkatle dinleyen Hz. Ömer: "Yani sen şimdi sırf bunun için mi geldin?" diye sormuş. O da "Evet, sadece bunun için geldim!" deyince Hz. Ömer ağlamaya başlamış ve "Ümit ederim ki, Cenab-ı Hak, ebediyyen sana azap etmez." buyurmuş...

Çünkü, namaz, hemen imandan sonra gelir. Kabirde ilk soru, namaz hakkındadır. Onda imtihanı geçenin diğer işleri kolaylaşır. Yoksa işi çok zordur. Ettehiyyatü'yü ise, Peygamber Efendimiz Miraç'ta bizzat Cenab-ı Hakk'a okumuştur. Bütün mahlûkatın ibadetlerini böylece Cenab-ı Hakk'a takdim etmiştir. Her mümin için namaz bir miraçtır.

Okunan Ettehiyyatü'nün karşılığı da şudur: O mümin sanki bütün dünya kadar ibadet etmiş olduğundan yani yeryüzünün halifesi olması itibariyle ondaki bütün varlıkların ibadet ve tesbihatlarını Cenab-ı Hakk'a takdim ettiği için böyle bir mükâfat ile karşılık görecektir.

Bediüzzaman Hazretleri, "Ettehiyyatü"de geçen kelimeleri, ele alarak dört unsur olan toprak, su, hava ve nur'un tesbihatlarını "Nur Âleminin Bir Anahtarı" isimli risalesinde anlatmıştır.

Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) kâinatın hayat hediyelerini Cenab-ı Hakk'a takdim ettikten sonra Cenab-ı Hak da ona "Esselâmü aleyke eyyühennebiyyü" diyerek, bütün Ümmet-i Muhammed'in de öyle demeleri için işaret ve manevi emir ve ferman etmiştir. Birden Peygamberimiz de "Esselâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhissâlihin" demekle o kudsî selamı hem kendine hem kendinden evvelki emsâllerine tamim edip küllî ve umumî bir selam suretine getirmiştir.

Aklı başında herkes Efendimiz'in Miraç gecesinde gözü ile gördüğü ebedî saadet müjdesini nazar-ı itibara alarak hareket eder. Namaz vakitlerini sabırsızlıkla bekleyip Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) Miraç'a çıkışı gibi heyecanla İlahi huzurda divana durur, sanki Efendimiz'in ardında cemaat olmuş gibi boynunu büker ve O'nun (s.a.s.) okuduklarını o şuurla okumaya gayret eder. Hele Ettehiyyatü okurken O'nun (s.a.s.) takdim ettiği gibi bütün mahlukatın ibadetlerini Hak Teala'ya takdim etmeye çalışır.

İblis, Cinlerden Olan Bir Şeytandır

İnsanımızın itikadını bozacak şeylerden kaçınmamız gerekir. Batının inancından yansıyan filmlerde bize ters düşen çok şey var. Onlara göre Hz. Adem'in cennetten çıkmasına sebep olan İblis, aslında bir melektir. Hâlbuki bize göre melekler Allah'a isyan etmez, günah işlemezler. (Tahrim Sûresi, 66/6 ve Nahl Sûresi 16/50) İblis bir melek değil; cin asıllı bir şeytandır. (Kehf Sûresi, 18/50)

İtikadımıza göre Samed isminin aynası olan melekler yemezler, içmezler, onlarda erkeklik ve dişilik olmaz...

Ama maalesef devlet televizyonunda yayınlanan, Batı'da çevrilmiş bazı filmlerde kendi anlayışlarına göre, mesela ölüm meleğini vazifesini yapabilmesi için bir insanın ölmüş bedenine sokuyorlar. Yemek yiyor. Kadına şehvet duyuyor. Hatta harama giriyor. Bütün bunlar bizim Kur'ân ile tespit edilmiş iman ve itikadımıza zıttır. Normal bir olay gibi ve sanki olabilirmiş gibi beyinlere işleniyor. Sonra da doğru imiş gibi akıl ve hafızalarda öylece kalıyor. Bu, çok tehlikeli bir şey.

Maalesef Batılıların muharref anlayışları, İsrailiyat şeklinde insanlarımızın kulaklarında da dolaşmaktadır. Hatta din bilgisi dersine giren bir müfettiş bile "İblisin bir melek iken isyan edip günah işleyerek şeytanlaştığını" söyleme gafletinde bulunuyor. İşin künhüne vâkıf olan din bilgisi öğretmeni, müfettişi kırmamaya son derece dikkat etmekle beraber öğrencilerini yanlıştan kurtarmak için "Ey iman edenler! Kendilerinizi ve ailelerinizi, yakıtı insanlarla taşlar olan o müthiş Cehennem ateşinden koruyun. Onun başında kaba yapılı, sert ve şiddetli melekler olup onlar asla Allah'a isyan etmez ve kendilerine verilen bütün emirleri tam yerine getirirler." (66/6) "(Melekler) üstlerindeki Rab'lerinden korkar ve kendilerine ne emredilirse onu yaparlar." (16/50) "Hani bir zaman Biz meleklere: 'Âdem'in önünde Allah'a secde edin!' deyince, onlar da derhal secdeye kapanmışlardı. Ne var ki, İblis secde etmemişti. O cinlerden idi. Günah işleyip fâsık olarak Rabbinin emrinin dışına çıktı." (18/50) âyetlerini okuyup açıkladı...

Fakat sinema filmleri kafalarda öylece kalır. Bu imanî gerçeklerin mutlaka tâ baştan çok iyi belletilmesi ve yanlışlardan önce doğru olarak beyinlere kazınması lâzım ki, başka şeyler artık onlara zarar veremesin.

İşin ciddiyetinden dolayı, üslubumu ciddi tutmak zorunda kaldım. Çünkü meselenin şakaya tahammülü yok.